

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. София, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на втори декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Калин Калпакчиев

Членове: Весислава И.а
Величка Цанова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
в присъствието на прокурора Апелативна прокуратура - София Ир. Д. Г.
като разглежда докладваното от Величка Цанова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20211000600883 по описа за 2021 година

Производството е по реда на гл. XXI от НПК.

С присъда от 31.03.2021 год. на СГС,НО,30 състав,по НОХД № 4023/18 год. подсъдимия М. Л. Б. е признат за невинен, както следва:

1. За това, в гр. София, в периода от 23.08.2016 г. до 26.06.2017 г. като длъжностно лице (изпълнителен директор на „НДК – КЦС“ ЕАД), в нарушение на чл. 1 и чл. 109, ал.4, т.1 от Закона за публичните финанси, във връзка с чл. 76, ал.1-2 от Закона за държавния бюджет на Р. България за 2016 г., да се е разпоредил със средства с целево предназначение 3 431 146, 06 лв. не по предназначението им, като от деянието за държавата да са настъпили вредни последици в размер на 3 431 146, 06 лв., поради което, на осн. чл. 304 НПК, го е оправдал по обвинението да е извършил престъпление по чл. 254а, ал.2, вр. ал.1 НК.

2. За това, в гр. София, като длъжностно лице, в периода от 18.09.2015 г. до 27.09.2016 г., с две деяния на продължавано престъпление, при сключването на договори за оперативен лизинг на л.а. „Лексус ЛС-600“ (рег.№ *****) между „НДК КЦС“ ЕАД и „Мото ПФое“ ЕООД (Т-576/18.09.2015 г. и № УС-106717/27.09.2016 г.), умишлено да не е положил достатъчно грижи за управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество и от това към 01.09.2017 г. за „НДК КЦС“ ЕАД да са настъпили значителни щети в общ размер на 28 399, 61 лв., поради което на основание чл. 304 НПК, го е оправдал по обвинението да е извършил престъпление по чл. 219, ал.3, вр. ал.1, вр. чл. 26, ал.1 НК.

3. За това, в гр. София, като длъжностно лице, с 4 деяния на продължавано престъпление в периода от 16.01.2015 г. до 24.01.2017 г., умишлено да не е положил достатъчно грижи за управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество при сключването на договори на „НДК КЦС“ ЕАД с Адвокатско дружество „М. и Партъори“ (Т-27/16.01.2015 г. и № 35/24.01.2017 г.), с „Обединение дигитално заснемане на НДК“ (№ Т-386/08.06.2015 г., по отношение на включената в предмета на Договора т.5 – „Съставяне на технически паспорт на сградата“) и със „Студио Х Дигитъл“ ООД (№ Т-451/21.07.2015 г.), като от това към дата 08.09.2017 г. да са настъпили значителни щети за „НДК КЦС“ ЕАД в особено големи размери 402 024, 72 лв. и случаят да е особено тежък, поради което на основание чл. 304 НПК, го е оправдал по обвинението да е извършил престъпление по чл. 219, ал.4, вр. ал.3, вр. ал.1, вр. чл. 26, ал.1 НК;

4. За това, в периода от 16.12.2014 г. до 04.01.2017 г., в гр. София, като длъжностно лице, с 15 деяния на продължавано престъпление, съзнателно да е сключил 15 неизгодни сделки – договори на „НДК КЦС“ ЕАД с „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД (№ Х-643/16.12.2014 г.), с „Медия продукт“ ЕООД (№ Т-260/20.04.2015 г.), с Адвокатско дружество „Й., И., И.“ (№ № Т-417/29.06.2015 г., Т-592/30.09.2015 г., Т-614/07.10.2015 г., Т-703/28.10.2015 г. и Т-939/23.12.2015 г.), с Адвокатско дружество „М. и Партъори“ (№ № Т-452/23.07.2015 г., Т-470/03.08.2015 г., Т-786/11.11.2015 г. и Т-787/11.11.2015 г.), с „Ем Енд Марк“ ЕООД (№ Т-473/04.08.2015 г.), с „Биг-5“ ООД (Р-00187/01.03.2016 г.), и с „Ту Майндс Ахед“ ЕООД (№ № Т-00259/21.03.2016 г. и Т-00002/04.01.2017 г.) и от това към 31.10.2017 г. да са произлезли значителни вреди на стойност 96 988, 23 лв. за представляваното от него предприятие („НДК КЦС“ ЕАД) и случаят да е особено тежък, поради което на основание чл. 304 НПК, го е оправдал по обвинението да е извършил престъпление по чл. 220, ал.2, вр. ал.1, вр. чл. 26, ал.1 НК.

5. За това, на 01.11.2016 г. в гр. София, като длъжностно лице, да е присвоил поверени му за управление чужди пари в особено големи размери - сумата от 3 971 999, 52 лв. ,собственост на „НДК КЦС“ ЕАД, съставляваща наредено авансово плащане по Договор № Т-859/24.10.2016 г., сключен между „НДК-КЦС“ ЕАД (възложител) и „Г. Инженеринг“ ЕООД (изпълнител), както и за това случаят да е особено тежък, поради което на основание чл. 304 НПК, го е оправдал и по повдигнатото обвинение да е извършил престъпление по чл. 203, ал.1, вр. чл. 201 НК.

Отхвърлен е изцяло като неоснователен предявения от „НДК КЦС“ ЕАД срещу подс. М.Б. граждански иск за сумата от 503 757, 56 лв., ведно с претендираната законна лихва.

Отхвърлен е изцяло като неоснователен и предявения от Държавата, чрез Министъра на финансите, срещу подс. М.Б. граждански иск за сумата от 3 431 146, 06 лв., ведно със законната лихва от 26.06.2017 г.

Със същата присъда подс. В. П. К. е признат за виновен ,както следва:

1. В това, че на 05.10.2016 г. в гр. София, чрез заплашване с уволнение, принудил И. С. Б. (член на комисията за провеждане на обществена поръчка за проектиране, преустройство и

адаптация на основната сграда на НДК за нуждите на българското председателство на Съвета на ЕС) противно на волята му при съставянето на Протокол № 2/06.10.2016 г. (по отношение на показателя „техническо предложение“) да занижи оценката на участника в процедурата „Главболгарстрой“ АД и да завиши тази на кандидата „Г. Инженеринг“ ЕООД, поради което и на основание чл.143, ал.1 от НК във вр. с чл.54 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от три години.

2.В това, че на 05.10.2016 г. в гр. София, чрез заплашване с уволнение, принудил Д. И. И. (член на комисията за провеждане на обществена поръчка за проектиране, преустройство и адаптация на основната сграда на НДК за нуждите на българското председателство на Съвета на ЕС) противно на волята ѝ при съставянето на Протокол № 2/06.10.2016 г. (по отношение на показателя „техническо предложение“) да занижи оценката на участника в процедурата „Главболгарстрой“ АД и да завиши тази на кандидата „Г. Инженеринг“ ЕООД, поради което на основание чл.143, ал.1 от НК във вр. с чл.54 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от три години.

На основание чл.23, ал.1 от НК на подс. В. П. К. е определено едно общо най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от три години, чието изпълнение е отложено на основание чл. 66 НК за срок от пет години.

Подс. В. П. К. е признат за невинен в това, на 05.10.2016 г. в гр. София, чрез заплашване с уволнение, да е принудил пострадалия А. В. Б. (член на комисията за провеждане на обществена поръчка за проектиране, преустройство и адаптация на основната сграда на НДК за нуждите на българското председателство на Съвета на ЕС) противно на волята му при съставянето на Протокол № 2/06.10.2016 г. (по отношение на показателя „техническо предложение“) да занижи оценката на участника в процедурата „Главболгарстрой“ АД и да завиши тази на кандидата „Г. Инженеринг“ ЕООД, поради което го е оправдал по обвинението да е извършил спрямо Б. престъпление по чл. 143, ал.1 НК.

Срещу така постановената присъда, в частта, с която подс.Б. е признат за невинен, е постъпил протест и допълнение към него с доводи, че правната оценка на решаващият съд относно всичките му обвинения, е неправилна доколкото доказателствата по делото са ценени в разрез с действителния им смисъл, а това е довело и до неправилно приложение на материалния закон.

По отношение на п.1 от обвинението касателно престъплението по чл.254а, ал.2 във вр. с ал.1 от НК прокурорът намира, че съдът неправилно е отграничил анализа на фактите от момента, в който средствата постъпват в патримониума на дружеството под формата на увеличение на капитала, без да се изследва техният произход, начина на отпускането им и тяхната цел и поради тази причина не споделя мотивите на съда за липса на обективна съставомерност на престъплението. Излага, че предмет на последното са бюджетни средства или средства с целево предназначение /които не подлежат на връщане/ дадени под формата на финансиране по специален ред и закон. Намира за безспорно обстоятелството, че средствата с целево предназначение не могат да имат друг, освен бюджетен произход и представляват част от бюджетните разходи на държавата. В тази връзка посочва, че

първоизточник на процесните средства е централния бюджет на държавата и освен това,допълнително в разпоредбата на чл.76 от Закона за държавния бюджет за 2016 год. е разписан още и начина на отпускането им и тяхната цел.Изтъква,че цитираната норма е обвързана с разпоредбите на чл.1 и чл.109,ал.4,т.1 от Закона за публичните финанси,които по своето съдържание дават възможност на МС да одобрява промени по бюджетите,дори и когато се касае за операциите по придобиване на дялове и акции,вкл. за увеличаване размера на дяловото участие.В тази връзка се позовава на чл.76 от Закона за държавния бюджет за 2016 год.,според който средствата за обезпечаване на подготовката на българското председателство на Съвета на Европейския съюз през втората половина на 2018 год. са планирани в централния бюджет,както и че средствата се предоставят с акт на МС по предложение на заместник-министър председателя по координация на европейските политики и институционалните въпроси и на министъра на финансите до размера на планираните,а средствата се разходват за наемане и/или модернизация и адаптиране на сграден фонд за нуждите на председателството,в т.ч. „НДК-Конгресен център София“ЕАД,Резиденция „Бояна“,сградата на Народното събрание на пл.“Княз А. I“,№1,за наемане,възнаграждения и обучение на служители,за организиране и провеждане на комуникационни кампании в страната и в чужбина и за други дейности,насочени към осигуряване на своевременна и ефективна подготовка за председателството.

Поддържа,че последващите правителствени актове-ПМС № 193/01.08.2016 год. и Решение на МС № 641/03.08.2016 год.,са последица от приетото и заложено в Закона за държавния бюджет за 2016 год. относно начин и цел на средствата.Според прокурора,цитираната нормативна рамка,обвързваща отпускането на процесните средства изпълва смисъла както на бюджетен закон,така и на средства с целево предназначение.Тези средства,предоставени от държавния бюджет с ПМС по бюджета на съответния първостепенен разпоредител,който е определен за принципал на дружеството и съпътстващото за това решение на МС,според държавното обвинение,представляват по своята същност целеви средства и в тях ясно са упоменати целите,за които се отпускат и размера на самата сума.

Твърди,че извън фокуса на съда е останала инициативата на подс.Б. за изначалното отпускане на процесните финансови средства,започнала по негово искане с отчет по пера,обосновка и посочване на конкретна необходимост и начин на разходване,което доказва знанието на подсъдимия,че тези средства са отпуснати с конкретна цел.

Продължава,че за увеличението на капитала на дружеството и обезпечение на публичните средства,на 17.08.2016 год. св.Т. Д. е утвърдил и Устав на дружеството,като съгласно чл.1,ал.5 от него Държавата не отговаря за задълженията на дружеството.Изложеното дотук и обстоятелството,че навсякъде в документацията е отбелязано,че средствата са с цел финансовото осигуряване на преустройство,модернизация и адаптиране на неговата основна сграда за нуждите на българското председателство на Съвета на Европейския съюз през 2018 год.,дава основание на прокурора да поддържа,че тези средства следва да бъдат определени като целеви и в този смисъл съдът неправилно е ограничил анализа си до употребата на тези средства единствено след постъпването им в процесното

дружество,което е довело до извод за несъставомерност на деянието.Като допълнителен аргумент излага и факта,че средствата освен че са отпуснати с конкретна цел,те подлежат на отделно отчитане,различно от обичайния тримесечен финансов отчет,който държавните дружества са длъжни да представят на своите принципиали.В тази насока излага,че по своята същност това отчитане е още повече специфично,тъй като касае отчитането на средства по пера,така както са отпуснати от държавния бюджет и не позволява различен финансов резултат от техния първоначално определен размер.Подкрепя се с показанията на св.Д.П.,Л.П.,Т.Д.,Д.З.,В. и Ш.,които сочат,че макар и тези средства да са постъпили в дружеството под формата на увеличение на капитала,то същите са били предвидени единствено и само за преустройството,модернизацията и адаптацията на сградата на НДК за нуждите на българското председателство.В крайна сметка МС не е увеличил капитала на дружеството само за да може същото да разполага със свободни оперативни средства или да покрие нарупаните през годините задължения,а да може да подготви сградата си по начин,достоеен за посрещане на Българското председателство на Съвета на Европейския съюз.

Намира за неправилни и изводите на съда относно това,че не е настъпил и твърдения от обвинението общественоопасен резултат-вредните последици за Държавата,като поддържа,че разходването на процесните средства не по предназначението им,а за извършване на плащания за текущи и други разходи е довело до необходимостта от отпускане на допълнителни средства за преустройството,модернизацията и адаптацията на сградата на НДК за посочените по-горе нужди.

В този смисъл счита мотивите на съда,че не се касае за средства,разходвани от подсъдимия без основание и без получаване на насрещна престация,а за негово управленско решение част от постъпилите средства да бъдат ползвани за покриване на обективно съществуващи,ликвидни и изискуеми,задължения и по тази причина е оправдано неговото поведение,са в разрез с решението на МС за отпускането на средствата и обективира изпълнителното деяние на чл.254а от НК.

По отношение на п.2 от обвинението –за престъпление по чл.219,ал.3 във вр. с ал.1 във вр.с чл.26,ал.1 от НК,за което съдът е приел,че фактите по делото не попадат под цитираното изпълнително деяние предвид наличното решение на Съвета на директорите за необходимост от допълване на автопарка на дружеството с още три автомобила,предхождащо сключването на лизинговите договори от подсъдимия,прокурорът счита,че оценката на доказателствата е неправилна,тъй като се основава на едностранчивото кредитиране на част от свидетелските показания и липса на аргументи относно непозоваването на останалата част от тях,които са подкрепени от наличните по делото писмени доказателства.

По същество посочва,че финансовите показатели навеждат на влошаване на финансовото състояние на дружеството след 2015 год. и въпреки това подс.Б.,на 18.09.2015 год.,в качеството си на изпълнителен директор сключил договор за отдаване на автомобил при условията на оперативен лизинг с „Мото ПФое“ЕООД за срок от 12 месеца,като акцентира

върху факта, че става въпрос за краткосрочен договор, при който се предоставя само на правото на ползване на актива и не е предвидено прехвърляне на собствеността върху лизинговата вещ.

На следващо място изтъква обстоятелството, че в периода от 24.11.2014 год. до 01.06.2017 год. НДК е разполагал с л.а. „Хюндай Джenezис“, който е бил върнат на „Индустриал Комерс“ ЕООД на 16.09.2015 год., т.е. два дни преди подс.Б. да сключи първия договор за оперативен лизинг на лекия автомобил „Лексус“, както и с микробус „Хюндай“, л.а. „Ситроен С5“ и л.а. „Пежо 607“, който по-малко от месец след сключването на договора за оперативен лизинг, на 16.10.2015 год. е бил предоставен безвъзмездно на НДК за срок от една година и след изтичането на този срок подс.Б. е поискал неговото подновяване, което е било реализирано на 05.10.2016 год.

Според прокурора, наличието на посочените автомобили, от една страна, изключва спешната необходимост от предприемане на действия и разходване на средства от страна на подсъдимия по осигуряване на транспортни средства за нуждите на НДК, а от друга, отдаденият на оперативен лизинг автомобил „Лексус“ обслужвал единствено и само подс.Б., в която връзка се позовава на показанията на св.М., който след встъпването си в длъжност веднага го е върнал, тези на св.Г., М. В., М. П. и от данните, съдържащи се в пътните книжки. Според държавното обвинение, горното налага извода, че подс.Б. е заложил повече на личния си комфорт и не е положил достатъчно грижи за управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество, което е направил напълно умишлено, обслужвайки репутацията си и поста си въпреки влошеното финансово състояние на дружеството и изискваните от него планове за справяне със ситуацията.

Твърди, че решението за вземане на автомобил на лизинг било изцяло на подс.Б. и в противоречие с решението на Съвета на директорите, с което изрично не се приема предложението за сключване на оперативен лизинг на транспортни средства за нуждите на НДК и това негово еднолично решение е довело до значителни щети за предприятието. Прокурорът извежда умишълът на подсъдимия от хронологията на действията му, от факта, че е знаел, че ще получи автомобили за ползване от администрацията на МС, за което той лично е направил постъпки още на 09.09.2015 год., както и че подписването на договор за оперативен лизинг ще доведе до плащане на лизингови вноски със значителна стойност, без възможност след изтичането на договора, автомобила да бъде закупен, което е в противоречие със задълженията, вменени му както в Устава на дружеството, така и в договора му за възлагане на управлението. На последно място прокурорът отбелязва, че съдът в мотивите си е акцентирал върху решението на Съвета на директорите, а не е отчел с нужната тежест факта, че два дни преди подс.Б. да сключи първия договор за оперативен лизинг, наличният лек автомобил „Хюндай Джenezис“ е бил върнат на „Индустриал Комерс“ ЕООД.

Намира за неправилни изводите на съда и по отношение на п.3 от обвинението, касаещо престъпление по чл.219, ал.4 във вр. с ал.3 във вр. с ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 от НК, в която насока излага, че само 11 дни от встъпването си в длъжност са били достатъчни на

подсъдимия да се ориентира в начина на функциониране на дружеството и начина на работа на служителите в него.Едва 11 дни след това,на 05.12.2014 год. е било проведено заседание на Съвета на директорите,на което подс.Б. лично е докладвал „спешната необходимост от възлагане на външен изпълнител на юридически услуги,свързани с текущо правно обслужване на НДК,подготовка и провеждане на процедури по възлагане на обществени поръчки,поради фрапиращи нарушения в работата на наличните щатни служители,както и предстоящо откриване на редица големи поръчки,изискващи сериозна професионална подготовка“.Внушава съмнение,че в този кратък период той се е запознал с дейността на юридическия отдел,констатирал е пропуски и е взел решение да предложи на Съвета на директорите да предоставят правното обслужване на дружеството на външна фирма.Не отрича,че по своя характер това представлява ръководно-организационно решение,но отнесено към задължението на изпълнителния директор,регламентирано в чл.5.2 от Договора за възлагане на управлението на НДК,то цената на договора и други обстоятелства,изпълват състава на умишлена безстопанственост,изразяваща се в липсата на необходимост от подобно възлагане на юридически дейности на адвокатска кантора и въз основа на която са последвали значителни щети за предприятието в размер на 227 520 лв.В този смисъл се подкрепя с показанията на св.М. В.,за които твърди,че са в синхрон с писмените доказателства и налагат фактически извод,че изборът на кантора и сключването на инкриминирания договор е било по инициатива на подс.Б. ,и то по реда на чл.90 и сл. От ЗОП-процедура на договаряне без обявление за възлагане на обществена поръчка.След сключването на договора с адвокатско дружество „М. и партньори“,на 23.01.2015 год. подс.Б. докладвал на заседание на Съвета на директорите предложение за структурни промени в щатното разписание на НДК,на което заседание е закрит отдел „Обществени поръчки“,считано от 24.01.2015 год.,което обективно означава,че е задължил финансово за срок от 2 години дружеството,което той представлява и управлява и което задължение е в размер на 227 520 лв. или на месец по 9 480 лв.,което е несъпоставимо по размер с месечно трудово възнаграждение на щатен служител,още повече в случая на св.В.,която е била на 4-часов работен ден.Поддържа,че в унисон с изложеното са и показанията на св.Г. и решение на Съвета на директорите от 16.01.2015 год.,по силата на което е разкрита нова щатна бройка за главен юрисконсулт в отдел „Правно обслужване“,на която е назначен св.А. и възлагането на подпомагането и координация при изпълнението на дейностите по процесния договор на щатния служител-св.Р.,т.е.щатен служител на НДК,който да подпомага дейността на адвокатското дружество,в резултат на което всеки месец от бюджета на НДК е излизала сумата от 9480 лв.Акцентира,че към този период в отдел „Правно обслужване“ на длъжност „юрисконсулт“ освен св.Р.,е работел и св.М.,а впоследствие и св.А. и според показанията на Р. процесният договор е бил излишен,тъй като по това време са били трима юрисконсулти и не е било необходимо да се възлага юридическа дейност на външна кантора.

Намира за доказан и факта,че подс.Б. не е уведомил,съгласно задълженията си по чл.5.2 и чл.5.5 от Договора за възлагане на управление,незабавно в писмена форма Министерство на културата като едноличен собственик на капитала,за действията си,свързани с обстоятелства

от съществено значение за дружеството-промените в щатното разписание и изнасянето на дейността по подготовката на обществените поръчки и правно обслужване извън НДК, а липсата на необходимост за това прокурорът извежда и от показанията на св.М., който е прекратил договора с адвокатска кантора „М. и партньори“ и е назначил двама юрисконсулти.

Отбелязва, че не е израз на добър мениджърски подход и правилно управленско решение, неотчитането на финансовото състояние на дружеството при сключването на договорите с АД „М. и партньори“, което решение на подс.Б. ангажира финансово дружеството и води до престъпния резултат, обективиран в чл.219, ал.4 от НК.

Оспорва изводите на първостепенния съд и касателно договора с ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК“, тъй като в конкретния случай е сключен договор с предмет съставяне на технически паспорт на сградата и са заплатени средства, без предварително да е извършена преценка относно необходимостта от изготвяне на такъв паспорт. Изтъква, че при разследването е установено, че в МРРБ е бил налице, входиран на 13.05.2009 год. технически паспорт за обект „НДК.Административна сграда, високо и ниско тяло“ и че освен него в архива на дирекция „Устройство на територията“, отдел „Национална експертиза“ се съхранява и паспорт за обект „НДК-главна сграда“. Пзовава се на отговора на МРРБ, от който е видно, че за техническите паспорти на НДК е възприет реда за съхраняване по чл.15, ал.2, т.3 от Наредба №5, като е взето предвид, че НДК фигурира в Списъците на строителните обекти с национално значение за периода 1980-1982 год. вкл. „а към 2015 год. е бил под №54 в Информационния регистър на културните организации и институции по чл.14, ал.4 от Закона за закрила и развитие на културата. Като аргумент в подкрепа на становището си изтъква и заключението на приетата от съда техническа експертиза, като за важно счита и времето, в което са изготвени-предвидените мероприятия по адаптация на основната сграда на НДК е трябвало да се изпълнят в обхват и съдържание на одобрени проекти и издадено разрешение за строеж и преди въвеждането им в експлоатация, а не предварително, както е станало в конкретния случай преди проектиране на тези промени, да се отразят-допълнят в съставените, заверени и съхранявани в архива на МРРБ 2 бр. технически пасорта.

Относно последното деяние, включено в п.3 от обвинението, прокурорът не оспорва необходимостта от осъвременяване на интернет-визията на дружеството, но от доказателствата по делото приема за установено, че към момента на сключване на договора със „Студио Х Дигитъл“ ЕООД, НДК е имал разработена уеб-страница на „Три Уеб Дизайн“ ЕООД и предмет на този договор е бил изработването на софтуерен продукт, който е базиран на съществуващия към 2012 год. сайт на НДК. Договорът предвиждал и изграждане на допълнителни функции на сайта, при запазване на функционалностите на предходния сайт и цената на същия е била 2800 лв. Въпреки това, фирма „Три Уеб Дизайн“ не била търсена за осъвременяване на сайта на НДК и вместо това подс.Б. сключил договор със „Студио Х Дигитъл“. На плоскостта на установеното от вещото лице, че за процесния сайт са налице данни за функционирането му от 11.02.2001 год. и е имало техническа възможност за

неговото обновяване,прокурорът твърди умишлени действия за неполагане на достатъчно грижи за управлението,стопанисването и запазването на повереното му имущество,довели до значителни щети в размер на 65 991.60 лв.,несъпоставими с цената на договора с „Три Уеб Дизайн“.

Счита,че въпреки решението на Съвета на директорите от 02.07.2015 год.,с което е дадено разрешение на подс.Б. да сключи със „Студио Х Дигитъл“ договор на стойност над 65 991.60 лв.,отговорността по чл.35,ал.4,т.7 да стопанисва и опазва имуществото на дружеството е на подс.Б. и тя не отпада.Изтъква ,че последният е имал задължението и обективната възможност да осъществи пълен контрол върху дейността на назначената от него комисия,имал е възможност като възложител по ЗОП да проведе и процедура под праговете със стария изпълнител „Три Уеб Дизайн“,но същият е искал лично сключването на договора със „Студио Х Дигитъл“,в който смисъл са показанията на св.О. Г..Според прокурора,съзнателното прокарване на решение през Съвета на директорите,с цел прилагането на принципа,че юридически лица не могат да извършват престъпления,не би следвало да доведе до отпадане на отговорността за сключването на договора,тъй като противното би означавало насърчаване на корупционните практики в системата на обществените отношения,регламентиращи дейността на ЕАД със 100 % участие в капитала на Държавата.Счита,че не случайно подс.Б.,като изпълнителен директор се явява възложител по смисъла на ЗОП,тъй като в представляваното от него дружество се разходват публични средства и всички негови действия са били насочени към сключването на договор със „Студи Х Дигитъл“ и причиняването на значителни щети на НДК.

По п.4 от обвинението,относно деянието по чл.220,ал.2 във вр. с ал.1 във вр. с чл.26,ал.1 от НК, също счита изводите на съда за неправилни,защото в преценката на прокурора е не кадровата политика,както е приел решаващият съд,а налице ли са признаците на неизгодна сделка и сключена ли е такава от подсъдимия,каквото е изпълнителното деяние на чл.220 от НК.Обвинението твърди,че не е налице необходимост от сключването на тези договори,тъй като дружеството е разполагало с назначени трима експерти,един ръководител отдел „Външни комуникации“ и един ръководител на сектор „Връзки с обществеността“ в отдел „Външни комуникации“.Поддържа,че е установена идентичност между предмета на договорите и длъжностните характеристики на служителите на НДК.Посочва,че за съставомерността на деянието се изисква сключените от субекта на престъплението сделки,да бъдат неизгодни за юридическото лице,от чието име действа подсъдимия,а неизгодност има тогава,когато сделката е сключена без необходимост за функциониране на структурата на засегнатата страна и когато нейните клаузи са неизгодни и не водят до постигане на целения икономически ефект.Изтъква и че,макар да няма абсолютно значение,цената на сделките не може да бъде игнорирана като съществен фактор при преценката на въпроса за неизгодността им.

По отношение на аналогичните мотиви на съда за договорите с АД“М. и партньори“ и АД“Й.И. и И.“ ,за прокурора неясно остава безусловното прието от съда заявление на подс.Б.,че юрисконсултите в правния отдел на дружеството изначално са абдикирали от

този специфичен вид юридическа дейност, че същите нямат време и че не са вещи във въпросната материя, без то да е подложено на преценка и съпоставка с останалите доказателства по делото. Счита, че в хода на съдебното следствие не са установени приемливи причини за сключването на инкриминираните договори, който извод се налага от действителното финансово състояние на дружеството, което не само не е предполагало необходимост от тях, но обективно не е налагало извършване на тези сделки. Поддържа, че в компетентността на подс. Б. е било да назначава и уволнява служители и щом е приел, че същите не притежават нужната професионална квалификация, е следвало да бъдат сменени с такива, които да отговарят на изискванията му, което е част от управленските решения и добрия мениджърски подход, които подс. Б. дължи.

Намира за неправилен извода на съда и по п. 5 от обвинението, което е за извършено престъпление по чл. 203, ал. 1 във вр. с чл. 201 от НК. Изтъква, че по делото са приложени писмени доказателства, от които е видно, че към момента на преведените от НДК средства, наличността по сметката на „Г. инженеринг“ ЕООД е била в размер на 99.35 лв. Предвид факта, че строително-ремонтната дейност към момента на превода не е започнала и не е изготвен работен проект и КСС, счита, че не са били налице основанията за плащане към реални доставчици.

Твърди, че с подписването на платежното нареждане от 01.11.2016 год., без обаче да възложи конкретни видове и количества СМР, изпълнителния директор на НДК е осъществил състава на престъплението, за което е предаден на съд, тъй като съгласно ТР №27 от 15.12.77 год. на ОСНК на ВС, когато отговорни длъжностни лица знаят, че предоставените им документи, в конкретния случай фактурата от „Г. инженеринг“, не доказват валидно основание за плащане или предаване на имущество, но въпреки това наредят да изплатят суми или да се предаде имущество на друго без правно основание, извършват длъжностно присвояване по чл. 201-205 от НК. Поддържа, че в конкретния случай изпълнителният директор е бил наясно с условията за плащане по договора и то едва след изрична заявка за видове и количества дейности, но въпреки това се е разпоредил да бъде изплатена сума, представляваща авансово плащане на 20 % от стойността на целия договор, без изпълнителят да е започнал предвидените СМР и преди изготвянето на работен проект, по който да се извършват тези СМР. Намира този факт за потвърден от извършеното едва на 13.07.2017 год. приемане на действително изпълнени СМР и то едва в размер на 1 874 134.06 лв. Изтъква също така, че подс. Б. нито е предприел необходимото да уведоми едноличния собственик на капитала за предстоящото възлагане изпълнението на договора с „Г. Инженеринг“, нито е сторил същото преди нареждане на превода, представляващ посоченият аванс в размер на 20 %.

Поддържа, че преведените от подс. Б. 3 971 999.52 лв. на „Г. Инженеринг“ са били преведени без правно основание, което не е било и възможно предвид факта, че е имало само идеен проект, а не работен такъв с необходимата сметна документация към него и подробна КСС, което би дало възможност за конкретно възлагане, последващо фактуриране и приемане на конкретно извършени СМР от осъществяващия авторски надзор св. В. В.. Въпреки това, с посоченото платежно нареждане Б. е наредил плащането на аванс от 20 % от стойността на

целия договор,а не само на част първа от него-проектиране и изготвяне на работен проект,чиято стойност е била 648 270 лв. без ДДС.

Въз основа на изложеното обобщава,че неправилният доказателствен анализ на съда е довел до грешни фактически изводи,а от там и до неправилно заключение,че установени по делото обстоятелства не изпълват състава на престъпленията,за които подс.Б. е предаден на съд.

Прави искане за отмяна на присъдата в тази част и постановяване на нова,с която подс.Б. да бъде признат за виновен в извършването на посочените по-горе престъпления и да му се наложи наказание лишаване от свобода около средния размер на предвиденото в санкционната част на нормите.Моли присъдата в останалата част да бъде потвърдена.

Срещу присъдата,в нейната осъдителна част,е постъпила въззивна жалба от защитникът на подс.В. П. К. с доводи,че е неправилна и незаконосъобразна,тъй като не почива върху събрания по делото доказателствен материал и при постановяването ѝ са допуснати съществени процесуални нарушения.

Посочва,че първоинстанционният акт почива изцяло на показанията на св.И. Б. и Д. И.а,които са били анализирани от съда,но изолирано от останалия доказателствен материал.

Според защитникът,акцентът е поставен основно върху показанията на тези свидетели,дадени в хода на съдебното следствие и на само онези части от досъдебното производство,които подкрепят обвинителната теза.Сочи,че по досъдебното производство Б. е бил разпитван четири пъти и при запознаване с тези показания се установява,че всъщност,ако е имало някаква заплаха за уволнение към него,то същата той я е възприел като такава,отправена от К. от името на подс.Б. и никъде в тези показания не е дадена конкретика за използваните изрази и как свидетелят е възприел заплахата.Отбелязва,че в хода на съдебното следствие е установено,че този свидетел е бил наясно с обстоятелството,че подс.К. е бил председател на Съвета на директорите на НДК и като такъв не е разполагал с възможността да уволнява когото и да било,а не е имал и средствата за това.Позовава се на протокол за разпит на свидетел от 14.02.2018 год.,в който Б. е заявил :“Тогава точно каза,че ръководството ще ни уволни,ако не отстраним „Главболгарстрой“.В предходен разпит от 19.07.2017 год. същият свидетел е заявил,че подс.Б. и подс.К. са му казали :“Но принципалът има право да уволни нас,а не вас“.В проведен разпит от досъдебното производство от 14.02.2018 год. св.Б. е твърдял,че за него е станало ясно,че подс.К. всъщност говори от името на подс.Б.,без обаче да конкретизира някаква заплаха по отношение на себе си.Акцентираща и на заявеното от този свидетел пред съда,че е възприел заплахата от страна на К. като такава отправена от Б. и че К. всъщност препредава думите на последния във връзка с евентуалното му уволнение,на който разговор са присъствали и И.а и Б..

По отношение на заплахата към св.И.а твърди,че показанията на последната от 14.02.2017 год. изобщо не са анализирани от съда и намира обяснението за това,че в тях свидетелката изобщо не споменава за каквато и да е заплаха,отправена към нея от подс.К..Цитира заявеното от нея:“Тогава ни каза да внимаваме какво правим,как оценяваме,защото

евентуално бихме могли да напуснем НДК... Той не каза директно направете ново точкуване, иначе ще ви уволня“ или ясно се вижда, че в показанията си тази свидетелка не говори изобщо за каквато и да било заплахата от страна на К.. Намира разпита ѝ пред съда за изпълнен с мъгляви формулировки от рода на това, че върху нея е било упражнено влияние, без да сочи характера на това влияние и какви конкретно са били изразите, използвани от К..

Спира се и на показанията на св.Б., който е присъствал на разговора от 05.10.2016 год. в сградата на НДК, но не е възприел отправени заплахи от страна на К. нито към него, нито към останалите двама членове на комисията.

С оглед противоречието в показанията на посочените трима свидетели, защитникът приема, че обвинението срещу подс.К. се явява абсолютно недоказано, тъй като и липсват други доказателства срещу него.

Изтъква, че от показанията на служителите на НДК е установено, че подс.К. е коректен, добронамерен, отзивчив и неконфликтен, никога и по никакъв повод не се е случвало да заплашва някой с уволнение или дисциплинарно наказание във връзка с работата му, поради което и може да се направи логичния извод, че св.Б. или си измисля, или лъжесвидетелства, тъй като неговите показания се явяват изолирани. Отбелязва още, че по делото няма данни и за това какви са били предварителните оценки, които Б., И. и Б. са поставили, за да може да се говори, че е била налице необходимост от тяхната промяна от тези членове на комисията, като са документирани и обективирани единствено оценките в Протокол №2 от 06.10.2016 год. и по този начин няма как да се говори, че подс.К., чрез своите действия, свързани със заплахата за уволнение, е целял промяна на действителната воля на участниците в комисията на обществена поръчка.

На следващо място излага, че приетият от съда пряк умисъл не може да се изведе от доказателствата по делото, а също така и че подс.К. не може да бъде субект на престъплението по чл.143, ал.1 от НК, тъй като съобразно длъжността, която е заемал-председател на Съвета на директорите и с която са били запознати тримата свидетели, не е имал нито правната, нито фактическа възможност да уволнява служители на НДК. В този смисъл счита предявеното срещу него обвинение за изцяло несъстоятелно, тъй като няма как свидетелите да възприемат думите му /ако изобщо са изречени/ като реална заплахата, знаейки за липсата на възможност това да се случи.

Прави искане за отмяна на присъдата в тази част и оправдаване на подс.К..

В съдебно заседание прокурорът поддържа протеста. Като се позовава на изявления на председателя на съдебния състав, постановил атакуваната присъда, дадени пред електронни медии след прочитане на присъдата, твърди наличието на основанията за отмяна на присъдата като такава, постановена от незаконен състав по аналогия с чл.29, ал.2 от НПК, тъй като съдията е показал предубеденост. Цитира в тази връзка думите на председателя на състава, както следва: “Изследването на това обвинение беше загуба на време“ и “Изначално обвинението беше несъстоятелно“.

По същество поддържа изложените в протеста доводи и пледира за отмяна на присъдата в частта, с която подс.Б. е оправдан и постановяване на нова, с която да бъде признат за виновен и осъден на лишаване от свобода. Моли присъдата по отношение на подс.К. да бъде потвърдена.

Поверениците на гражданските ищци не вземат становище по протеста и жалбата на подс.К..

Защитникът на подс.Б. в лицето на адв.Д. на първо място се спира на обвинението по чл.203 от НК, което определя като най-тежко и най-нелепо.

Посочва, че обвинението по този пункт е за присвояване, тъй като е разпоредено авансово плащане без правно основание, защото нямало изготвен дори идеен проект.

В отговор изтъква факт, който намира за безспорен по делото - договорът е изпълнен и при това положение не се разбира какво има предвид авторът на обвинителния акт и респ. на протеста. Посочва, че е предплатено за изпълнение на договора и той е изпълнен, като понятието аванс означава предплата, т.е. предварително плащане на част от договореното възнаграждение. Продължава, че това е плащане, което винаги се извършва преди да е изпълнена сделката. Когато договорът е изпълнен, всъщност авансът е предплащане за извършената работа и поставя въпроса дали колегите не получават аванс преди да е изтекъл месеца? Поддържа, че авансовата сума е част от дължимото плащане по този договор и след като договорът е изпълнен от строителя, тази сума е дължима. Плащането на дължима сума по-рано или по-късно не създава щета за юридическото лице, а с авансовото плащане се намалява дължимото бъдещо задължение. Счита, че в случая дори и да е извършено някакво счетоводно нарушение, а то не е, договорът е изпълнен и в крайна сметка патримониума на НДК не е накърнен. Припомня азбучната истина, че присвояването е вредоносно престъпление, което предполага щета, а при изпълнен договор щета няма. Парите по договора се дължат по насрещна престация заради извършената работа и фактическото основание на договора е основанието за плащане и когато работите са извършени, всички плащания по договора са дължими. Приема, че в случая е налице добросъвестно изпълнение на договор от двете страни, което въобще не може да се инкриминира.

По обвинението по чл.254а от НК намира протеста за неясен и объркан, но в крайна сметка се разбира, че според прокурора средствата са целеви, защото са отпуснати по инициатива на подс.Б., а и в документацията било отбелязано, че те са за ремонт и преустройство. Тезата на прокурора, че средствата са постъпили за увеличение на капитала, но са били предназначени за ремонт и това ги прави годин предмет на престъпление по чл.254а от НК, определя като напълно неясна и в тази връзка излага, че предмет на това престъпление са бюджетни средства или средства с целево предназначение, дадени под формата на финансиране, с които длъжностното лице се разпорежда в нарушение на бюджетен закон или подзаконов акт за прилагането му.

Защитата изтъква, че според установените по делото факти, с Постановление на МС № 193/01.08.2016 год. е взето решение за одобряване на промени в бюджета на Министерски

съвет във връзка с увеличаване капитала на търговско дружество НДК във връзка с финансовото осигуряване на преустройството, модернизацията и адаптацията на неговата сграда за нуждите на българското председателство на Съвета на ЕС през 2018 год. Изпълнението на постановлението е възложено на главния секретар на МС и на министъра на финансите и това постановление няма за адресат изпълнителния директор на НДК, то не поражда задължение за него, то е издадено на основание Закона за публичните финанси и е относимо единствено към взаимоотношенията на органите, посочени в този закон, твърди защитата.

С решение №643/03.08.2016 год. на МС е увеличен капитала на търговското дружество с увеличаване дела на едноличния собственик срещу направената парична вноса от 17 000 000 лв. с издаването на нови акции, с номинална стойност около 1000 лв. всяка. Защитникът поддържа, че в патримониума на търговското дружество средствата влизат като част от неговия капитал и губят бюджетния си характер, т.е. средствата не са бюджетни по смисъла на пар. 6 от Допълнителните разпоредби към Закона за публичните финанси, а са средства на търговското дружество и разходването им не накърнява обществените отношения, свързани с правилното функциониране на финансовата, данъчната и осигурителната система. Бюджетните средства са имали целево предназначение и то е спазено, те са предоставени за увеличаване на капитала и последният е увеличен.

Защитникът поддържа, че по-нататъшното им разходване не е подчинено на регламента на бюджетното законодателство, не може да се подчинява на норми, относими към разходването на бюджетни средства и да се контролира от лица, на които е възложено управлението на бюджетните средства. В този смисъл приема за несъстоятелно твърдението в протеста, че поведението на Б. е съставомерно, тъй като разходването на средствата е било в разрез с решението на МС за отпускането на средствата и сочи, че необходимостта от средства за преустройство на сградата на НДК за целите на председателството, посочена в постановлението, прието на основание чл. 109 от Закона за публичните финанси, не придава целеви характер на средствата и не ги превръща в бюджетен разход. Определя записаната в мотивите на постановлението цел като мотиви за вземане на решение за извършване на бюджетни промени. Соци, че легалното определение на понятието бюджетни разходи е дадено в пар. 31 от ДР на Закона за публичните финанси, според който разходи са плащанията за съответната бюджетна година за персонала и свързаните с него осигурителни вноски, доставка на нефинансови активи, услуги, лихви, възмездно използване на ресурси на трети лица, обезщетения, санкции и неустойки, както и безвъзмездно предоставени средства на физически и юридически лица, т.е. в случая няма разход на бюджетни средства, тъй като сумата не е предоставена на юридическото лице НДК, а е отпусната за увеличение на неговия капитал, увеличаване на патримониума на държавата с акции за сметка на намаляване на този патримониум с пари.

Приема за невярно твърдението, че са настъпили вредни последици за държавата в размер на три милиона, защото средствата са налице под формата на акции, с които е увеличен капитала на дружеството, чиито едноличен собственик е именно държавата, като се позовава

и на решения на ВКС в този смисъл.

От друга страна посочва, че подзащитният ѝ, като изпълнителен директор на търговското дружество, не може да извърши нарушение на чл. 2 и чл. 109, ал. 4, т. 1 от Закона за публичните финанси, защото не е адресат на тези норми. Търговското дружество не е бюджетна организация независимо от собствеността на капитала. Средствата на търговските дружества не са публични финанси, за да може да се твърди приложимост на този закон или подсъдимият не е годин субект на това престъпление. Излага, че адресати по този закон за МС, министъра на финансите, ВСС и първостепенните разпоредители с бюджетни средства, Председателя на НС, органите за управление на НОИ и НЗОК, кметовете и ръководителите на бюджетните организации извън изрично изброените.

Счита за отделен въпросът, че плащанията са били необходими и свързани с дейността на дружеството, като е безспорно е установено, че по сметките на НДК е имало и други постъпления, поради което въобще не става ясно с какви точно средства са били извършени плащанията. Сочи в тази връзка, че парите са родови вещи, а ако средствата са били предоставени не за увеличение на капитала, а целево от бюджета за извършване на определени дейности, те биха представлявали недопустима държавна помощ по смисъла на Закона за държавните помощи. Изразява изненада от тезата на прокурора, че увеличението на капитала е извършено от правителството при заобикаляне на закона, т.е. правителството е отпуснало недопустима държавна помощ.

По отношение на деянията по чл. 219 и чл. 220 от НК изтъква, че от фактите по делото е установено, че всички инкриминирани действия са били в интерес на дружеството, извършени са при спазване на закона, били са целесъобразни и икономически оправдани. Намира претенциите на прокуратурата за явно несъстоятелни както от фактическа, така и от правна страна, като освен това счита, че от обвинителния акт не става ясно на какви фактически основания прокуратурата е квалифицирала част от деянията като безстопанственост, а другите като неизгодни сделки, защото основният упрек при всички сделки е един и същ – че са сключени договори без нужда, тъй като НДК е имало достатъчен материален и човешки ресурс, т.е. прокуратурата преценява, че тези специалисти са достатъчни за НДК.

Поддържа, че това обвинение представлява един опит за контрол върху целесъобразността на управленските решения, като се позовава на твърденията в протеста, че не е имало спешна необходимост, че подсъдимият бил преценил само за 11 дни, че има нужда от дадена услуга и поставя въпроса колко дни му дава прокуратурата за преценка. Изтъква, че прокуратурата предлага и добрите управленски решения – как да се осъвремени сайта на НДК. В отговор на това посочва, че НДК е търговско дружество, което не е на бюджетна издръжка и оперира изцяло на търговски принцип, управлява се според търговския закон, който и определя органите на дружеството и техните правомощия. В рамките на закона управляващият орган има право на оперативна самостоятелност, която се изразява във вземането на решения по целесъобразност, т.е. по свободно усмотрение и в този смисъл в пределите на предоставената му от закона свобода, управителният орган решава кога, как и по какъв начин

да упражнява правомощията си. Според защитата, тази свобода означава, че на съдебна преценка подлежи само въпросът дали при вземане на едно решение съответният орган е имал оперативна самостоятелност за вземане на едно или друго решение и прокуратурата не може да преценява дали едно решение е могло да бъде по-добро или уместно, респ. по-целесъобразно. Те преценяват само дали решението е било взето законосъобразно, като прокуратурата, респ. съдът не са компетентни да преценяват кой вариант на управленско решение е най-добрият. Противното счита за абсурдно от житейска гледна точка и защото оперативната самостоятелност, упражнена в законовите предели е правомерна и не може да бъде основание за каквато и да било юридическа отговорност.

Като последица от изложеното обобщава, че всички сключени от подзащитният ѝ договори, които са инкриминирани, са подписани в упражняване на правото на оперативна самостоятелност в рамките на правомощията му, предвидени в закона.

Намира за недопустими предположенията на прокуратурата, че щом е имало назначени на трудов договор служители, външните договори са били ненужни, тъй като същата не е компетентна да прави такава преценка нито от житейска, нито от юридическа гледна точка и изложените съображения в тази насока нямат място нито в правото, нито в живота, защото противоречат на практиката на юридическите лица, вкл. на държавните органи и институции, като дава за пример факта, че М., НАП и др. държавни органи също ангажират адвокати, когато преценят, че се касае за казуси, които изискват специфична компетентност. Поддържа, че никъде по света не е спорно и няма законова забрана за ангажиране на адвокат при положение, че юридическото лице разполага с юрисконсулти, а когато едно деяние не е забранено от закона, то не може и да бъде престъпно.

На следващо място изтъква, че инкриминираните договори са подписани от подс. Б. след решение на Съвета на директорите на НДК или след проведена обществена поръчка, а решението на колективния орган изначално не подлежи на наказателно-правна оценка, ако той действа в кръга на своите правомощия, а подписването на договор с избран изпълнител след проведена обществена поръчка също е задължение на изпълнителния директор.

Допълнително за състава на чл. 219 от НК заявява още, че прокуратурата е трябвало да посочи за всяко едно от твърдените деяния какви точно грижи е следвало да бъдат посочени и по силата на кой нормативен акт, което не е направено и в тази връзка поддържа, че минимално необходимите елементи не се съдържат в обвинителния акт, което е съществено процесуално нарушение, но то е загубило своето значение поради оправдаването на подсъдимия. Сочи също, че Уставът на дружеството не е подзаконов нормативен акт, издаден по реда на ЗНА и по съществото си той може да бъде приравнен към вътрешно ведомствените наредби, които нямат нормативен характер, нарушаването на които не може да ангажира наказателната отговорност.

По отношение на л. а. „Лексус“ сочи, че според прокуратурата нямало нужда от този автомобил, защото имало достатъчно други и в тази връзка признава, че не знае колко автомобили биха били достатъчни и как го е преценил прокурора, но са налице показания на свидетели, които са обосנוвали нуждата от автомобила и основанията за сключване на

договорите.

Досежно договора за технически паспорт изтъква, че договорът е подписан след решение на Съвета на директорите за обявяване на обществена поръчка и с решение, с което се възлага на подс.Б. да подпише договор с избрания кандидат, а за изпълнение на решението на колективния орган не се носи наказателна отговорност. Счита за безспорно, че не само Б., но и изпълнителите по договора не са намерили първоначално изготвените технически паспорти, като е установено и че техническия паспорт от 2009 год. никога не се е намирал в НДК или в Столична община, където би трябвало да се съхранява и където е бил търсен от лицата, ангажирани с изпълнението на договора.

Относно договора със „Студио Х Дигитъл“ излага, че и този договор е подписан след решение на Съвета на директорите и освен това преценката за целесъобразност на управленските действия е извън прерогативите на прокурора.

На следващо място акцентира и на това, че всички договори са подписани по инициращ документ-докладна записка за необходимост от сключването им и са били предавани за подпис на подс.Б. едва след подписването им от съответните експерти, а от показанията на свидетелите е установено, че НДК е имал необходимост от тези договори.

Заклучава, че се касае за несъстоятелно обвинение, а по отношение на твърденията на представителя на САП за предубеденост на съдебния състав изтъква, че председателят на състава е казал това, което мисли и това, което е написал в присъдата си при спазване на всички процесуални правила.

Защитникът на подс.Б. в лицето на адв.Л., се присъединява изцяло към казаното от адв.Д. и няма какво да добави.

В този смисъл е и позицията на подсъдимия Б. .

Защитникът на подс.К. моли да бъде отменена първоинстанционната присъда в частта, с която той е признат за виновен в извършено престъпление по чл.143, ал.1 от НК, като поддържа изложените в допълнението към въззивната си жалба съображения.

В последната си дума подс.Б. заявява, че през цялото време, заедно с екипът му, са се водили от прозрачност и законност на действията си. Успели са да съчетаят интереса на едно търговско дружество и интереса на държавата. Така че не смята, че е извършил престъпление и моли протеста да бъде отхвърлен.

Подс.К. моли да бъде отменена присъдата, тъй като категорично не е извършил деянието, за което е обвинен. Заявява, че не е заплашвал когото и да било от колегите в НДК, не е влияел върху процесната комисия за провеждане на обществена поръчка и при внимателен прочит на материалите по делото това е видно.

Съдът, като обсъди доводите в протеста и жалбата и допълненията към тях, както и изложените в съдебно заседание от страните, и след като провери изцяло правилността на атакуваната присъда намира следното:

На първо място въззивният съд намира, че следва да бъдат разгледани доводите на

представителя на САП,че е налице предубеденост на съдебния състав,постановил проверяваната присъда,изводими от дадени от председателя на състава изявления пред електронни медии след прочитане на присъдата,в който смисъл твърди наличието на основанията за отмяна на присъдата като такава,постановена от незаконен състав по аналогия с чл.29,ал.2 от НПК.

Според цитираната разпоредба не може да участва в състава на съда съдия или съдебен заседател,който поради други обстоятелства може да се счита предубеден или заинтересован пряко или косвено от изхода на делото.

Няма спор,че след произнасяне на присъдата,председателят на съдебния състав е обяснил решението си с критични към прокуратурата мотиви,като е пояснил,че установените по делото факти, най-общо казано,изначално показват наказателна несъставомерност на инкриминираните деяния.

Въззивният съд счита,че направените от председателя на състава на решаващия съд изявления,след прочитане на присъдата,не се субсумират под състава на разпоредбата на чл.29,ал.2 от НПК и това е така,защото същите представляват кратки мотиви към постановения съдебен акт и са имали за цел обществеността да бъде информирана за съображенията на съда,довели до този резултат.Същите отразяват вътрешното убеждение на съдебния състав,формирано след проведеното пълноценно съдебно следствие и вземане на решение по правилата на НПК след проведено тайно съвещание.В този смисъл съдът счита,че не само не се касае за предубеденост на състава на съда,но и последният следва да бъде адмириран за това,че след прочитане на присъдата,е намерил за необходимо да изложи своите кратки съображения за взетото решение,по който начин е задоволил в пълна степен обществения интерес с маркиране на мотивите за постановения съдебен акт.Публично оповестените съображения на съда са намерили своето място и доразвитие и в мотивите на съда,изготвени след постановяване на присъдата,с които е приел,че установените от съда факти за обвинението по чл. 254а, ал.2, вр. ал.1 НК не се различават съществено от предявените с обвинителния акт и това е наложило правния извод,че по делото е било внесено изначално несъставомерно обвинение. Посочил е,че с измененията в чл. 250 НПК (ДВ, бр. 63/2017 г., в сила от 05.11.2017 г.) съдът е лишен от правомощието да преценява предварително дали деянието, описано в обвинителния акт, съставлява престъпление, поради което първият възможен момент за произнасянето по този въпрос е останал единствено етапът на постановяването на присъдата (чл. 301, ал.1, т.2 НПК). Изложил е още,че са налице и редица процесуални пороци в начина, по който СГП е формулирала от фактическа страна обстоятелствата, относими към обвинението по чл. 254а НК,като на практика, в обстоятелствената част на обвинителния акт са подробно описани отделно (като контрагент, дата на фактурата и размер на сумата) единствено финансовите трансфери от сметката в „Уникредит Булбанк“ АД в 24-часовия период от 23 до 24 август 2016 г., за които прокуратурата твърди, че съставляват неправомерно разпореждане с „целеви“ бюджетни средства,а останалите плащания до края на целия инкриминиран период (26.06.2017 г.) не са посочени отделно, а по обобщителни критерии (за осигуровки, данъци, банкови такси,

телефонни сметки и т.н.) и обща финална калкулация (базирана на счетоводната експертиза), сочеща, че целият размер на извършените плащания (наречени в обвинението „нецелеви“) с постъпилите средства за увеличаване на капитала на „НДК КЦС“ ЕАД от 17 000 000 лв. възлизал на 3 431 146,06 лв., от които: 1 905 743,35 лв. от сметката в „Уникредит Булбанк“ АД; и 1 525 402,71 лв. – от сметката в „Райфайзенбанк“ ЕАД.Изтъкнал е,че проблемът с така предложената конструкция на обвинението продължава да е актуален, доколкото СГП не се е съобразила с указанията на съда в разпоредителното заседание по предходно прекратеното н.о.х.д. № 2521/18 г. и именно констатираната тогава непълнота на обстоятелствената част на обвинителния акт е един от поводите делото да бъде върнато в досъдебната му фаза по чл. 248, ал.1, т.3 от НПК, а след повторното му внасяне допуснатите процесуални пороци са продължили да съществуват.Преценил е, че само поради тяхното наличие не следва отново да прилага разпоредбата на чл. 249, ал.2 НПК,тъй като с оправдаването на подсъдимия по този пункт на обвинението , при това поради изначална несъставомерност на инкриминираните с него факти правото на защита е реализирано в много по-пълна степен, отколкото при евентуално връщане на делото за изготвяне на нов обвинителен акт. Отбелязал е,че в същото време, дори всяко едно от наредените плащания с целеви, според обвинението, средства към кредитори на „НДК КЦС“ ЕАД да е пунктуално индивидуализирано откъм дата, основание, размер, фактура и платежно нареждане, вместо избрания от СГП обобщителен подход, това не би придало на фактите наказателна съставомерност и би довело до същия резултат – оправдаване на подсъдимия поради това, че не са изпълнени признаците относно субекта и обективната страна на престъплението по чл. 254а НК.

Така изложеното от съда в мотивите на проверявания съдебен акт налага извода за предубеденост на съдебния състав за напълно неоснователно.

По съществото на делото настоящият съдебен състав счита,че при изпълнение на задълженията си първостепенния съд е изградил вътрешното си убеждение въз основа на надлежно събрани и проверени доказателства,като фактическата обстановка по делото е напълно изяснена и ясно изложена в мотивите.Приетите от съда факти и обстоятелства се споделят изцяло от настоящия съдебен състав,като нови фактически положения въззивният съд не установява.Не са нарушени правилата,които регламентират дейността на съда по събиране,проверка и оценка на доказателствата и доказателствените средства.Доколкото обаче приетите за установени факти са поставени в основата на решаващите изводи на първия съд относно липсата на основания за ангажиране на наказателната отговорност на подс.Б. и извършването на част от деянията от подс.К.,то те следва да се подчертаят отново,както следва:

Подсъдимият М.Б. в периода от 24.11.2014 г.,когато бил назначен с решение на Съвета на директорите, до неговото освобождаване на 26.06.2017 г. заемал длъжността „Изпълнителен директор“ на „Националния дворец на културата – Конгресен център София“ ЕАД. Във връзка с изпълняваната функция, в посочения период с подс. Б. били сключени няколко последователни мениджърски договора с еднотипно съдържание, но с различни

възложители, защото процесното дружество променило своя принципал: договор № РД 11-00-235/24.11.2014 г., с който Министърът на културата, като едноличен собственик на капитала на „НДК КЦС“ ЕАД В. Р., възложил на подсъдимия управлението и представителството, договор за възлагане на управлението № 1/09.09.2015 г., сключен със заместник-министър председателя по европейските фондове и икономическата политика Т. Д., като нов принципал и договор от 24.02.2017 г., сключен със заместник-министър председателя по европейските фондове и икономическата политика Д. З.. През 2017 г. с подс. Б. били сключени и два допълнителни договора за управление, възложител по които било самото дружество „НДК КЦС“ ЕАД, представлявано от съответния председател на СД – М. А. - по договора от 09.03.2017 г. и Б. В. - по договора от 16.05.2017 г.

Подсъдимият В. П. К. за времето от 24.11.2014 г. до 24.02.2017 г. изпълнявал длъжността председател на Съвета на директорите (СД) на „НДК КЦС“ ЕАД.

„Националният дворец на културата - Конгресен център - София" ЕАД е учреден с Разпореждане № 1/09.05.2011 г. на Министерския съвет на Р.България и функционира като юридическо лице със седалище в гр. София, пл. „България“ № 1 с принципал – Държавата, чрез Министъра на културата, а след 2015 г. – чрез заместник – министър-председателя по европейските фондове и икономическата политика. Според утвърдения Устав, дружеството имало предмет на дейност: организиране и провеждане на културни, научни, образователни, конгресно-конферентни и обществено-политически прояви в страната и чужбина; отдаване под наем на предоставено имущество; външно и вътрешнотърговска дейност; фестивали, изложби, спортни прояви, информационна, издателска, продуцентска, импресарска, консултантска, рекламна, комисионна и други разрешени дейности. Управлението било едностепенно – от Съвет на директорите (СД), който следвало да избере един от своите членове за изпълнителен директор („изпълнителен член“), осъществяващ текущото управление и представителство на дружеството. Регламентираните в чл. 35, ал.4 от Устава, утвърден от принципала на 06.09.2015 г., права и задължения на изпълнителния директор включвали компетентността му да организира дейността на дружеството и осъществява оперативното му ръководство (т.2); да сключва, изменя и прекратява трудовите договори със служителите (т.4); да утвърждава щатното разписание на длъжностите (т.5); да утвърждава системата за финансово управление и контрол; да одобрява вътрешни правила и процедури за функциониране и управление на дейностите в дружеството (т.6); да осигурява стопанисването и опазването на имуществото на дружеството (т.7). Разпоредба, аналогична на чл. 35, ал.4, т. 7 от Устава, съдържал и раздел IV от еднотипните договори, с които на подс. Б., като член на СД, била възложена и функцията да управлява дружеството като изпълнителен директор: чл. 5, т.2 от въпросните няколко последователни договора предвиждал, че членът на СД, осъществяващ управлението, се задължава да „управлява и стопанисва дружеството с грижата на добрия стопанин и в интерес на едноличния собственик на капитала, като следи за недопускане на разхищения и злоупотреби от страна на трети лица“, а чл. 5, т.5 – че изпълнителният директор следва да уведомява незабавно в писмена форма едноличния собственик на капитала за обстоятелства от съществено

значение на дружеството.

По отношение на средствата, преведени от Министерски съвет за увеличаване на капитала на „НДК КЦС“ ЕАД е установено, че със заповед № Р-41/16.03.2016 г. на свидетелят Т. Д., заместник министър-председател по европейските фондове и икономическата политика, е създадена междуведомствена работна група, председателствана от подс. Б., която да осъществява подготовката на сградата на НДК в съответствие с изискванията на предстоящото в началото на 2018 г. Българско председателство на Съвета на Европейския съюз. Групата включвала още свидетелите И. К., М. Д., Ю. Й., Б. В. и др. Законът за държавния бюджет на Р. България за 2016 г. в чл. 76, ал. 1 предвиждал средствата за обезпечаване на подготовката на Българското председателство на Съвета на ЕС през втората половина на 2018 г. да се планират в централния бюджет и да се предоставят с акт на МС по предложение на заместник-министър председателя по координацията на европейските и институционалните въпроси и на министъра на финансите до размера на планираните. В хода на дейността си формираната работна група получила от „НДК КЦС“ ЕАД списък на предложените разходи за дейности, предвидени за предстоящото Председателство, който включвал общо 17 позиции, възлизащи на обща стойност от 20 835 085, 15 лв. Самата работна група обаче одобрила само част от позициите на стойност 17 468 620 лв. (без ДДС), както следва: по т. 9 - предпроектни проучвания и изготвяне на идеен архитектурен проект за преустройство и адаптация на основната сграда на НДК; по т. 11 - доставка, монтаж и въвеждане в експлоатация на конгресно-конферентна техника; по т. 12 - проектиране, преустройство и адаптация на основната сграда на НДК за нуждите на Българското председателство на Съвета на ЕС през 2018 г.; по т. 14 - разходи за възстановяване на строителни книжа във връзка с дигиталното заснемане и съставяне на технически паспорт на основната сграда на НДК; по т. 15 - упражняване на независим строителен надзор при възстановяване на строителни книжа във връзка с дигиталното заснемане и съставяне на технически паспорт на основната сграда на НДК; по т. 16 - разходи за снабдяване с разрешение за строеж и по т. 17 - упражняване на независим строителен надзор на строителство. Междувременно, 10 дни след изготвянето на доклада на въпросната работна група, на 01.08.2016 г. било проведено заседание на СД на „НДК-КЦС“ ЕАД, на чийто дневен ред, отразен в т. 2 от Протокол № 9, подс. Б. запознал членовете на управителния орган с подробния списък, отразяващ първоначалните общо 17 позиции на дейности, за които следва да бъдат предвидени средства (20 835 085 лв.) за бъдещото адаптиране на сградата. Съветът на директорите не бил информиран от подсъдимия за редуцирането на списъка и свеждането му само до позиции № 9, 11, 12, 14-17 от първоначално предложените, поради което със свое решение одобрил списъка в цялост.

Именно предложените от работната група позиции, а не одобрените от СД на „НДК КЦС“ ЕАД, и необходимата за тях сума били взети предвид от правителството на Р. България, което със свое Постановление № 193/01.08.2016 г. одобрило промени по бюджета на Министерски съвет за 2016 г. за увеличаване на капитала на „НДК КЦС“ ЕАД, чрез допълнителни плащания в частта на финансирането на бюджетното салдо за сметка на

централния бюджет в размер на 17 000 000 лв., за да се осигури финансово преустройството, модернизацията и адаптирането на сградата към нуждите на бъдещото Председателство. В самото Постановление било посочено, че то се приема на осн. чл. 109, ал. 4, т. 1 от Закона за публичните финанси и във връзка с цитираната вече разпоредба на чл. 76 ЗДБ на РБ за 2016 г. Със свое допълнително Решение № 641/03.08.2016 г. МС на Р.България дал съгласие за увеличаване на капитала на „НДК – КЦС“ ЕАД срещу увеличаване дела на едноличния собственик, като постановил: увеличаването да се формира от парична вноска в размер на 17 000 000 лв. от бюджета на Министерски съвет (т.2.); самият акт на увеличаването да се извърши от заместник-министър председателя по европейските фондове и икономическата политика като упражняващ правата на принципала (т.3); средствата от увеличението на капитала да се разходват за преустройството, модернизацията и адаптирането на основната сграда на дружеството за нуждите на Българското председателство на Съвета на ЕС през 2018 г. (т.5). С Решения по т.т. 1 и 7 от Протокол № 2/17.08.2016 г. заместник-министър председателят по европейските фондове и икономическите политики ,като представител на принципала, увеличил капитала на „НДК КЦС“ ЕАД със 17 000 000 лв. и постановил средствата от увеличаването да бъдат разходвани целево за преустройството, модернизацията и адаптирането на основната сграда на дружеството за нуждите на Българското председателство на Съвета на ЕС през 2018 г.

Дружеството „НДК КЦС“ ЕАД оперирало с няколко банкови разплащателни левови сметки: в „Райфайзенбанк“ ЕАД (IBAN: *****), в „Уникредит Булбанк“ АД (IBAN *****); в „ОББ“ АД (IBAN: *****) и в „ЦКБ“ АД (IBAN: *****).

Подс. Б. не предприел действия за откриване на специална сметка, по която да постъпи очакваната сума от 17 000 000 лв. за увеличаване на капитала. Въпросните средства били преведени и осчетоводени от св. М. Р. -главен счетоводител, по сметката в „Уникредит Булбанк“ АД (с IBAN: *****) на 22.08.2016 г., чиято наличност към посочената дата ,преди превода, възлизала на 75 584,97 лв. Сметката била ползвана както за приходи по различни пера, така и за заплащане на текущи разходи, осчетоводявани по обща счетоводна партида № „5034“.

Към този момент дружеството имало редица непогасени задължения към кредитори - доставчици на стоки и услуги, които претендирали тяхното заплащане въз основа на издадени фактури и наличната към 22.08.2016 г. сума от 75 584, 97 лв. не била достатъчна за тяхното погасяване. Това наложило със знанието и по решение на подс. Б. ,като изпълнителен директор на „НДК КЦС“ ЕАД след 23.08.2016 г., от сметката в „Уникредит Булбанк“ АД да започнат разплащания към кредитори и доставчици, за които били използвани част от средствата от преведената за увеличаване на капитала сума от 17 000 000 лв., осчетоводена по същата партида, по която постъпвали и регулярните суми от приходи на дружеството. Процедурата по извършване на инкриминираните в обвинението плащания била съобразена с разписаното в Правилника за финансовия документооборот на „НДК – КЦС“ ЕАД. Във финансово-счетоводния отдел се предоставяли оригинали на фактура, приемо-предавателен протокол за свършена работа или доставени

активи, складова разписка и други разходно-оправдателни документи, които се преглеждали от финансовия контролър – длъжност, изпълнявана по това време от св. Д. П.. Същият проверявал дали е налице основание за извършване на плащането, дали разходът съответства на поетото задължение и дали сметката на дружеството разполага със съответната сума. По всички плащания, фактически извършени след 23.08.2016 г. към доставчици на „НДК КЦС“ ЕАД и покрити с част от преведената за увеличаване на капитала сума от 17 000 000 лв., св. П. съставил контролни листове за всяка от фактурите, в които не отразил свои възражения, че въпросните плащания се явяват неправомерни. Самият той знаел, че погасяването на задълженията на дружеството се извършва с част от отпуснатата от МС сума от 17 000 000 лв., но считал, че няма правно основание да дели средствата на цели и други. Нещо повече, ползваният в съставените от него контролни листа текст бил бланкетен и предвиден за употреба в бюджетни организации, каквото дружеството „НДК КЦС“ ЕАД не представлявало. По тази причина, в т.2 от наличните бланки фигурирало изискването да се отрази „налице ли са средства по бюджетния кредит“ – обстоятелство, което било неотнормено към дейността на „НДК КЦС“ ЕАД. Св. П. тълкувал въпросната точка като фактическо изискване да провери единствено дали са средства в сметките на дружеството. По-нататък, по финансово-счетоводната верига се пристъпвало към изготвяне на платежно нареждане, което заедно с целия комплект документи, се предоставяло на св. М. Р.-главен счетоводител и на подс.М.Б. за двоен подпис и отнасяне в обслужващата банка.

На практика, в периода от 23.08.2016 г. до 26.06.2017 г., инкриминиран от обвинението, постъпилата по процесната сметка в „Уникредит Булбанк“ АД сума за увеличаване на капитала от 17 000 000 лв. била ползвана както за заплащане на дейности за адаптирането на сградата към бъдещото Председателство, одобрени по списъка на междуведомствената работна група, така и за погасяване на множество натрупани задължения на дружеството. Част от сумата била трансферирана и по други разплащателни сметки на „НДК КЦС“ ЕАД. Най-напред, след 23.08.2016 г. , фактически започнали плащания към доставчици от сметката в „Уникредит Булбанк“ АД, чиято наличност до този момент (преди постъпването на отпуснатите 17 000 000 лв.) била недостатъчна, като по същата сметка междувременно постъпвали и регулярни приходи от продажби. Така например, на 23.08.2016 г. към фирма „Вики Комфорт“ ЕООД, извършваща почистването на сградата, били заплатени дължимите 70 500 лв., като 9 922,74 лв. били покрити със средства от постъпилите 17 000 000 лв., а останалите 60 577,26 лв. – заплатени с налични по сметката парични приходи от продажби. Оттук нататък, в следващите 24 часа -до 24.08.2016 г., били реализирани плащания към кредитори (доставчици на „НДК КЦС“ ЕАД) единствено със средствата, отпуснати с Постановлението на Министерския съвет.

На 26.08.2016 г. били открити два депозита по сметки на „НДК КЦС“ ЕАД в „ЦКБ“ АД и в „ОББ“ АД, към всеки от които св. Р. превела по 3 000 000 лв., ползвайки постъпилата в „Уникредит Булбанк“ АД сума от 17 000 000 лв. Към 29.08.2016 г. наличността в разплащателната сметка в „Райфайзенбанк“ ЕАД била в размер на 76 244.81 лв. На

30.08.2016 г. обаче св. Р. захранила и тази сметка, към която била преведена сума от 2 000 000 лв., също част от постъпилите в „Уникредит Булбанк“ АД средства за увеличаване на капитала. Част от въпросната сума също била използвана за погасяване на задължения към доставчици на дружеството – за плащания по фактури от мобилни оператори („Теленор България“ ЕАД; „Близу Медиа енд Броудбанд“ ЕАД), за банкови такси, за преводи по удържки и осигуровки по ФРЗ и ГД и др.. На 01.06.2017 г. св. Р. трансферирала 300 000 лв. от депозитната сметка в „ЦКБ“ АД (където на 26.08.2016 г. била прехвърлила 3 000 000 лв. от получените държавни средства) по сметката в „Райфайзенбанк“ ЕАД и с тези пари отново били разплатени задължения за дейности (услуги и доставки), несвързани с адаптирането на сградата към бъдещото Председателство. С тях били погасени осигуровки, данъци и банкови такси на дружеството. Разплащането към доставчици на услуги продължило до 26.06.2017 г.

Изготвените по делото експертни изчисления сочат, че в инкриминирания по обвинението период от 23.08.2016 г. до 26.06.2017 г. общият размер на извършените плащания (които не били за дейности, свързани с подготовката на сградата за бъдещото Председателство) с постъпилите средства за увеличаване на капитала на „НДК КЦС“ ЕАД от 17 000 000 лв. възлизал на 3 431 146,06 лв., от които: 1 905 743,35 лв. от сметката в „Уникредит Булбанк“ АД и 1 525 402,71 лв. – от сметката в „Райфайзенбанк“ ЕАД. В същото време, общият размер на осчетоводените плащания от сметката в „Уникредит Булбанк“ АД на разходите, свързани с нуждите за подготовката на Българското председателство на Съвета на ЕС през 2018г., (съгласно одобрения от междуведомствената работна група списък по точки 9, 11, 12, 14-17) за периода от 22.08.2016г. до 26.06.2017 г. възлизал на 7 591 895, 27 лв.

По отношение на договорите за лизинг с „Мото пфое“ ЕООД е установено, че на заседание на СД на „НДК КЦС“ ЕАД, проведено на 29.04.2015 г. ,св. О. Г. (член на СД и втори изпълнителен директор) предложила да бъде сключен договор за оперативен лизинг на три моторни превозни средства, които да обслужват автопарка на дружеството, поради необходимостта от неговото попълване. С т.4 от Решение по Протокол № 85/29.04.2015 г. управителният орган не приел предложението, но не поради липсата на необходимост от допълнителни автомобили, а по съображения, че за тях следвало да се проведе процедура по обществена поръчка за наем на три МПС-та, в каквата насока подс. Б. (като изпълнителен директор) бил изрично упълномощен. С писмо № 2123/09.09.2015 г. подс. Б. поискал от Главния секретар на МС В. Д. да организира безвъзмездното отпускане за НДК на три превозни средства от правителствения автопарк - два леки автомобили и един пътническо-товарен микробус, като се мотивирал с факта, че след промяната на принципала на дружеството предоставените от Министерството на културата коли „Пежо 407“, с рег. № ***** и „Пежо 407“, с рег. № ***** били върнати. На практика, към началото на м. септември 2015 г. „НДК КЦС“ ЕАД разполагал с микробус „Хюндай“ с рег. № *****, л.а. „Ситроен С 5“ с рег. № ***** и нает по силата на договор № Н236/К/09.04.2015 г. от „Индрустриал Комерс“ ЕООД автомобил „Хюндай Дженезис“ с рег. № *****.

Още преди въпросът с поисканите от МС превозни средства да бъде разгледан и решен, през

втората половина на м. септември 2015 г. подс. Б. предприел действия за набавяне на един лек автомобил чрез лизингов договор, тъй като на 18.09.2015 г. предстояло да изтече срокът на наемния договор за ползване на л.а. „Хюндай Дженезис“. Целта била полученият лизингов автомобил да обслужва изпълнителния директор на „НДК КЦС“ ЕАД и при възникнала необходимост да бъде ползван за превоз на служители, гости на събития, музиканти, артисти и др. Така, на 18.09.2015 г. Б. сключил с „Мото Пфое“ ЕООД договор № Т-576/18.09.2015 г., по силата на който „НДК КЦС“ ЕАД получило на оперативен лизинг за 12 месеца лек автомобил „Лексус ЛС 600“ с ДК № *****; шаси № JTHDU46F385007109; двигател № 2UR2016648 срещу дължими месечни вноски от 605,02 евро с ДДС и общ погасителен план за 1 година в размер на 7 260,24 евро, равностойни на 14 199,80 лв. с ДДС. По въпросния договор в периода от 18.09.2015 г. до 23.08.2016 г. „НДК КЦС“ ЕАД изплатило на лизингодателя общо 12 месечни вноски на датите: 18.09.2015, 20.10.2015 г., 15.12.2015 г., 17.02.2016 г. - двукратно, 22.04.2016 г. - двукратно, 30.05.2016 г. – двукратно, 14.06.2016 г., 10.08.2016 г. и 23.08.2016 г.), всяка - от по 1183, 32 лв. или в общ размер на 14199, 84 лв.

Междувременно, главният секретар на МС В. Д., който още на 09.09.2015 г. бил помолен с писмо от подс. Б. да съдейства за попълването на автопарка на НДК, уведомил за това министър-председателя едва на 14.10.2015 г. с докладна записка. Така, близо месец след като дружеството вече било приело за лизингово ползване инкриминирания л.а. „Лексус“, била постигната и уговорка с администрацията на МС за нуждите на „НДК КЦС“ ЕАД да бъде предоставено безвъзмездно за 1 година още едно превозно средство – л.а. „Пежо 607" с рег. № *****, с рама № VF39U3FYH92222325. За целта бил сключен писмен договор № МС -141/16.10.2015 г. между министър-председателя Б. Б. и подс. Б., който впоследствие - на 24.11.2016 г. бил подновен за още една година, считано от 17.10.2016 г.

Общата сума на лизинговите вноски, заплатени по двата последователни договора с „Мото Пфое“ ЕООД в периода от 18.09.2015 г. до 09.08.2017 г. възлизала на 27 216, 36 лв.

През втората половина на м. септември 2016 г. изтекъл 1-годишният срок на лизинговия договор с „Мото Пфое“ ЕООД от 18.09.2015 г. и подс. Б. взел решение за продължаване на лизинга на същия автомобил („Лексус ЛС 600“, с ДК № *****; шаси № JTHDU46F385007109; двигател № 2UR2016648) за още една година чрез нов договор. Такъв бил сключен между „НДК КЦС“ ЕАД и „Мото Пфое“ ЕООД на 27.09.2016 г.

(индивидуализиран в документацията чрез референтния номер на поръчката: УС-106717/27.09.2016 г.) при същия погасителен план (месечни вноски от по 602,02 евро, равностойни на 1183,32 лв. и обща стойност – 14199, 81 лв.) и период на действие 1 година. По него били изплатени, за времето от 01.10.2016 г. до 09.08.2017 г., общо 11 лизингови вноски на датите: 25.10.2016 г., 02.02.2017 г. – четирикратно, 08.03.2017 г., 18.04.2017 г., 22.05.2017 г., 09.06.2017 г. и 09.08.2017 г. – двукратно, всяка от по 1183, 32 лв. или общо – 13016, 52 лв.

За времето, в което подс. Б. бил изпълнителен директор на „НДК КЦС“ ЕАД, лизинговият автомобил „Лексус“ бил ползван както от него за служебни цели ,чрез назначените като

шофьори свидетели М. М. и К. Т., така и за общи нужди на дружеството – посрещане и изпращане на чуждестранни гости (артисти, музиканти, художници и пр.), участие в мероприятия, транспортиране на кореспонденция и пр. Водените в периода от 2015 г. до 2017 г. три последователни пътни книжни на колата били редовно попълвани от св. М. М., който отразявал всеки курс като дата и изминати километри. Утвърдената практика била – независимо от конкретната причина за съответния курс (превоз на подс. Б., протоколен ангажимент по транспорт на чуждестранни гости или др.), в книжката да се отбелязва, че автомобилът е обслужвал изпълнителния директор.

Досежно договорите с АД „М. и Партъри“, „Обединение дигитално заснемане на НДК“ и „Студио Х Дигитъл“ ООД от фактическа страна е установено, че според утвърденото щатно разписание, в началото на м. декември 2014 г. в отдел „Правно обслужване“ на „НДК КЦС“ ЕАД имало три длъжности: две за юрисконсулти, заети от св. Ж. Р. и от П. М., работил там от 09.07.2014 г. до 01.06.2015 г. и една за ръководител на отдела, на която едва след края на м. януари 2015 г. бил назначен св. Ч. А.. В отдел „Обществени поръчки и снабдяване“ работили свидетелите М. В. като експерт, натоварен да участва, подпомага и консултира изготвянето на технически спецификации по подготовката и провеждането на обществени поръчки и С. З., експерт по материално осигуряване. Длъжностната характеристика на щатните юрисконсулти, в сила от 01.01.2015 г., им възлагала като трудови задължения уреждането на въпроси от договорно-правен характер; арбитражни и съдебни дела; консултиране на ръководството преди сключването на договори, по които страна е дружеството и даване указания за правилното им изпълнение; правни становища, съвети и мнения за правилното протичане на дейността на дружеството; представляване на дружеството пред правораздавателните органи; участие в подготовката на необходимите документи за осъществяване на процедури; координиране на дейностите по организиране и провеждането на обществени поръчки и т.н.

На проведено заседание на Съвета на директорите на 05.12.2014 г. била одобрена предложената от подс. Б. нова организационно-управленска структура на дружеството и споделено виждането му, че е налице спешна необходимост от възлагане на външен изпълнител на юридически услуги -за текущо правно обслужване и в областта на обществените поръчки. Последното подсъдимият мотивирал с тезата си, че се е натъкнал на редица нарушения в работата на щатните служители, довели до осуетяването на важни обществени поръчки. Поради това СД възложил на подс. Б. да открие и проведе процедура по обществена поръчка с предмет: „Юридически услуги, свързани с текущото правно обслужване на НДК, подготовка и провеждането на процедури за възлагане на обществени поръчки“. Такава процедура ,при условията на чл. 90, ал.1, т.3 ЗОП, отм. – чрез договаряне, без обявление,била открита още на 18.12.2014 г. с решение на подс. Б., а въз основа на него последвала и Заповед № IV-129/22.12.2014 г. за назначаване на комисия, която да проведе договаряне с участника.В комисията участвали подс. В.К. – председател на СД; свидетелите М. В., М. П. и Й. Д.; както и юрисконсулта П. М.. Комисията се събрала същия ден, в 14.00 ч. на 22.12.2014 г. и констатирила, че в обявената процедура са постъпили две оферти – от

Адвокатското дружество „М. и Партньори“ и от „Експерт консулт енд контрол“ ЕООД. В конкретния случай обаче, още преди заседанието на комисията, покана за договаряне била изпратена единствено до АД „М. и партньори“, а на самото заседание нейният председател - подс. К. помолил св. М. Н. ,като управител на „Експерт консулт енд контрол“ ЕООД да напусне залата, тъй като въпросният кандидат не отговарял на критериите за участник по смисъла на пар. 1, т. 33 от ДР на ЗОП. Позовавайки се на тази разпоредба, комисията разгледала единствено офертата на АД „М. и партньори“ и се пристъпило към договаряне с присъстващите в залата лица – св. М. и адв. М..

Към момента, в който била инициирана процедурата за обществена поръчка чрез покана, пряко договаряне и възлагане спрямо АД „М. и Партньори“, подсъдимите Б. и К. се познавали лично и имали непосредствени впечатления от професионалната дейност на адв. П. М.. И двамата считали, че управляваната от нея кантора е в състояние да консултира, подготви и организира множеството обществени поръчки, които предстояло „НДК КЦС“ ЕАД да възложи за бъдещите си дейности. Самият Б. нямал доверие в капацитета на щатните си юрисконсулти по въпроси, касаещи обществените поръчки, чийто обем предстояло да нарасне съществено. Мотив да се обърнат именно към кантората на адв. М. било обстоятелството, че и до този момент (още след 2013 г.) от страна на предишното ръководство на „НДК КЦС“ ЕАД на нея били възлагани външни юридически услуги по специфични въпроси, което впрочем правило и възможно встъпването в преки договорни отношения, без провеждането на същинска конкурентна процедура. Свидетелят Ч. А., ръководител на правния отдел в дружеството след м. януари 2015 г., не възразявал на идеята текущото правно обслужване и юридическата дейност по подготовка на бъдещите обществени поръчки да бъдат възложени на външна кантора, защото обемът на работата бил голям, а правната проблематика – сложна и специфична. От друга страна, нито А., нито колегата му – св. Ж. Р., имали самочувствието да се явяват в съдебна зала, за да осъществяват процесуалното представителство на „НДК КЦС“ ЕАД по различни дела. Свидетелят Р. обаче бил резервиран към идеята дейността по юридическото оформяне на обществените поръчки да се възлага на кантората на адв. М., защото към м. януари 2015 г. в дружеството функционирал отдел „Обществени поръчки и снабдяване“, в който като специалист работила св. М. В.. Той дори споделил тези свои виждания с подс. Б., който обаче не се съгласил с тезата му, а в един от разговорите дори му заявил: „Научете се да казвате „да“! Вие много често казвате „не“.“

Вземайки предвид резултатите от дейността на назначената комисия, с Решение № IV-2/09.01.2015 г. подс. Б. определил за изпълнител на обществената поръчка АД „М. и партньори“, а със свое Решение по т.6 от Протокол № 80/16.01.2015 г. Съветът на директорите разрешил на изпълнителния директор да сключи с въпросната кантора 2-годишен договор за текущо правно обслужване и дейност по подготовка на обществени поръчки. Инкриминираният договор, с № Т-027/16.01.2015, бил сключен от подс. М.Б. в гр. София на 16.01.2015 г. за срок от 24 месеца и имал за предмет: текущо правно обслужване, включващо анализ на правните възможности и състояние на възложителя, оказване на

конкретна помощ при изработването и сключването на договори, съдействие при установяване на контакти и водене на преговори, изготвяне на писмени и устни правни становища и извършване на други юридически услуги. Стойността му възлизала на 227 520 лв. за целия срок или по 9480 лв. месечно възнаграждение.

Докато траела процедурата по сключване на договора с АД „М. и Партньори“, св. М. В., експерт в отдел „Обществени поръчки и снабдяване“ („ОПС“), изразила пред подс. Б. притесненията си, че тя ще остане без работа, ако възлагането на дейността по организиране на обществените поръчки на външна кантора стане факт. Подсъдимият ѝ предложил да я преназначи на длъжност „секретар“, но тъй като свидетелката имала две висши образования, приела това за унижение и предпочела да приключи работата си в НДК. Така, по предложение на подсъдимите К. и Б. „мотивирано с цел икономия на средства и съобразено със сключения с кантората на адв. М. договор, на заседание на СД на 23.01.2015 г. било взето решение за закриване на отдел „ОПС“ и съкращаване на заеманата от св. В. длъжност, считано от 24.01.2015 г., извършено с последваща Заповед № 24/24.01.2015 г. на изпълнителния директор. На същото заседание СД взел решение вакантната бройка за длъжността „ръководител на отдел Правно обслужване“ да се заеме от св. Ч. А. „бивш кадър на дружеството, който бил възстановен на работа и назначен като „главен юрисконсулт“. По този начин, в периода, в който започнал да действа сключеният с АД „М. и Партньори“ първи договор от 16.01.2015 г., дружеството „НДК КЦС“ ЕАД на практика разполагало с трима щатни юрисконсулти - Ч. А., П. М. и Ж. Р. „който с т.“9.5.“ от цитираното решение на СД бил натоварен да извършва и координацията по изпълнението на договора с адвокатската кантора.

За сключения Договор № Т-027/16.01.2015 г. подс. Б. не уведомил Министъра на културата, като принципал на „НДК КЦС“ ЕАД към посочената дата.

Установено е от приложените по делото фактури, отчети за извършените дейности и платежни нареждания, които са били анализирани от съдебно-счетоводната експертиза, че във връзка с двугодишния период на действие на инкриминирания договор, дружеството "НДК КЦС" ЕАД е изплатило, с 25 парични превода, извършени за времето между 09.03.2015 г. и 23.03.2017 г. от разплащателната сметка в „Уникредит Булбанк“ АД на АД „М. и Партньори“ сума в общ размер на 227 520 лв. В същия период въпросната адвокатска кантора не само изготвяла и консултирала документацията във връзка с провежданите обществените поръчки, но оказвала и правно съдействие чрез текущи консултации към щатните юрисконсулти на дружеството. Св. М. нееднократно посещавала сградата на НДК, за да провежда срещи със свидетелите А., М. и Р. и за да обсъжда с тях различни юридически въпроси. Ежемесечно били изготвяни и писмени отчети за дейността на кантората, в които се отразявала свършената работа.

Тъй като срокът на договора от 16.01.2015 г. изтичал през м. януари 2017 г., в края на м. декември 2016 г. подс. Б. предприел действия за провеждане на нова процедура за избор на външна адвокатска кантора, която да предоставя юридически услуги на „НДК КЦС“ ЕАД. Основният му мотив бил нарастващият брой на обществените поръчки, които дружеството

следвало да проведе с цел подготовка и адаптиране на сградата за бъдещото Българско председателство на Съвета на ЕС. Така, със свое Решение № IV-106/20.12.2016 г. той открил процедура по възлагане на обществена поръчка чрез пряко договаряне, като покани били изпратени при условията на чл. 18, ал. 1, т. 13 и чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗОП до три посочени лица: адв. Н. М., АД „М. и партньори“ и АД „К., Г., П. енд Ко“. Издал и Заповед № IV-00109/30.12.2016 г. за създаване на комисия в състав: Л. В., М. П. и Ч. А., която да проведе преговорите с кандидатите. На 30.12.2016 г. комисията класирала на първо място АД „М. и партньори“, поради което въпросният участник бил определен за изпълнител на поръчката с решение на подс. Б. № IV-2/06.01.2017 г. Това довело до сключването на нов договор с цитираната адвокатска кантора - № Т-00035/24.01.2017 г., отново за срок от 24 месеца, с уговорено месечно възнаграждение – 6000 лв. с ДДС и с предмет: извършване на юридически услуги, свързани с подготовката на документация за обществени поръчки и провеждането на процедури за възлагане на обществени поръчки; участие в комисии за провеждане на процедури и в комисии за възлагане на обществени поръчки чрез събиране на оферти с обява или чрез покана до определени лица; изготвяне на решения, обявления, документации за обществени поръчки съгласно ЗОП; предоставяне на юридически съвети и консултации по обществени поръчки и извършване на юридически консултации по периодично актуализиране на вътрешните правила за управление на цикъла на обществените поръчки при необходимост, както и при промяна на законодателството.

От приложените по делото счетоводни справки, фактури, отчети за извършените дейности и платежни нареждания, които са били анализирани от съдебно-счетоводната експертиза, е установено, че по договор № Т-35/24.01.17 г. в периода от 23.03.2017 г. до 08.09.2017 г., с 6 отделни превода от разплащателната сметка в „Уникредит Булбанк“, дружеството „НДК КЦС“ ЕАД е изплатило на изпълнителя сума в общ размер на 31 714, 32 лв.

След освобождаването на подс. Б. като изпълнителен директор „НДК КЦС“ ЕАД, новото ръководство на дружеството предприело действия за прекратяване на договора с АД „М. и Партньори“ по взаимно съгласие. Това станало с Допълнително споразумение между св. А. М. и адв. М., подписано от страните на 04.08.2017 г.

Успоредно с възложените на външната юридическа кантора дейности, ръководството на „НДК КЦС“ ЕАД предприело и действия по материално-техническата подготовка на сградата за обслужване на бъдещото Председателство на Съвета на ЕС. С тази цел, при проведеното на 05.12.2014 г. заседание Съветът на директорите приел със свое решение предложения от подс. Б. график за провеждане на обществени поръчки през 2015 г., част от който била и дейността по „обследване, оценка и съставяне на технически паспорти на сградите на НДК“. Подготовката на документите за бъдещата обществена поръчка била извършена от АД „М. и Партньори“, което след 16.01.2015 г. започнало да изпълнява договора за юридически услуги.

Обсъдената от Съвета на директорите необходимост от нова „паспортизация“ на основната сграда на НДК не засегнала въпроса, че за нея вече съществува по-рано изготвен технически паспорт. Този проблем изобщо не бил дискутиран на цитираното заседание.

Подс. Б. не бил официално уведомен за обстоятелството, че поради изискването в срок до 31.12.2011 г. да бъдат съставени технически паспорти на всички строежи в експлоатация, които са държавна собственост, такива били изготвени от „Кимтекс ЛС“ ООД -гр. Плевен през 2009 г. и за двете сгради на НДК: УТП-01-07-73/13.11.2009 г. за главната сграда и УТП-01-07-32/16.05.2009 г. за административната сграда – високо и ниско тяло. Въпросните документи били изпратени още през 2009 г. в Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) от тогавашния изпълнителен директор Х. Д.. Заверени копия от паспортите били приети и регистрирани в архива на това ведомство, въпреки, че правният режим за тяхното съхранение към посочения период бил различен. Архивирането на двата паспорта от МРРБ се дължало на тълкуването, вложено в чл. 176а, ал.5, вр. чл. 5, ал.7, вр. ал.5 ЗУТ относно задължението на министъра да изпрати в архива на съответната община влезлите в сила строителни книжа, както и на третирането на НДК като „строеж с национално значение“. Органите на МРРБ обаче били наясно, че НДК не отговаря формално на критериите за „обект“ или „строеж“ с национално значение“, защото не е обявен за такъв с решение на МС или по силата на специален закон след влизането в сила на актуалния ЗУТ. В архива на дружеството също не разполагали с документи, сочещи, че сградата е строеж с национално значение, а съхранявали единствено издадено от Министерството на културата удостоверение, че тя не попада в категорията „недвижима културна ценност“.

На практика, след 2009 г. изготвените два технически паспорта формално следвало да се съхраняват при Главния архитект на Столичната община, който бил отговорен за издаването на разрешенията за строеж на сградата. Фактическото им приемане в архива на МРРБ се дължало единствено на фигурирането на НДК (под наименованието „Народен дворец на културата“) в списъците на строителните обекти с национално значение, утвърдени в периода от 1980 г. до 1982 г. от Комитета по труда и работната заплата, Министерството на финансите и Централния съвет на българските професионални съюзи. Самото Министерство обаче било наясно, че прилага правила по аналогия, тъй като с приемането на Закона за устройството на територията е следвало да бъде изпълнена специална процедура по обявяването на сградата за обект (строеж) с национално значение, каквато не била проведена.

Независимо, че информацията за двата налични технически паспорта от 2009 г. не била съобщена и обсъждана на заседанието на СД през м. декември 2014 г., част от служителите на дружеството били уведомени за това обстоятелство. Така например, св. Ж. Р. (юрисконсулт) знаел за съществуването на двата документа, но не възразил срещу обсъжданата бъдеща обществена поръчка за нова „паспортизация“, тъй като считал, че тя е необходима и че старите технически паспорти, с оглед на тяхното съдържание, не могат да послужат на дейностите по адаптация и подготовка на сградата за бъдещото Председателство. Копие от двата паспорта всъщност се пазели и в отдел „Счетоводство и финанси“ на самото дружество.

Обсъжданата от СД обществена поръчка била публикувана и открита с обявление № 201570119/24.02.2015 г., а нейният предмет включвал: „пълно архитектурно заснемане,

заснемане на база архитектурна подложка, изготвяне на 3-D модел на екстериора, цифрово фотографско заснемане и съставяне на технически паспорт на сградата“. Със заповед № IV-56/09.04.2015 г. подс. Б. определил комисията, която да разгледа и оцени офертите на кандидатите, като включил в нейния състав подс. В.К.- (председател), свидетелите Б. и И.а, както и лицата А. Т. и С. М.. С протокол № 3/30.04.2015 г. комисията единодушно предложила да бъде сключен договор с участника в процедурата ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК“, а със свое Решение № IV-66/30.04.2015 г. подс. Б. определил посоченото обединение за изпълнител на обществената поръчка. На 29.05.2015 г. Съветът на директорите разрешил сключване на договор с ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК“ на стойност 319 995 лв. без ДДС. Въпросното юридическо лице било представлявано от св. Л. С. и се състояло от обединение на две фирми – „Ес архитектъръл тийм“ ,управлявана от арх. С. и „Кодас консалтинг“ ЕООД ,управлявана от св. И. А., създадено с цел кандидатстване по обществената поръчка. Свидетелят С. била наясно с нуждите на НДК, защото още от периода, в който дружеството се ръководило от Х. Д., неговата фирма била наемател на офис в сградата и изпълнител на различни проекти. С подсъдимите Б. и К. обаче св. С. се запознал за първи път едва по повод публикуваната обществена поръчка.

На 08.06.2015 г. в гр. София подс. М.Б.,като изпълнителен директор на „НДК КЦС“ ЕАД, сключил с ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК" договор № Т-386/08.06.2015 г. с предмет: 1.Пълно архитектурно заснемане; 2. Заснемане на база архитектурна подложка; 3. Изготвяне на триизмерна визуализация на екстериора; 4. Цифрово фотографско заснемане; и т.5. Съставяне на технически паспорт на сградата. Стойността на целия договор възлизала на 383 994 лева с ДДС, а на услугата по т.5 (относно техническия паспорт) – на 76 798,80 лева с ДДС. Заплатената по т.5 от инкриминирания договор сума 76 798, 80 лв. била преведена двукратно на изпълнителя ,на 11.06.2015 г. и на 24.07.2015 г., като част от цялостно заплатената стойност на сделката.

След сключване на договора свидетелите С. и А. ,като представители на изпълнителя, предприели необходимите действия за подготвяне на новия технически паспорт на основната сграда на НДК. Двамата не разполагали с информацията, че такива документи вече са изготвени през 2009 г. Извършили проверка в Направление „Архитектура и градоустройство“ (Н“АГ“) на Столичната община (СО), където – съгласно вече цитираната Наредба – следвало да се съхраняват строителните книжа на сградата, и не открили изготвени за нея технически паспорти, чертежи, кадастрални нанасяния и т.н.

Представителите на изпълнителя нямали никакви изходни данни, на които да базират дейността си, защото в общинското Направление „АГ“ открили единствено удостоверение за въвеждане на сградата на НДК в експлоатация. Свидетелят А. опитал да потърси строителните книжа в Министерството на културата, но установил, че те не са там, защото обектът не е недвижима културна ценност. До МРРБ изобщо не отправил запитване, защото знаел, че не се касае до обект с национално значение. Повод за това заключение му дали обстоятелствата, че разрешението за строеж се съхранявало в Столичната община, както и че нямало решение на МС за обявяване на такъв статут на сградата.

Изработеният по т.5 от договора нов технически паспорт на НДК бил предоставен на възложителя, вкл. и на магнитен носител. От изготвената по делото техническа експертиза е установено, че той не е заверен от кмета на общината (т.е. от органа по чл. 5, ал.5 ЗУТ) и поради това – не може да се разглежда като част от строителната документация на сградата. Според същото заключение, дейностите по адаптация на основната сграда на НДК за нуждите на Българското председателство на Съвета на ЕС е следвало да се отразят (допълнят) в наличните в архива на МРРБ технически паспорти.

През 2015 г. дружеството „НДК КЦС“ ЕАД разполагало с интернет-сайт, изработен от пловдивската фирма „Три Уеб България“ ЕООД с управител С. С. по силата на договор Т-124/08.03.2012 г. В чл. 7 от цитирания договор била предвидена възможността по всяко време занапред възложителят да иска от изпълнителя извършване на промени по заданието на софтуерния продукт срещу възнаграждение, чийто размер зависел от „етапа и сложността на исканата промяна“. След изработването на първоначалния продукт от страна на изпълнителя „Три Уеб България“ ЕООД в „НДК КЦС“ ЕАД не са постъпвали писмени и заведени по надлежния деловоден ред оферти за актуализация, модернизация или осъвременяване на сайта.

В началото на 2015 г. св. А. С., която по същото време била приближена на подс. Б., била назначена за ръководител на отдел „Външни комуникации“. Във връзка със задълженията ѝ да отговаря за публичния имидж на НДК, св. С. констатирала, че уеб-страницата от 2012 г. е морално остаряла, статична, непозволяваща надграждане, „качване“ на видеоматериали, галерии, снимки и т.н. По тази причина С. нееднократно обсъдила с колегите си, вкл. и със специалисти от IT-отдела, възможността да се изработи интернет-сайт, който да поеме целия обем от работа, така че всички продукти да бъдат представени адекватно и дейността на НДК да бъде презентирана пред аудиторията по подобаващ начин. За възникналата необходимост бил уведомен и подс. М.Б., който на 18.05.2015 г. открил чрез публикувана публична покана (ID 9041831) процедура по обществена поръчка с предмет: „Разработване на уеб-сайт на НДК“, а със своя Заповед от 29.05.2015 г. назначил и комисия за преглед и оценка на офертите в състав: В.К. – председател; С. Й. и С. М. – членове. Комисията заседавала в периода от 29.05.2015 г. до 30.06.2015 г., запознала се с шестте постъпили предложения и класирала на първо място с 94, 88 точки управляваното от св. Г. Л. дружество „Студио Х Дигитал“ ООД. Водещ критерий при определянето му за изпълнител бил не предложената цена от 65 991, 60 лв. с ДДС, която надвишавала офертите на други трима кандидати, а „цветовата гама и комбинацията от цветове“, които да „...привличат вниманието на посетителите“. С решение по т.3 от Протокол № 88/02.07.2015 г. Съветът на директорите единодушно разрешил на подс. Б. да сключи договор с класирания на първо място участник. Така, на 21.07.2015 г. в гр. София, от името на „НДК КЦС“ ЕАД подс. Б. сключил със „Студио Х Дигитъл“ ООД договор № Т-451/21.07.2015 г. с предмет: „Разработване на уеб-сайт на НДК, съгласно изискванията на Приложение № 1 - Техническа спецификация“, чиято стойност възлизала на 65 991, 60 лв. Уговорената сума била изплатена в цялост от възложителя с два превода – на 28.07.2015 г. и на 24.09.2015 г. От

своя страна, дружеството „Студио Х Дигитъл“ ООД изпълнило задълженията си и в срок изработило новия интернет-сайт. Той се различавал от уеб-сайта, създаден пред 2012 г., защото бил по-подробен (като подстраници и информация), и изцяло променен - като „архитектура“ (т.нар. „back end“) и като визуализация и дизайн („front end“). Работата по оформянето на новия сайт и отчитането на извършеното била координирана чрез комуникация между св. А. С. за „НДК КЦС“ ЕАД и св. Г. Л. за изпълнителя. На 09.09.2015 г. двамата свидетели и подс. Б. подписали и съвместен протокол за приемане без възражения на финалната версия на извършените дейности по договора.

Във връзка с договорите с „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД, „Медия продукт“ ЕООД, „Ем Енд Марк“ ЕООД, „Биг-5“ ООД, „Ту Майндс Ахед“ ЕООД, АД „Й., И., И.“ и АД „М. и Партньори“ е установено, че в инкриминирания по този пункт период от 16.12.2014 г. до 04.01.2017 г. структурата на „НДК КЦС“ ЕАД включвала отдел „Външни комуникации“, към който, според щатното разписание, фигурирали следните длъжности: за времето от 15.12.2014 г. до 01.02.2015 г. – ръководител отдел (вакантна), 2 бр. експерт „прес-клуб“ (заети от Г. Т. и С. В.); 1 бр. ръководител сектор „Връзки с обществеността“ (заета от Р. П.а), 2 бр. „PR“-експерти (една от които – заета от св. В. Д.); за времето от 01.02.2015 г. до 01.03.2015 г. – ръководител отдел (вакантна), 2 бр. експерт „прес-клуб“ (вакантни); 1 бр. ръководител сектор „Връзки с обществеността“ (заета от Р. П.а) и 2 бр. „PR“-експерти (една от които – заета от св. В. Д.); за времето от 01.03.2015 г. до 22.06.2015 г. – ръководител отдел (заета от св. С.), 2 бр. експерт „прес-клуб“ (вакантни); 1 бр. ръководител сектор „Връзки с обществеността“ (заета от Р. П.а) и 3 бр. „PR“-експерти (заети от свидетелите Д., Ц. С., както и от лицето М. К.); за времето от 22.06.2015 г. до 10.07.2015 г. – ръководител отдел (заета от св. С.), 2 бр. експерт „прес-клуб“ (вакантни); 1 бр. ръководител сектор „Връзки с обществеността“ (заета от Р. П.а) и 3 бр. „PR“-експерти (заети от свидетелите Д., Ц. С., както и от лицето Н. Н.); за времето от 10.07.2015 г. до 01.10.2016 г. – ръководител отдел (заета от св. С.), 2 бр. експерт „прес-клуб“ (вакантни); 3 бр. „PR“-експерти (заети от свидетелите Д., Ц. С., както и от лицето Н. Н.); и 1 бр. технически сътрудник (заета от О. О.); за времето от 01.10.2016 г. до 08.11.2016 г. – ръководител отдел (свободна), 2 бр. експерт „прес-клуб“ (вакантни); 3 бр. „PR“-експерти (2 от които - заети от св. Д. и Н. Н.); и 1 бр. технически сътрудник (заета от О. О.); и за времето след 08.11.2016 г. (до м. януари 2017 г.) – ръководител отдел (заета от М. Б.), 2 бр. експерт „прес-клуб“ (вакантни); 3 бр. „PR“-експерти (2 от които - заети от св. Д. и Н. Н.) и 1 бр. технически сътрудник (заета от О. О.).

В началото на м. декември 2014 г. в отдел „Външни комуникации“ работили само св. В. Д. (с предишна фамилия – „Б.“) и Р. П.а. По това време обемът на работа бил увеличен и отделът не можел да се справи с ПР-дейностите по повод предстоящата организация на коледните концерти и инициативи. Св. Д. обсъдила проблема с подс. Б. и станало ясно, че ако тя изготви докладна – записка с конкретно предложение да се потърси съдействие от външна фирма, обемът на задачите в звеното може да бъде намален. Междувременно, след 02.12.2014 г. в „НДК КЦС“ ЕАД започнали да постъпват оферти от различни дружества,

които предлагали временна ПР-дейност: от „Ес Ти Би Комюникейшънс" ЕООД, от „Бизнес ПР“ ЕООД и от „Ем Енд Марк" ЕООД. С докладна записка от 09.12.2014 г. св. Д. (Б.) предложила на изпълнителния директор да бъде наета външна агенция, която да съдейства за ПР и рекламните дейности във връзка с предстоящия Новогодишен музикален фестивал. По този повод на следващия ден -10.12.2014 г., подс. Б. назначил комисия от свидетелите В. Д., М. П. и М. В., която да прегледа офертите и да определи изпълнител според най-ниската предложена цена. Комисията провела заседанието си още в следобедните часове на 10.12.2014 г. и следвайки зададения критерий, класирала като изпълнител дружеството „Ес Ти Би Комюникейшънс" ЕООД, управлявано от св. В. К..

Така, на 16.12.2014 г. в гр. София, като изпълнителен директор на „НДК КЦС“ ЕАД, подс. Б. сключил с „Ес Ти Би Комюникейшънс" ЕООД договор № Х-643/16.12.2014 г., на стойност – 4 800 лв. с ДДС, със срок на действие до 12.01.2015 г. и с предмет: „PR обслужване - провеждане на консултации и подпомагане на ръководството на НДК за общуване със средствата за масова информация; подпомагане и консултиране при изготвянето на прес-съобщения, предложения за текст на рекламни материали, информационно обезпечаване на събитията, осигуряване при нужда на медийни партньори на събитията, проследяване на отразяването на проведените събития в медиите: пресклипинг и медиен мониторинг“.

Дължимата по договора сума от 4800 лв. била изплатена на изпълнителя след издадена фактура № 125/14.01.2015 г. Уговорените с неговия предмет дейности съвпадали (по форма и съдържание) с функционалните задължения в длъжностните характеристики за позициите „Ръководител сектор Връзки с обществеността“ ,заемана по това време от Р. П.а, „експерт ПР“, заемана от св. Д. и „експерт прес-клуб“, заемани в цитирания период от Г. Т. и С. В..

Управляваното от св. В. К. дружество „Ес Ти Би Комюникейшънс" ЕООД изпълнило в цялост договорните си ангажменти. По повод новогодишния музикален фестивал били търсени медийни партньори, изготвяни рекламни текстове, изпращани прессъобщения и провеждана комуникация с журналисти. Дейността била отчетена с приемо-предавателен протокол от 07.12.2015 г. и множество книжни материали, отразяващи проведения медиен мониторинг на събитията.

През м. април 2015 г. щатното разписание на отдел „Външни комуникации“ към „НДК КЦС“ ЕАД се състояло от ръководител отдел, заета от св. С., 2 бр. експерт „прес-клуб“, които били вакантни, 1 бр. ръководител сектор „Връзки с обществеността“ ,заета от Р. П.а и 3 бр. „PR“-експерти ,заети от свидетелите Д., Ц. С., както и от М. К.. Реално обаче в посочения период в отдела работили единствено свидетелите С., Д. и С.. По същото време подс. Б. преценил, че е налице необходимост от привличането на външна фирма, която да осъществява периодичен преглед и анализ на медийната среда и събиране на материали, свързани с отразяване на дейността на НДК в средствата за масова информация. Такова всъщност било и мнението на св. С., която изчислила, че ако подобна дейност бъде възложена на ръководения от нея отдел, той трябва да бъде обезпечен с множество служители, тъй като инициативите на НДК ежедневно нараствали, а това водело до увеличаване на медийните публикации, достигащи до 500 страници дневно. Това

мотивирало подс. Б. на 20.04.2015 г. в гр. София да сключи (от името на „НДК КЦС“ ЕАД) с представляваното от св. М. Г. дружество „Медия Продукт“ ЕООД договор № Т-260/20.04.2015 г., със срок на действие - 12 месеца, на стойност 23 400 лв. с ДДС и с предмет: извършването на периодичен преглед и анализ на медийната среда; изготвяне на ежедневен мониторинг на печатните медии и интернет за проследяване на медийното отразяване на информацията, свързана с НДК и с оказване на експертна помощ за създаване на контакти с медиите. Поради стойността му, договорът бил сключен без обществена поръчка по силата на чл. 14, ал.5, т.2 ЗОП (отм.). Уговорените с неговия предмет дейности съвпадали и били „относително идентични“ по форма и съдържание (т.е. „тъждествени, аналогични, подобни и сходни“) с функционалните задължения в длъжностните характеристики за позициите „Ръководител отдел Външни комуникации“, „Ръководител сектор Връзки с обществеността“ и „експерт ПР“.

В едногодишния период на действие на инкриминирания договор след 20.04.2015 г. дружеството – изпълнител „Медия Продукт“ ЕООД разполагало с кадрови ресурс от четирима служители и управителя М. Г.. Двама от тях били ангажирани ежедневно да предават на отдел „Външни комуникации“ към „НДК КЦС“ ЕАД уговорения периодичен мониторинг на медийната среда, включващ материали, в които името на дружеството е цитирано по повод конкретно събитие. Мониторингът, който съдържал и аналитична част, идвал в суров вид в електронен вариант, след което бил проверяван за „изчистване“ на ненужната информация от свидетелите Ц. С. и В. Д. (дейност, която отнемала около 15-20 минути) и предоставян за по-нататъшно архивиране на св. С. като ръководител на отдела.

Извършената по процесния договор работа била отчетена от изпълнителя и приета без възражения от възложителя „НДК КЦС“ ЕАД с протокол от 15.04.2016 г. Общата му стойност от 23 400 лв. с ДДС била изплатена с два превода - на 25.05.2015 г. (авансов, за 12 000 лв.) и на 20.04.2016 г. (окончателен, за 11 400 лв.).

След предварително съгласуване със св. А. С. и други служители на „НДК КЦС“ ЕАД, през м. август 2015 г. подс. Б. предприел действия по избор на външна фирма, която да популяризира дейността на дружеството чрез поддържане на неговите профили в различните социални мрежи – работа, която до този момент била извършвана по отношение на част от тези мрежи от екипа на отдел „Външни комуникации“. Работещите там свидетели Ц. С. и В. Д. обаче изобщо не разбрали, че ръководството е взело решение въпросната дейност да бъде възложена на външен изпълнител. Така, 04.08.2015 г. в гр. София, като изпълнителен директор на „НДК – КЦС“ ЕАД подс. М.Б. сключил с избраното от него дружество „Ем Енд Марк“ ЕООД, управлявано от св. А. С. договор № Т- 473/04.08.2015 г. на стойност 19 200 лв. с ДДС (поради което обществена поръчка не била проведена) и предмет: поддържане на профили на „НДК – КЦС“ ЕАД в социалните мрежи – „Facebook“, „Tweeter“, „Youtube“; захранване със съдържание, публикации, изготвяне на концепции за изграждане на публичен имидж в интернет“. Предвиждало се още изпълнителят да предоставя консултации за присъствието на „НДК – КЦС“ ЕАД и асоциираните с него лица в интернет, както и да оказва експертна помощ за създаване на контакти с блогъри и лидери

на мнение в интернет.

Така формулиран, предметът на договора не бил идентичен по форма и съдържание с инкриминираните в обвинението функционални задължения в длъжностните характеристики за позициите „Ръководител отдел Външни комуникации“, „Ръководител сектор Връзки с обществеността“ и „експерт ПР“. Медийната част на цитираната експертиза е констатирала единствено съвпадение между възложената на външната фирма дейност и задълженията по длъжностна характеристика за позицията „експерт прес-клуб“, но те не следва да бъдат разглеждани, доколкото не са предмет на повдигнатото обвинение.

Свидетелят А. С., който в процесния период управлявал дружеството „Ем Енд Марк“ ЕООД, не бил запознат със спецификата на извършваната по договора дейност. Пряко отношение към нея имали други двама служители на фирмата – Ч. В. и В. А.. Именно те поддържали профилите на НДК в социалните мрежи „Facebook“, „Tweeter“ и „Youtube“; захранвали ги със съдържание и публикации. Въпросната дейност изобщо не станала достояние на работещите по същото време в отдел „Външни комуникации“ свидетели Ц. С. и В. Д.. Договорът продължил действието си до 08.01.2016 г., когато извършената по него работа била отчетена и приета без възражения от възложителя. Дигиталният архив на фирмата – изпълнител съхранявал цялата информация, с която ежедневно били захранвани профилите на „НДК КЦС“ ЕАД в социалните мрежи.

Общата стойност на договора от 19 200 лв. с ДДС била изплатена с два превода – на 12.08.2015 г. (авансов, за 9 600 лв.) и на 23.02.2016 г. (окончателен, за 9 600 лв.).

През м. февруари 2016 г. управителят на дружеството „Биг 5“ ООД М. М. изпратила на вниманието на изпълнителния директор на „НДК – КЦС“ ЕАД оферта за публикуване на реклама на събитията в НДК на сайта на „Биг 5“ ООД, включваща 200 бр. ПР материали в интернет сайтовете „BIG5.BG“, в рубриката „КУЛТУРА“ и „AFISH.BG“, отразяване на продуцирани от НДК събития и включването им в седмичния календар. Подсъдимият Б. съгласувал постъпилата оферта със св. И. Г. (П.), която по това време ръководила отдел „Маркетинг, реклама и разпространение“, с главния счетоводител М. Р. и с главния юрисконсулт Ч. А.. Преценено било, че планираните публични събития следва да бъдат популяризирани и че привличането на външна фирма в тази насока е целесъобразно, във връзка с което дори св. Г. предложила с докладна записка от 29.02.2016 г. сключване на договор с „Биг 5“ ООД. Така, в гр. София на 01.03.2016 г. подс. Б. (от името на „НДК КЦС“ ЕАД) сключил с „Биг 5“ ООД договор за медийно партньорство № Т-00187/01.03.2016 г., със срок на действие до 31.12.2016 г., на стойност - 20 000 лв. (50% от които следвало да се изплатят авансово до 02.03.2016 г. – чл. 8, ал.2) и с предмет: извършване на цялостна ПР дейност, включваща публикуване на рекламни текстове от НДК, отразяване на събития, продуцирани от НДК, както и други активности, касаещи продукции на НДК в интернет-сайта „BIG5.BG“, в рубриката „КУЛТУРА“ и „AFISH.BG“. Уговореният предмет на сделката не бил идентичен по форма и съдържание с инкриминираните в обвинението функционални задължения в длъжностните характеристики за позициите „Ръководител отдел Външни комуникации“, „Ръководител сектор Връзки с обществеността“, „експерт ПР“

и „експерт прес-клуб“.

На 02.03.2016 г. възложителят „НДК КЦС“ ЕАД превел на изпълнителя уговорения аванс от 10 000 лв., а в хода на изпълнението на самия договор - с писмо от 05.08.2016 г. управителят на „Биг 5“ ООД М. М. предложила той да бъде прекратен по взаимно съгласие, каквато възможност била предвидена в чл. 18, ал.2 от документа. Споразумението за прекратяване било подписано от страните по сделката на 18.08.2016 г., като същият ден от името на „НДК КЦС“ ЕАД св. Г. приела с протокол отчетените в общо 19 пункта дейности, за удостоверението на които били приложени писмени материали. В края на м. август 2016 г. домейнът на сайта „BIG5.BG“ бил придобит от „Бул Транс Ойл“ ООД, поради което - след прекратяване на договора с „Биг 5“ ООД, на 01.09.2016 г. подс. Б. сключил нов договор (№ Т-0063/01.09.2016 г.), този път - с „Бул Транс Ойл“ ООД, както и последващ такъв - с № М - 54/30.01.2017 г. за цялостна ПР дейност в сайта „Афиш Бг“.

Към м. март 2016 г. предоставяната от „НДК КЦС“ ЕАД културно-развлекателна дейност включвала две инициативи, разработени в периода, в който подс. Б. бил изпълнителен директор на дружеството – т.нар. „Театър Азарян“ и обособеното „ДНК – пространство за съвременен танц и пърформанс“. По преценка на изпълнителния директор следвало да бъдат предприети действия за тяхното популяризиране сред публиката. За театър „Азарян“ се изисквало изграждане на обществен образ, с цел разпознаване на това пространство от голяма аудитория, която потенциално се интересувала от подобни прояви. В „ДНК-пространството“ пък имало множество събития, но представяните независими сценични продукции все още развивали своята аудитория, поради което подс. Б. считал, че се налага специален подход при работата с медиите в тази насока. По същото време свидетелката Д. Д., управител на „Ту Майндс Ахед“ ЕООД, имала специфични ПР-познания в сферата на изкуството и смятала, че дейността на нейната фирма може да допринесе за публичното популяризиране на двете културни пространства. Тя се свързала с техните ръководители – Я. Б. (за „Театър Азарян“) и М. Т. (за „ДНК-пространството“) и презентирала идеите си, след което била поканена на среща и от подс. Б.. Преговорите довели до сключването на два последователни договора в периода между 21.03.2016 г. и 04.01.2017 г.

Най-напред, на 21.03.2016 г. в гр. София подс. Б., като изпълнителен директор на „НДК-КЦС“ ЕАД, сключил с „Ту Майндс Ахед“ ЕООД договор № Т-00259/21.03.2016 г., по силата на който – срещу абонаментно (ежемесечно) възнаграждение от 1111 лв. в срок до 31.12.2016 г. привлечената като изпълнител външна фирма следвало да престира „предоставяне на ПР-услуги и популяризиране дейността и събитията, провеждащи се в театър „Азарян“; предоставяне на ПР- услуги и популяризиране на дейността и събитията, провеждащи се в „ДНК - пространство за съвременен танц и пърформанс“; оказване на експертна помощ от страна на изпълнителя за създаване на контакти с културни личности, артисти, потенциални спонсори и др.". Уговорените в предмета на тази сделка дейности съвпадали и били „относително идентични“ по форма и съдържание (т.е. „тъждествени, аналогични, подобни и сходни“) с част от функционалните задължения в длъжностните характеристики за позициите „Ръководител отдел Външни комуникации“ и „експерт ПР“, но

не и с тези на техническия сътрудник.

Управляваното от св. Д. дружество изпълнило договорните си ангажименти. Освен стандартните дейности, извършвани от един PR (прессъобщения, комуникация с медиите, осигуряване интервюта на различните артисти и т.н.), работата наложила да се популяризира големият репертоар от събития в двете обособени културни пространства. Необходимо било св. Д. да поддържа „Фейсбук“ - страниците на „ДНК“ и театър „Азарян“, да прави различни рекламни материали, които впоследствие били разпространявани, да поддържа координация и контакти със св. И. П., която по това време ръководила отдела за маркетинг. Работата по договора била отчетена с 10 ежемесечни приемо-предавателни протокола в периода от м. март до м. декември 2016 г., приета без възражение и заплатена от възложителя „НДК КЦС“ ЕАД с 10 банкови превода за времето от 13.04.2016 г. до 09.01.2017 г., първият – за сумата от 394, 23 лв., а останалите девет – по 1111 лв. или всичко – на обща стойност 10 393, 23 лв. Резултатите, постигнати от дейността по популяризиране на проявите в театър „Азарян“ и „ДНК-пространството“, направили добро впечатление на св. И. П. - Г. (ръководител отдел „СРМР“), която през цялото време била в контакт със св. Д. Д.. По повод изтеклия срок на договора от 21.03.2016 г., в началото на 2017 г. св. Д. отправила до изпълнителния директор на „НДК КЦС“ ЕАД писмена оферта за сключването на нов договор (за още 12 месеца), отново насочен към двете културни пространства и с предмет, сходен на предходния. Офертата била докладвана на св. Г., която с докладна от 04.01.2017 г. предложила на подс. Б. договорните отношения с „Ту Майнд Ахед“ ЕООД да бъдат продължени и през 2017 г. Като мотиви, изложила виждането си, че е необходимо да бъде „изградена и реализирана комуникационна стратегия“ за двете пространства, за да се постигне „информираност на обществеността“ и „по-голям приход от продажба на билети“. Така, в гр. София на 04.01.2017 г. изпълнителният директор на „НДК КЦС“ ЕАД сключил нов договор с „Ту Майндс Ахед“ ЕООД, с № Т-2/04.01.2017 г. по силата на който – срещу абонаментно (ежемесечно) възнаграждение от 1 666 лв. в срок до 31.12.2017 г. изпълнителят отново следвало да извършва „предоставяне на PR-услуги и популяризиране дейността и събитията, провеждащи се в театър „Азарян“; предоставяне на PR- услуги и популяризиране на дейността и събитията, провеждащи се в „ДНК - пространство за съвременен танц и пърформънс“; оказване на експертна помощ от страна на изпълнителя за създаване на контакти с културни личности, артисти, потенциални спонсори и др.". Предметът и на този договор съвпадал по форма и съдържание (като „относително идентичен“) с част от трудовите задължения в длъжностните характеристики за позициите „Ръководител отдел Външни комуникации“ и „експерт PR“, но не и с тези на техническия сътрудник. В изпълнение на задълженията си, след 04.01.2017 г. управляваното от св. Д. дружество продължило да извършва възложените му дейности – писане и разпространение на текстове и визуални материали за прессъобщения относно предстоящите представления в двете културни пространства, превод на чуждестранни текстове за международни спектакли, медийна комуникация, организиране на интервюта, координиране на всеки подготвен материал с отделите „Стратегическо развитие и маркетинг“ и „Външни комуникации“,

редактиране на текстове, графичен и рекламен маркетинг, поддържане на „фейсбук“-страниците и т.н. Работата била отчетена и приета без възражение с няколко съвместно подписани приемо-предавателни протокола в периода от м. януари до м. юни 2017 г. Тъй като дейността по договора била преустановена след м. юни 2017 г., за нея били заплатени единствено 6 месечни суми, всяка по 1666 лв., или общо – 9996 лв., като банковите преводи били осъществени за времето между 06.02.2017 г. и 04.07.2017 г.

В периода след 2011 г. в „НДК КЦС“ ЕАД била утвърдена практиката процесуалното представителство по съдебни и други видове процедури да се възлага на външни адвокатски кантори. От тогава голяма част от делата, по които дружеството било страна (предимно от трудово-правен характер), били водени срещу заплащане от АД „Й., И. и И.“. Тази практика продължила и по времето, в което подс. М.Б. заемал длъжността изпълнителен директор. Нито един от юристите в правния отдел на „НДК КЦС“ ЕАД (Ч. А., Ж. Р. и П. М.) нямал самочувствието да се явява пред съдебни или административни органи, а и обемът на работата в НДК възпрепятствал адекватната им подготовка за качествено процесуално представителство. В същото време, различните ръководства на „НДК КЦС“ ЕАД били доволни от АД „Й., И. и И.“, защото много от делата, по които въпросната кантора извършвала адвокатска дейност, били спечелени. Така, през 2015 подс. Б., също като предходните изпълнителни директори на дружеството, решил да възлага процесуалното представителство по съдебни и административни производства на външни кантори. За трудово-правни спорове, по които „НДК КЦС“ ЕАД бил страна, адвокатската защита била възлагана на АД „Й., И. и И.“, а по дела, водена пред Комисията за защита на конкуренцията – на АД „М. и Партньори“. Касаело се единствено до дейност по процесуално представителство по конкретни производства (съдебни или административни), която не включвало правни консултации и вътрешно-ведомствено правно обслужване.

За времето от 29.06.2015 г. до 23.12.2015 г. подс. Б. сключил с АД „Й., И. и И.“ пет договора за процесуално представителство по трудови дела, правната дейност по които била извършена от св. С. Б. – адвокат в посочената кантора, на когото казусите били възлагани. Именно той се явявал пред съдебните инстанции; проучвал и проверявал материалите; подготвял защитата и координирал действията си с щатните юрисконсулти на „НДК КЦС“ ЕАД, с които бил в постоянна комуникация. Част от делата, макар и трудови, били с фактическа и правна сложност, защото за тях се налагало проучване на противоречива съдебна практика, изследване и тълкуване на колективни трудови договори и явяване пред ВКС поради допуснатото касационно обжалване.

Инкриминираните по делото договори с АД „Й., И. и И.“ били, както следва: 1) № Т-417, сключен от подс. Б. на 29.06.2015 г., с предмет: процесуално представителство по събиране на вземания срещу Х. Х. Д. (от присъдени суми по изпълнителен лист от 07.10.2014 г., по гражданско дело № 43566/2012г. на СРС, 79 с.), за който на 20.07.2015 г. „НДК КЦС“ ЕАД заплатило 1488 лв. (разход за адвокатско възнаграждение, който впоследствие бил възстановен на „НДК КЦС“ ЕАД от загубилата делото страна); 2) № Т-592, сключен от подс. Б. на 23.09.2015 г. (и деловодно изведен на 30.09.2015 г.), с предмет: процесуалното

представителство по гр. д. № 46568/15 г. на СРС (III ГО, 81 с.), образувано по искове на Л. М. С. по чл. 344, ал.1, т1-2 КТ, за който на 23.10.2015 г. „НДК КЦС“ ЕАД заплатило 1080 лв. (разход за адвокатско възнаграждение, който впоследствие бил присъден на „НДК КЦС“ ЕАД); 3) № Т-614, сключен от подс. Б. на 07.10.2015 г., с предмет: процесуалното представителство пред СГС при въззивно обжалване на Решение от 20.07.2015 г. по гр. д. № 45518/13г. на СРС (27 с.), за който на 23.10.2015 г. „НДК КЦС“ ЕАД заплатило 1440 лв. (разход за адвокатско възнаграждение, който впоследствие бил присъден в полза на „НДК КЦС“ ЕАД срещу загубилата делото страна – К. С.); 4) № Т-703, сключен от подс. Б. на 28.10.2015 г., с предмет: процесуалното представителство по гр. д. № 52790/15 г. на СРС (II ГО, 54 с.), образувано по искове по чл. 344, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ, за който на 14.05.2016 г. „НДК КЦС“ ЕАД заплатило 2880 лв. (разход за адвокатско възнаграждение, който впоследствие бил присъден на „НДК КЦС“ ЕАД срещу загубилата делото страна – Р. П.а) и 5) № Т-939, сключен от подс. Б. на 22.12.2015 г. (и деловодно изведен на 23.12.2015 г.), с предмет: процесуалното представителство по въззивно обжалване пред СГС на Решение от 23.10.2015г. по гр. д. № 48742/15г. на СРС (123 с.), за който на 22.01.2016 г. „НДК КЦС“ ЕАД заплатило 3360 лв. (разход за адвокатско възнаграждение, който впоследствие бил присъден на „НДК КЦС“ ЕАД срещу загубилата делото страна – А. У.).

Общо четири са сключените от подс. Б. и инкриминирани в обвинението договори с АД „М. и Партньори“, свързани с възлаганото на тази кантора процесуално представителство пред КЗК (вкл. и пред ВАС при евентуално обжалване) и разрешаване на последващи въпроси, свързани с разноските по административните преписки: 1) № Т-452, сключен от подс. Б. на 22.07.2015 г. (и деловодно регистриран на 23.07.2015 г.), с предмет: процесуално представителство по преписка № КЗК-428/15 г., образувана по жалба на „Идизайн" ООД, за което на 23.07.2015 г. „НДК КЦС“ ЕАД заплатило адвокатско възнаграждение от 1200 лв.; 2) Цитираното възнаграждение било присъдено като разноски в полза на „НДК КЦС“ ЕАД с Определение № 666/01.09.2015 г. на КЗК по същото производство, а за събирането на разноските, на 28.09.2015 г. подс. Б. сключил договор № Т-786 (регистриран деловодно на 11.11.2015 г.), с предмет: подготовка и провеждане на заповедно производство по чл. 410 ГПК срещу длъжника „Идизайн" ООД; на 17.11.2015 г. по договора „НДК КЦС“ ЕАД заплатил адвокатско възнаграждение от 360 лв.; 3) № Т-470, сключен от подс. Б. на 03.08.2015 г., с предмет: процесуално представителство по преписка № КЗК-453/15 г., образувана по жалба на „Маг Студио" ЕООД, за което на 04.08.2015 г. „НДК КЦС“ ЕАД заплатил адвокатско възнаграждение от 1200 лв.; 4) Цитираното възнаграждение било присъдено като разноски в полза на „НДК КЦС“ ЕАД с Определение № 666/01.09.2015 г. на КЗК по същото производство, а за събирането на разноските, на 28.09.2015 г. подс. Б. сключил договор № Т-787 (регистриран деловодно на 11.11.2015 г.), с предмет: подготовка и провеждане на заповедно производство по чл. 410 ГПК срещу длъжника „Маг Студио" ЕООД; на 17.11.2015 г. по договора „НДК КЦС“ ЕАД заплатил адвокатско възнаграждение от 360 лв.

На следващо място, във връзка с провеждане на обществената поръчка и сключването на

договора с „Г. Инженеринг“ ЕООД е установено, че с Решение № IV-59/21.07.2016 г. подс. Б. открил процедура по възлагане на обществена поръчка в сферата на строителството с предмет: „проектиране, преустройство и адаптация на основната сграда на НДК за нуждите на Българското председателство на Съвета на ЕС през 2018 г.". В обявлението на поръчката (раздел II, т. „2.5“) като критерий за възлагането било зададено „оптималното съотношение качество/цена“, зависещо от дадени показатели с относителна тежест (за качеството – т.нар. „техническо предложение“; и за цената – предвидените разходи). Предпроектните проучвания и идейният архитектурен проект на предстоящата строителна дейност били предварително изготвени по сключен договор № Т-182/01.03.2016 г. с дружеството „ЕС Архитектчъръл Тийм“ ООД, управлявано от св.Л. С..

Назначената от подс. Б. със заповед № 63/29.08.2016 г. комисия, която да разгледа и оцени постъпилите оферти, се състояла от свидетелите И. К. (председател), А. Б. (ръководител направление „Техническа реализация на прояви и поддържане на собствеността" в НДК), Д. И.а (ръководител отдел „Поддържане на собствеността" в НДК), И. Б. (ръководител отдел „Електрозахранване" в НДК), Ч. А., както и от няколко външни членове - А. П. (представител на МС), Ю. Й. (представител на МРРБ), С. М. (юрист от АД „М. и партньори") и Е. К. (заменена впоследствие от Е. Д.). Още на първото си заседание на 29.08.2016 г. комисията констатирила, че до изтичане на срока са постъпили оферти от 6 кандидата – Обединение „Кид плюс М синтез", „Главболгарстрой" АД, „Еврострой" ДЗЗД, „Иса 2000" ЕООД, „Г. Инженеринг" ЕООД и Консорциум „ЕВРО НДК".

След няколко поредни заседания, на 15.09.2016 г. комисията предприела действия по оценяване на техническите предложения на кандидатите, за което съответно започнала да оформя и Протокол № 2, чието изготвяне стартирало на посочената дата. Междувременно, всеки от членовете си водил персонални бележки, в които записвал собствените си оценки за техническите показатели на различните кандидати. От неформално провежданите разговори между членовете на комисията станало ясно, че (според изчисленията) дружеството „Главболгарстрой“ АД („ГБС“ АД) се очертавало с най-висока оценка в раздела „технически показатели“. Към дата 06.10.2016 г. предстояло да приключи работата по оформянето на започнатия на 15.09.2016 г. Протокол № 2, във връзка с което св. И. К. изпратила проект на документа на електронната поща на св. Й.. На 05.10.2016 г. подс. В.К., който по това време председателствал Съвета на директорите на „НДК КЦС“ ЕАД, настоял пред комисията да се отстрани „Главболгарстрой“ АД с мотива, че дружеството заявило нулево предложение за допълнителни разходи за труд, транспорт и механизация. Членовете на комисията не приели предложението, като се обосновали с обстоятелството, че значимостта на поръчката и общественият интерес към нея налагат да не се внася никакво съмнение в обективността и прозрачността на оценките.

Станалата предварително достояние на подс. К. информация, че дружеството „Главболгарстрой“ АД се очертава като кандидат с най-добри технически показатели в процедурата по обществена поръчка, го мотивирала да предприеме ново въздействие върху част от членовете на комисията, които били служители на „НДК КЦК“ ЕАД и ангажирани с

оценката в раздела „техническо предложение“. Отново на 05.10.2016 г., К. повикал едновременно в кабинета си свидетелите И. Б., А. Б. и Д. И.а и предприел директно лобиране и натиск върху тях. Обяснил им, че в Протокол № 2, чието финализиране и подписване от всички членове предстояло, те трябвало да извършат „точкуване“ в полза на кандидата „Г. Инженеринг“ ЕООД, т.е. да занижат оценката по показателя „Техническо предложение“ на предварително очерталия се в процедурата победител „Главболгарстрой“ АД и повишат дадената от тях оценка по същия критерий на другия участник „Г. Инженеринг“ ЕООД. Тримата свидетели не били съгласни с позицията на подс. К., защото категоричното им мнение било, че по този раздел на показатели фирма „Главболгастрой“ АД има значително предимство спрямо „Г. инженеринг“ ЕООД. В хода на разговора подс. В.К. заявил, че ако те не изпълнят указанията му, ще бъдат уволнени – думи, които били възприети пряко от свидетелите Б. и И.а. Третото присъстващо лице – св. Б., не възприел (не чул) тази реплика на подсъдимия. Упражненото от К. влияние по отношение на свидетелите Б. и И.а, съпътствано и със заплахата за уволнение; а по отношение на св. Б. – възприето единствено като вътрешно-служебен натиск, на практика подменило волята на тримата участници в комисията, които взели противно на вътрешното им убеждение решение да променят „точкуването“ и на предстоящото финално заседание на 06.10.2016 г. да докладват оценки в раздела „Техническо предложение“, различни от предварително обсъжданите в рамките на комисията. Едновременно с това, подс. К. им раздал предварително таблици как трябвало да изглеждат резултатите, които на практика гарантирали, че класирано на първо място ще бъде дружеството „Г. Инженеринг“ ЕООД.

Ценовите оферти на всички кандидати трябвало да бъдат отворени на последното заседание на комисията на 06.10.2016 г. В момента, в който членовете били готови да пристъпят към подписването на Протокол № 2/06.10.2016 г. -за провеждане на открита процедура за възлагане на обществена поръчка с предмет „Проектиране, преустройство и адаптация на основната сграда на НДК за нуждите на Българското председателство на Съвета на ЕС през 2018 г.“, тримата свидетели, спрямо които предходния ден подс. К. упражнил натиск, съпроводен от възприета от Б. и И.а заплахата за уволнение, изненадващо и противно на неофициално коментираните до този момент оценки по раздела „техническо предложение“ заявили, че ще подпишат протокола, но с поставени от тях по-нисък брой точки за „Главболгарстрой“ АД и по-висока оценка за „Г. Инженеринг“ ЕООД. Най-напред св. Б. поискал да бъде понижена оценката на „Главболгарстрой“ АД, като се обосновал с предложената от „Г. Инженеринг“ ЕООД система за сигурност, която отговаряла на стандартите на НАТО за терористичен акт. Докато се оформял протоколът, Б. споделил на св. Й. (също член на комисията), че го е срам от това, което се случва. Промяна в „точкуването“, съобразно дадените от подс. К. указания, направили и свидетелите Б. и И.а. Свидетелката Й. констатира изненадващата промяна в нагласата на тримата членове на комисията, защото и тя участвала в предварителните работни разговори, на които било коментирано, че като фаворит се очертава „ГБС“ АД. Й. дори реагирала емоционално, като се обърнала към Б., Б. и И.а с думите „Вие явно сте решили кой да спечели поръчката!“.

В крайна сметка, извършеното от свидетелите Б. и И.а ,вследствие на заплахата с уволнение от 05.10.2016 г. и от св. Б. ,вследствие на служебния натиск, оценяване на „ГБС“ АД и „Г. Инженеринг“ ЕООД в раздела „техническо предложение“ довело до различни от предварително очакваните резултати, които били финално записани в инкриминирания Протокол № 2/06.10.2016 г., подписан от свидетелите Б., И.а и Б. противно на волята им. В раздела „техническо предложение“ най-много точки (36, 75) получило дружеството „Г. Инженеринг“ ЕООД, а в класирането следвали: Консорциум „Евро НДК" (29 т.), „Еврострой“ ДЗЗД (21,25 т.), Обединение „Кид Плюс М Синтез" и „Главболгарстрой" АД – с по 20 точки.

Отварянето на ценовите оферти на кандидатите било отложено за следващия ден, за което бил изготвен отделен Протокол № 3/07.10.2016 г. По този критерий кандидатите били класирани както следва: Консорциум „Евро НДК" (40 т.), Обединение „Кид Плюс М Синтез" (39,21 т.), Еврострой" ДЗЗД (33,35 т.), „Г. Инженеринг" ЕООД (33,16 т.) и „Главболгарстрой" АД (27,95 т.). Сумарно обаче, дружеството „Г. Инженеринг" ЕООД получило най-висока комплексна оценка - 75,51 точки поради увеличеното „точкуване“ в раздела „техническо предложение“, а кандидатът „ГБС“ АД бил класиран на последно място с 52, 77 точки.

Вземайки предвид резултатите от класирането, с Решение № IV-80/07.10.16 г. подс. Б. обявил за изпълнител на обществената поръчка фирма „Г. Инженеринг" ЕООД. Така, на 24.10.2016 г. между посоченото дружество и „НДК КЦС“ ЕАД бил сключен договор № Т-859/24.10.2016 г. с предмет: проектиране, преустройство и адаптация на основната сграда на НДК за нуждите на Българското председателство на Съвета на Европейския съюз през 2018 г. Договорът, на обща първоначална стойност 19 859 997,59 лв. с ДДС, бил три-етапен и включвал: 1) проектиране - изработване на инвестиционен проект на обекта; 2) осъществяване на авторски надзор по време на строителството; и 3) изпълнение на СМР, описани по видове дейности и единични цени. В него имало изрична клауза (чл.1,2.), че възлагането на изпълнението на отделните видове и количества дейности следвало да става с изрични писмени заявки от възложителя до изпълнителя. По така възложените „отделни видове и количества дейности“ възложителят дължал (чл. 2.2.1.) авансови плащания в размер на 20% от стойността им, които плащания да се извършат в 5-дневен срок от възлагането, след представена в оригинал фактура от изпълнителя.

На свое заседание на 28.10.2016 г. Съветът на директорите на „НДК КЦС“ ЕАД дал съгласие на „Г. Инженеринг“ ЕООД да бъде възложено изпълнението на обекта в пълния му обем, без да се конкретизират видове и количества дейности. Вследствие на това, същия ден подс. М.Б. подписал адресирано до „Г. Инженеринг“ ЕООД писмо с изх. № 03542/28.10.2016 г., с което им възложил не отделни видове и количества дейности (съобразно чл. 1.2.), а цялостното изпълнение на обекта, включващо проектирането, преустройството и адаптацията. Няколко дни по-късно, на 01.11.2016 г., изпълнителят предявил искане за заплащане на аванс, представяйки пред „НДК КЦС“ ЕАД фактура № 1000000728/01.11.2016 г. за сумата от 3 971 999.52 лв. с ДДС, съставляваща 20% от стойността на целия договор.

Свидетелят Д. П., финансов контролър на „НДК КЦС“ ЕАД, прегледал документите и тъй като не намерил счетоводни пречки, разрешил плащането. Така, с нареждане от 01.11.2016 г. подс. Б. превел по сметка на „Г. Инженеринг“ ЕООД инкриминираната сума от 3 971 199, 52 лв., съставляваща авансово плащане от 20% на стойността на договор № Т-859/24.10.2016 г.

В неустановен с точност момент, след дата 28.10.2016 г. секретарката на подс. Б. – св. К. М.а, се обадила в деловодството на НДК и казала на св. К. Т.-деловодител да унищожи подписаното от Б. възлагателно писмо до „Г. Инженеринг“ ЕООД № 03542/28.10.2016 г. и на негово място и под същия регистрационен номер да се изготви нов документ с идентично съдържание, но с подписа на подс. В.К.. Св. Т. завела новото писмо с подписа на К. „също под № 03542/28.10.2016 г., но отказала да унищожи старото, прилагайки и двете към деловодното досие на договора.

Възложените с договора от 24.10.2016 г. дейности на „Г. Инженеринг“ ЕООД били изпълнени в цялост и приети без възражения от „НДК КЦС“ ЕАД. В периода, в който св. Л. П. заемала длъжността Министър на Българското европредседателство, представители на фирмата – изпълнител дори я потърсили за съдействие с оплакване, че повече от 7 месеца работят на обекта единствено в рамките на изплатения аванс от 20%. Изпълнението на договорените СМР приключило в цялост по времето, в което длъжността изпълнителен директор на „НДК КЦС“ ЕАД вече била заета от св. А. М.. Именно в този период (за времето между 27.07.2017 г. и 09.03.2018 г.) на „Г. Инженеринг“ ЕООД бил преведен остатъкът от сумата по договора до пълния размер от 34 437 417, 05 лв., а предварително заплатеният аванс от 3 971 199, 52 лв. – приспаднал изцяло от дължимите плащания.

За да приеме за установена тази фактическа обстановка съдът се е позовал на доказателствените източници, от които е извел релевантните факти и ги е посочил под черта, който подход следва да бъде адмириран предвид обема на делото. В този смисъл и въззивният съд не намира за необходимо декларативно да изброява материалите, значими за правилното изясняване на делото от фактическа страна, тъй като те са подробно посочени в мотивите на проверявания съдебен акт в бележките под черта къде в кориците на делото могат да бъдат открити.

След проведено пълноценно съдебно следствие, в хода на което са събрани и приобщени възможния обем от доказателства за разкриване на обективната истина, следва да бъде споделена преценката на решаващият съд, че доколкото фактите, които прокуратурата е предявила срещу подс. Б., не се оспорват от него и защитата му, а основните възражения срещу отделните пунктове на обвиненията касаят тяхната съставомерност, то всяко от инкриминираните действия на посочения подсъдим и съпътствалите го процедури се извежда от писмените доказателства, докато изслушаните в съдебното следствие свидетелски показания са допринесли единствено за изясняване на обстоятелствата при какви условия като време, място и обстановка са били вземани конкретни управленски решения, от какви съображения са били продиктувани и с кого са били съгласувани. По отношение на обвиненията срещу подс. К., че е заплашил с уволнение конкретни свидетели и че това е довело до подмяна на тяхната воля при персоналните им оценки в една от

проведените процедури за обществени поръчки, съдът е подложил на детайлен анализ показанията на тези свидетели, съпоставил е съдържанието им и е обосновал преценката си за тяхната достоверност и съответствие и с писмените материали по делото.

Обстоятелствата, свързани със заеманите от двамата подсъдими в процесния период длъжности, със задълженията на подс. Б., които СГП е намерила за правно-значими и със статута на дружеството „НДК КЦС“ ЕАД (принципал, структура и управление) правилно съдът е приел за изяснени изцяло от писмените доказателства, каквито са Уставът на „НДК-КЦС“ ЕАД, протоколите, отразяващи решенията на Съвета на директорите (СД), с които подсъдимите Б. и К. са били назначени, а впоследствие – и освободени от позициите си, както и индивидуално сключените с подс. Б. мениджърски договори за управление на дружеството от 24.11.2014 г., от 09.09.2015 г., от 24.02.2017 г., от 09.03.2017 г. и от 16.05.2017 г.

В основата на изводите за обстоятелствата, инкриминирани в п.1 от обвинението на подс. Б. ,най-общо сведени до решението на държавата да увеличи капитала на собственото й дружество „НДК КЦС“ ЕАД, за да могат преведените по неговата сметка средства от 17 000 000 лв. да се използват за подготовката на сградата на бъдещото Българско председателство на Съвета на ЕС, преводът на самите средства и тяхното последващо разходване, формираната междуправителствена работна група, която да конкретизира по какви направления е следвало да се заплащат дейности, водената писмена кореспонденция между институциите и т.н. са изведени от приложените по време на разследването Заповед № Р-41/16.03.2016 г. на Заместник министър-председател по европейските фондове и икономическата политика за формирането на междуправителствената работна група, предложеният от „НДК КЦС“ ЕАД списък с дейности, които да бъдат финансирани, писмен доклад на работната група, чрез който тези дейности са били редуцирани, протокол № 9/01.08.2016 г. от заседанието на СД, преписи-извлечения от приетите ПМС № 193/01.08.2016 г. ,с което са одобрени промените в бюджета на МС за 2016 г. за увеличаване на капитала на „НДК КЦС“ ЕАД и Решение № 641/03.08.2016 г. МС, протокол № 2/17.08.2016 г., отразяващ решението на принципала на „НДК КЦС“ ЕАД за увеличаване на капитала, преводно нареждане, с което МС е трансферира по сметка на „НДК КЦС“ ЕАД инкриминираната сума от 17 000 000 лв.

За изясняване на въпросите по коя сметка е била първоначално приета, а впоследствие и разпределена сумата от 17 000 000 лв., за какво и по какви съображения е била разходвана, съдът е изяснил чрез съпоставката между наличните по делото финансово-счетоводни извлечения, фактури, платежни нареждания, които са били изследвани и обобщени от двете счетоводни експертизи и изслушаните свидетелски показания. Приел е за безспорно обстоятелството, че първоначално осчетоводените по сметката на „НДК КЦС“ ЕАД в „Уникредит Булбанк“ АД с IBAN: ***** средства са послужили и за погасяване на задължения към доставчици на дружеството за дейности, невключени в списъка, който междуправителствената работна група е утвърдила предварително, в която насока е ценил показанията на св. М. Р. (главен счетоводител) и Д. П. (финансов контролор), които

са дали сведения не само за принципният механизъм, по който се е извършвало разплащането (предявяването на фактурата от доставчика, проверка на основанието за нейното заплащане, подпис на главния счетоводител и изпълнителния директор и нареждане за плащане до обслужващата банка), но и фактът, че в действителност към 23.08.2016 г. „НДК КЦС“ ЕАД е имало редица непогасени задължения, вкл. и такива за доставки на безусловно необходими услуги, без които дружеството не е могло да развива дейността си (като напр. доставката на електроенергия от „Мост Енерджи“ АД). Акцентиран е на показанията на св. Р., която е потвърдила достоверността на частично прочетените й досъдебни показания, според които лично тя е уведомила подс. Б. за задълженията към „Мост Енерджи“ АД. Позовал се е и на показанията на св. Р. и П., които са изяснили, че средствата от МС не са били преведени по специално открита за случая сметка, каквито официални и писмено удостоверени указания от принципала ръководството на „НДК КЦС“ ЕАД не е получавало, а на практика са се „смесили“ с оборотните приходи на дружеството, които спорадично са постъпвали. Съдът се е доверил и на заявеното от св. П., който е изяснил защо в попълваните бланкови контролни листа по повод всяко от разплащанията е ползван терминът „бюджетни средства“ и според който се е касаело за практика, заимствана от т.нар. „бюджетни организации“, каквато „НДК КЦС“ ЕАД не е. Не са убягнали от вниманието на съда част от изявленията на св. Р., които е оценил като опит за криворазбрана колегиалност към подс. Б., като бивш неин ръководител, с които е отрекла той да й е разпореждал да извършва заплащането на задължения за дейности, извън предвидените за предстоящото председателство с постъпилите от МС средства, като противоречащи не само на здравата житейска логика (че счетоводител сам, без висшестояща санкция, ще си позволи да преценява какво разплащане с какви пари да извърши), но и на съобщеното от св. Б. В., председател на СД на „НДК КЦС“ ЕАД след м. май 2017 г., според който самата Р. му е казала, че при всички разплащания е правила това, което и е заповядано и подписано от изпълнителния директор. По отношение на показанията, дадени от св. В. Ш., по чийто сигнал органите на ДАНС и прокуратурата са започнали първоначалната проверка за извършено от подс. Б. престъпление по чл. 254а НК, съдът правилно е приел, че те не внасят никаква конкретика за изясняване на фактите, като се е позовал на заявеното от него, че е подал сигнала по обща информация за финансови злоупотреби, съобщена му по електронната поща и споделена пред него от подс. К., но главната причина за неговата гражданска активност всъщност е била друга – бил лично засегнат (афектиран) от поведението на подс. Б., защото последният не изпълнил обещанието си да уважи молбата му за възстановяване на работа.

Приложените като писмени доказателства извлечения от хронологичните регистри по банковите сметки на „НДК КЦС“ ЕАД, ведно с представените от самото дружество справки и финансови документи, са подробно изследвани от вещите лица Р. С. и Д. Г. по изготвените от тях две съдебно-счетоводни експертизи, като съдът е уточнил, че второто, което се явява и допълнително експертно заключение, освен че включва в себе си констатациите на вещите лица от първоначалната експертиза, е дало отговор и на по-широк кръг от въпроси, засягащи делото, поради което и е концентрирал вниманието си върху него. Пред скоби е извел, че

основната задача на двамата експерти е била да изясняват по коя банкова сметка е постъпила трансферираната от МС сума от 17 000 000 лв., за какво и как е била разходвана с течение на времето и съответстват ли извършените с нея разплащания на списъка, утвърден от междуведомствената работна група.

Правилно съдът се е доверил на изводите на вещите лица относно движението по сметките, сочените дати на плащанията и основанията за тях доколкото се касае за специфична материя, изискваща професионални знания и опит при анализирането на представените хронологични регистри, като следва да бъде споделена преценката му да игнорира онези констатации на експертите, в които те са използвали многократно термините „целеви средства“ и „целева субсидия“ по отношение на получената от МС сума от 17 000 000 лв. за увеличаване на дружествения капитал, тъй като дали въпросната сума е субсидия и дали е целева подлежи на правна оценка, а не на финансово-счетоводна такава, в която насока е съобразил и изявлението на в.л. С., че употребеният от него израз „целева субсидия“ е възприел не от собствените си счетоводни разбирания, а от материалите по досъдебното производство, с които се е запознал.

Вследствие на така изложеното, първостепенният съд правилно е поставил в основата на изводите си резултатите от допълнителната счетоводна експертиза относно четирите банкови сметки, с които „НДК КЦС“ ЕАД е оперирало към дата 22.08.2016 г. (в „Райфайзенбанк“ ЕАД, в „Уникредит Булбанк“ АД, в „ОББ“ АД и в „ЦКБ“ АД) и постъпването на сумата от 17 000 000 лв. по сметката в „Уникредит Булбанк“ АД, за наличната преди тази дата сума по цитираната сметка единствено в размер на 75 584,97 лв., която е била недостатъчна за погасяване на всички задължения на дружеството към доставчици на услуги, за ползването на тази сметка за приходи по различни пера и за текущи разходи, осчетоводявани по обща счетоводна партида № „5034“, за последвалото прехвърляне (като депозити) на част от постъпилата от МС сума по другите банкови сметки на „НДК КЦС“ ЕАД, за описаните в приложението разплащания след 23.08.2016 г. по издадени от различни доставчици фактури за дейности, несъответстващи на утвърдения от междуведомствената работна група списък, за общото заключение, че в периода от 23.08.2016 г. до 26.06.2017 г. размерът на извършените плащания за дейности, невключени в списъка на междуведомствената работна група, с постъпилите средства за увеличаване на капитала на „НДК КЦС“ ЕАД от 17 000 000 лв. възлизал на 3 431 146,06 лв., от които: 1 905 743,35 лв. от сметката в „Уникредит Булбанк“ АД; и 1 525 402,71 лв. – от сметката в „Райфайзенбанк“ ЕАД.

Обърнал е внимание и на алгоритъмът, по който вещите лица С. и Г. са обосנוвали, че 1 905 743,35 лв. от постъпилите по сметката в „Уникредит Булбанк“ АД 17 000 000 лв. са били изразходвани нецелево, който е бил разяснен както в отговора по задача първа от експертизата, така и при разпита им в съдебно заседание. Тъй като се касае за сметка, по която е имало непрекъснато движение, вкл. и чрез постъпващи приходи от дейности на дружеството, за да се прецени дали част от разплащанията към доставчици са извършвани с отпуснатите за увеличаване на капитала средства, за всяко плащане е била извършена

проверка дали наличните други (оборотни) средства по сметката са достатъчни, за да го „покрият“ и при констатиран недостиг в тези средства, какъвто е настъпил за времето след 23.08.2016 г., експертизата е приела, че погасяването на разликата или на цялостното задължение е извършено именно с част от преведените от МС 17 000 000 лв.

Във връзка с инкриминираното от обвинението твърдение, че след 23.08.2016 г. подс. Б. се разпоредил с част от постъпилата от МС сума, съдът обосновава, че то не съответства на наличните по делото писмени доказателства, тъй като за значителна по размер част от процесните плащания след посочената дата е осъществено единствено „фактическото разплащане“ на непогасените към доставчиците задължения, а при някои от случаите, юридическото разпореждане на подсъдимия, реализирано с подписа му върху съответните платежни нареждания, е било осъществено преди периода, инкриминиран в обвинението (23.08.2016 г. – 23.06.2017 г.), в който смисъл удачно се е позовал на платежните нареждания за значително големите по размер суми, заплатени на доставчика на електроенергия „Мост Енерджи“ АД, които са били подписани от подс. Б. съответно на 07.06.2016 г., 11.07.2016 г. и 11.08.2016 г., поради което и следва да бъде споделен извода, че при дадените като пример три случая прокуратурата не е направила разграничение между самото разпореждане за плащане, което е извършено в период, предхождащ инкриминирания и самото фактическо плащане, като превод на пари по съответните сметки, започнало след 23.08.2016 г. с постъпване на отпуснатите от МС 17 000 000 лв.

По отношение на п.2 от обвинението срещу подс. М.Б., касаещо двата последователни лизингови договора с „Мото Пфое“ ЕООД, при изграждане на изводите си по фактите, правилно съдът се е позовал на отразеното в договорите от 18.09.2015 г. и от 27.09.2016 г., съставените за тях погасителни планове и разплащателните документи, както и на заключението на в. л. М. по изготвената счетоводна експертиза, според което изплатените парични суми са в размер на 14 199, 84 лв. и 13 016, 52 лв., а от показанията на св. А. М. е направил извод и за причината, поради която вторият договор е бил преждевременно прекратен малко преди изтичането на срока за последната погасителна вноска, а именно решението на Съвета на директорите, че лизинговият автомобил „Лексус“ повече не е необходим на дружеството, които са и единствените доказателствените източници досежно това обвинение.

Като е взел предвид твърдяната от СГП липса на необходимост от ползването на инкриминирания лизингов автомобил, при условие, че обвинението по този пункт не касае стойността (цената) на двата договора и възможността те да бъдат сключени при по-благоприятни условия, а е съсредоточено само върху тезата, че дружеството не е имало нужда от това превозно средство, вярна се явява преценката на първия съд, че тази теза всъщност е отречена от самата прокуратура още с фактите, предявени в обвинителния акт, предвид твърденията, че близо 6 месеца преди сключването на първия договор с „Мото Пфое“ ЕООД, Съветът на директорите на „НДК КЦС“ ЕАД вече е бил поставил за обсъждане въпроса за необходимостта дружеството да се снабди с три, а не с един допълнителни автомобили. Аргументите в тази насока се извеждат от наличния като писмено

доказателство Протокол № 85/29.04.2015 г. ,от който е видно, че още на 29.04.2015 г. св. О. Г. ,като втори изпълнителен директор, е предложила автопаркът да бъде увеличен с три лизингови автомобили, а ръководният орган е споделил необходимостта от тях, но не и реда, по който да бъдат осигурени, защото в крайна сметка е взел решение това да стане чрез провеждане на обществена поръчка за наемането им.В тази насока са налице и показанията й,че докладването на въпросната точка от заседанието на СД не е било само нейна идея, а и на други колеги от ръководството и че на проведеното заседание е била коментирана принципната необходимост от три допълнителни транспортни средства, които да обслужват оперативните нужди на дружеството, а една от колите да бъде предоставена за ползване от изпълнителния директор. Не е истанало извън вниманието на съда и че към момента, в който въпросът е бил дискутиран, подс. Б. е ползвал персонален автомобил „Хюндай Дженезис“, нает от „Индрустриал Комерс“ ЕООД – факт, който е установен от показанията на св. Г. ,че такъв предходен договор е имало, поради необходимост от попълване на автопарка и от събраните в съдебното следствие писмени доказателства - договор № Н236/К/09.04.2015 г. с „Индрустриал Комерс“ ЕООД и двата приемо-предавателни протокола към него. От цитираните документи е установено, че въпросното превозно средство е било наето за срок до 18.09.2015 г. и че на практика изтичането на посочения срок само по себе си е довело до прекратяване на отношенията с „Индрустриал Комерс“ ЕООД, респ. и до идеята да се осигури друг автомобил, но този път от дружеството „Мото Пфое“ ЕООД, т.е. необходимостта от попълване на автопарка на НДК с три допълнителни превозни средства ,едно от които да обслужва изпълнителния директор, е била преценена още към м. април 2015 г., а от посочения период, до встъпването в лизингови отношения с „Мото Пфое“ ЕООД, подс. Б. е бил служебно превозван с автомобил, нает от „Индрустриал Комерс“ ЕООД. От представената от „НДК КЦС“ ЕАД писмена справка е видно, че към началото на м. септември 2015 г. дружеството е разполагало с микробус „Хюндай“ с рег. № *****, л.а. „Ситроен С 5“ с рег. № ***** и с наетия автомобил „Хюндай Дженезис“ с рег. № *****, а приетото по делото писмо № 2123/09.09.2015 г. удостоверява, че в тази ситуация подс. Б. е потърсил съдействие от главния секретар на МС В. Д. за безвъзмездното отпускане на три допълнителни превозни средства,каквото съдействие не е било осигурено до средата на октомври 2015 год.,видно от изготвената от Д. на 14.10.2015 г. докладна записка до министър председателя, а междувременно, на 18.09.2015 г., изтичал срокът на договора с „Индрустриал Комерс“ ЕООД, което на практика наложило върнатият лек автомобил „Хюндай Дженезис“ да бъде заменен с друг – с предоставения на лизинг от „Мото Пфое“ ЕООД след 18.09.2015 г. л.а. „Лексус“.

Тезата в обвинителния акт от „липса на необходимост“ за сключването на двата договора с „Мото Пфое“ ЕООД и поради това,че вторият договор с „Мото Пфое“ ЕООД от 27.09.2016 г. бил сключен при вече безвъзмездно отпуснат от МС л.а. Пежо 607", с рег. № ***** (факт, потвърден от приложения като писмено доказателство договор № МС -141/16.10.2015 г.), че инкриминираният „Лексус“ бил изключително луксозен, с висока мощност и това щяло да доведе до плащане на лизингови вноски на значителна стойност и че уговореният с „Мото Пфое“ ЕООД лизинг за л.а. „Лексус“ бил иницииран без спешна необходимост и

ползван единствено и само от изпълнителния директор, правилно е отхвърлена от решаващия съд като необоснована, тъй като констатацията на СД на „НДК КЦС“ ЕАД е за необходими три допълнителни (извън наличните) транспортни средства и защото преценката за степента на лукса, техническата проходимост и значителната стойност на лизинговите вноски са положения, относими към цената на сделката, каквато теза от правна страна не е повдигана от държавното обвинение и не на последно място липсва яснота по какви точно критерии прокуратурата е предявила изискването лизингът да е допустим само в спешно необходими случаи. В тази връзка в подкрепа на извода на съда се явяват и показанията на свидетелите, които в инкриминирания период са работили в дружеството, които не само са потвърдили необходимостта от въпросния автомобил, но и еднопосочно са опровергали твърдението за едноличното му ползване от подс. Б..

Достатъчно е да се видят показанията на св. М. П., ръководител на направление „Собственост и администрация“ към „НДК КЦС“ ЕАД, според която никога не е имало персонален автомобил само и единствено за изпълнителния директор, а процесният „Лексус“ многократно е бил ползван и по други предназначения – за превозване на кореспонденция и служители, за транспорт на гастролиращи чуждестранни и български артисти и музиканти. Изяснена от показанията на св. П. е и причината, поради която в приложените като писмени доказателства три пътни книжки за периода 2015-2017 г. е отразено, че колата се ползва единствено за курсове, обслужващи подс. Б., а именно че никога не са отбелязвани поименно конкретно кой артист са посрещали или кого са превозвали, като не имало практика да се отбелязват персонално гостите. В подкрепа на заявеното от тази свидетелка са показанията на св. М. М. и К. Т., шофьори в процесния период, според които „Лексус“-ът е бил ползван от директора, но когато е имало повече работа и документи и се ходело до аерогарата и имало мероприятие, той не я ползвал колата, а с нея се транспортирали кореспонденция и хора, които са участвали в мероприятия на НДК, и служители също. Свидетелят е уточнил, че длъжността на изпълнителния директор е била отразявана винаги в пътната книжка, независимо кое лице се транспортира със съответния курс.

Правилно са оценени показанията на св. А. М. и Б. В., че след като те поели функциите съответно на председател на СД и на изпълнителен директор, ползваният лизингов „Лексус“ бил върнат, а договорът с „Мото Пфое“ ЕООД предсрочно прекратен, поради което автопаркът на НДК останал без нито едно превозно средство, като такива, които не опровергават обстоятелството, че в периода, в който подс. Б. е управлявал дружеството е имало необходимост от служебни автомобили, тъй като се касае за тяхна индивидуална преценка.

Фактите по п.3 от обвинението относно сключването на 4 сделки, за които прокуратурата твърди, че не е имало необходимост от това, тяхната подготовка, уговаряне и последващо заплащане, са изведени от събраните писмени доказателства относно двата договора с АД „М. и Партъри“ от 16.01.2015 г. и от 24.01.2017 г., договора с „Обединение дигитално заснемане на НДК“ от 08.06.2015 г. и този със „Студио Х Дигитъл“ ООД и свидетелски показания.

Във връзка с тезата на СГП при обвиненията за сключените два договора с АД „М. и Партъри“, че това е станало без да е налице такава необходимост поради наличието на назначени двама юрисконсулти в отдел „Правно обслужване“ на НДК КЦС ЕАД“, т.е. че възлагането на конкретни юридически дейности на външен изпълнител при съществуването на двама щатни юрисконсулти е довело до вредоносно заплащане на средства за работа, която е можело да бъде извършена от служители на дружеството, получаващи трудово възнаграждение, е установено от доказателствата по делото, че в началото на м. декември 2014 г. в отдел „Правно обслужване“ на „НДК КЦС“ ЕАД е имало три длъжности, от които две за юрисконсулти, заети от св. Ж. Р. и от П. М. ,работил там от 09.07.2014 г. до 01.06.2015 г. и една за ръководител на отдела, която била вакантна първоначално, а впоследствие заета в края на м. януари 2015 г от св. Ч. А., правата и задълженията им утвърдените длъжностни характеристики, както и какво е било състоянието в отдел „Обществени поръчки и снабдяване“ ,закрит впоследствие.

От последователно съставяните във времето документи се извеждат обективните факти около проведената обществена поръчка за избор на АД „М. и Партньор“, сключването на двата договора, изпълнението им и плащанията по тях, в която насока е Протокол № 79/05.12.2014 г., отразяващ приетото от СД предложение на подс. Б. да се пристъпи към избор на външна адвокатска кантора за конкретни видове юридически услуги поради незадоволителните резултати от дейността на щатните юрисконсулти, Заповед № IV-129/22.12.2014 г. за определяне на състава на комисията, която да проведе преговорите с участника, протокол от проведеното на 22.12.2014 г. заседание на комисията ,съдържащ и мотиви защо се е пристъпило към персонални преговори с един единствен кандидат, а другият е бил отстранен от процедурата, Решение № IV-2/09.01.2015 г., с което подс. Б. определил за изпълнител АД „М. и партньори“, Протокол № 80/16.01.2015 г. от заседанието на СД ,в т.6 от който е отразено разрешението изпълнителният директор да сключи с въпросната кантора 2-годишен договор, самия договор № Т-027/16.01.2015 г., писмо-справка от Министерството на културата, че принципалът на дружеството не е бил уведомен за сделката, съставените за нея фактури, отчети за извършените дейности и платежни нареждания, Решение № IV-106/20.12.2016 г. ,с което подс. Б. открил обществената поръчка по втория договор с АД „М. и Партъри“ от 24.01.2017 г., писмените покани до избраните участници, доклад от 30.12.2016 г. на назначената с негова заповед комисия, която избрала на кого да бъде възложена поръчката, последвалите Решение № IV-2/06.01.2017 г. за определяне на АД „М. и Партньори“ и договор № Т-00035/24.01.2017 г., счетоводните справки, фактури, отчети за извършените дейности и платежни нареждания, както и съставеното на 04.08.2017 г. допълнително споразумение за прекратяване на договора с АД „М. и Партньори“ по взаимно съгласие на страните.

Периодичните плащания по двата инкриминирани договора и техният общ размер -по договор № Т-027/16.01.2015 г. - 227 520 лв. и по договор № Т-35/24.01.17 г. – 31 714, 32 лв. са установени от заключението на ССЧЕ на в.л. М..

За да формира изводите си по фактите по този пункт от обвинението първият съд е

подложил на обстоен и правдив анализ изслушаните по делото множество свидетелски показания, които е съпоставил с писмените доказателства и по този начин е дал отговор на същественият за делото въпрос бил ли е необходим сключеният от подс. Б. договор с АД „М. и Партьори“ за текущо правно обслужване от 16.01.2015 г., при условие, че към посочената дата щатните юрисконсулти на дружеството са били двама, т.е. следвало ли е Ж. Р., П. М., а след края на м. януари 2015 г. и присъединеният се към правния екип св. Ч. А., да покрият в рамките на длъжностните си характеристика и нормирано работно време всички юридически дейности, нужни за правилното функциониране на „НДК КЦС“ ЕАД, независимо от тяхната специфика, сложност и обем. В тази насока се явява правилна преценката на съда за достоверност на онази част от обясненията на подс. Б., в която той е разяснил кое е наложило лансираното от него пред СД предложение за избор на външна адвокатска кантора, а именно: незадоволителната работа на служителите, натоварени с организацията по провеждането на обществените поръчки, от достатъчното ангажменти, които двамата юрисконсулти в правния отдел са имали в други направления (наемни правоотношения, външни прояви, текущи продукции), от това, че последните също не са били достатъчно компетентни в материята относно обществените поръчки, както и от прогнозата му, че предстоят важни процедури по ЗОП, които налагат привличане на външни утвърдени професионалисти, тъй като изложеното от него се подкрепя от свидетелските показания. В подкрепа на изложеното от него е заявеното от възстановения на работа в края на м. януари 2015 г. главен юрисконсулт Ч. А., че отделът му не е имал подготовката да работи с обществени поръчки, че св. В., която извършвала тази дейност в друг отдел, не била с юридическо образование, че нито той, нито св. Ж. Р. са били в състояние да осъществяват в рамките на трудовите си задължения предоставените от кантората на адв. М. юридически услуги, че работата в отдела е била много, а работното време – уплътнявано изцяло, че ползването на външни кантори е утвърдена от предходни години и предишни ръководства практика. В подкрепа на неговите показания са тези на св. Ж. Р., според който обемът на възложените му задачи (юридическото организиране на концерти, изложби, конгреси, заемни правоотношения и т.н.) е уплътнявал в цялост работното му време, че твърдо е споделял практиката част от правната дейност, особено процесуалното представителство, да бъде възлагана чрез абонаментни договори на външни кантори, както и че в действителност в периода, в който подс. Б. е поел функциите на изпълнителен директор, броят на организираните от „НДК КЦС“ ЕАД обществени поръчки започнал да нараства. Видно е от показанията на този свидетел, че правният отдел не се е занимавал с оформянето и провеждането на обществените поръчки, защото тази дейност се извършвала от св. В. и това е била и причината да възрази пред подс. Б. срещу сключването на договора с АД „М. и Партьори“, доколкото от цитираната кантора се очаквало именно съдействие при провеждането на процедурите по ЗОП. По отношение на последното обаче, правилно първостепенният съд е уточнил, че е ограничен от рамките на повдигнатото обвинение, в което прокурорът е дефинирал единствено, че липсата на необходимост от договора с АД „М. и Партьори“ се дължи на съществуването на двама щатни юрисконсулти към момента на неговото сключване, а не на факта, че в същия период в отдел „Обществени поръчки и

снабдяване“ имало служител, който се занимавал с въпросната дейност.

Значими се явяват и показанията на св. П. М., от които са изяснени обстоятелствата, че още преди сключването на двата инкриминирани договора тя се е познавала с подсъдимите Б. и К., че с двамата е имала предходни професионални отношения през годините и взаимно уважение, че причината нейната кантора да бъде избрана чрез пряко договаряне като изпълнител по двата последователни договора се дължи на извършвани за „НДК КЦС“ ЕАД предходни юридически услуги, като в подкрепа на твърденията си е представила заверен препис от договор за правно обслужване, сключен на 31.07.2013 г. Що се отнася до услугите, престирани от нейната кантора по силата на двата последователни договора - от м. януари 2015 г. и от м. януари 2017 г., св. М. е установила, че те са били отразявани в съставяните писмени месечни отчети и се свеждали до разнообразни дейности - изготвяне и консултиране на документацията във връзка с провежданите обществени поръчки, оказване на правно съдействие чрез текущи консултации към щатните юрисконсулти на дружеството, като неколкократно е посещавала сградата на НДК, за да провежда срещи със свидетелите А. и Р. и за да обсъжда с тях различни юридически въпроси.

Принципната позиция на подс. Б. обществените поръчки с възложител „НДК КЦС“ ЕАД да бъдат провеждани със съдействието на АД „М. и Партъри“, а не чрез св. В., се извежда както от показанията на последната, която е пресъздала пред съда детайлите от проведения между нея и подсъдимия разговор относно притесненията ѝ, че тя ще остане без работа, предложението на Б. да я преназначи като секретарка и отказът ѝ да изпълнява тези функции, довел до нейното напускане през м. януари 2015 г., че преди да напусне е предлагала на свои колеги в НДК към нейния отдел да бъдат назначени още няколко служителя, които щели да отговорят за провеждането на процедури по ЗОП срещу трудово възнаграждение, далеч по-ниско от заплатеното по договорите с външната адвокатска кантора, така и от писмените доказателства по делото – протокол № 81/23.01.2015 г., в т. 9 от който отразява предложението за закриване на отдел „ОПС“ и съкращаване на заеманата от св. В. длъжност и заповед на изпълнителния директор № 24/24.01.2015 г.

Фактите за проведената обществена поръчка и сключения договор с ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК“ се извеждат от събраните в досъдебното производство и допълнително приобщените в съдебното следствие писмени доказателства - протокол № 79/05.12.2014 г., т.2 от който отразява решението на СД да се пристъпи към обществена поръчка за „обследване, оценка и съставяне на технически паспорти на сградите на НДК“, изготвените от „Кимтекс ЛС“ ООД технически паспорти УТП-01-07-73/13.11.2009 г. (за главната сграда) и УТП-01-07-32/16.05.2009 г. (за административната сграда – високо и ниско тяло) съпроводителни писма за изпращане на техническите паспорти от 13.05.2009 г. и от 06.11.2009 г. писма-справки от МРРБ и НДК относно архивирането на строителните книжа и статута на сградата; удостоверение от Министерството на културата, че тя не попада в категорията „недвижима културна ценност“, предадени от МРРБ за нуждите на делото извлечения от ДВ бр.36/80г., бр. 44/81 г. и бр. 45/82 г., обявление за обществена поръчка № 201570119/24.02.2015 г. заповед № IV-56/09.04.2015 г. за определяне на комисия

протокол № 3/30.04.2015 г. за класиране на участниците решение № IV-66/30.04.2015 г. за определяне на изпълнител протокол № 86/29.05.2015 г., т.2 от който удостоверява разрешението на СД за сключване на договор, договор № Т-386/08.06.2015 г. с ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК“, изготвения по договор № Т-386/08.06.2015 г. нов технически паспорт.

Като е поставил като значими за правилното решаване на делото въпросите относно мотивите за предприетата през 2015 г. процедура по нова техническа паспортизация на сградата, знаел ли е подс. Б., че още през 2009 г. са били изготвени актуални и към 2015 г. два технически паспорта, били ли са те архивирани „на правилното място“ съобразно нормативните предписания и какви усилия са били положени за откриването им, съдът е изследвал задълбочено наличните по делото доказателствени източници, в която насока е установено, че според съставеният от заседанието на СД на 05.12.2014 г. протокол № 79, предстоящата дейност по преустройство и адаптация на основната сграда на НДК налагала нейното архитектурно и цифрово фотографско заснемане, триизмерна визуализация на екстериора и надлежна паспортизация – все дейности, които били планирани за извършване под формата на бъдеща обществена поръчка. Част от нея следвало да бъде обследването, оценката и съставянето на технически паспорти на сградите на НДК. От съдържанието на коментирания протокол е видно, че на проведеното заседание никой от членовете на СД не е повдигнал въпроса, че още през 2009 г. двете сгради – основната и административната, са били надлежно паспортизирани от плевенската фирма „Кимтекс ЛС“ ООД, както и че съставените в тази връзка два технически паспорта са били надлежна част от строителната документация на строежа, а според изготвената от в.л. С. техническа експертиза, дейностите по адаптация на основната сграда на НДК за нуждите на Българското председателство на Съвета на ЕС е следвало да се отразят (допълнят) именно в тях.

Относно тезата на обвинението срещу подс. Б., че е действал с умишлено безтопанствено поведение, защото е включил „паспортизацията“ като т.5 в договора с ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК“, за което вредоносно са били заплатени средства от възложителя, следва да бъдат споделени аргументите на СГС, че липсват доказателства в подкрепа на обвинителната теза. В тази насока са налице комплекс от еднопосочни доказателствени източници, между които и обясненията на подсъдимия, който отрича да е знаел за съществуването на въпросните предходни два паспорта, изготвени по времето на изпълнителния директор Х. Д., защото такива не са били установени от предварителните проучвания, извършени преди заседанието на СД през м. декември 2014 г. Достоверността на заявеното от него не се разколебава от установеното по делото, че и към 2014 г. част от служителите на дружеството са имали информация за наличните два паспорта, в който смисъл са показанията на св. Ж. Р., че е знаел за тях, макар, че като юрист е бил на мнение, че този за основната сграда е негоден и не може да бъде ползван за нейното преустройство и адаптация или най-малкото, че трябва да бъде преработен, доработен, за да отговаря на новите изисквания и официалната справка от „НДК КЦС“ ЕАД, според посоченото в която

копия на двата документа са били съхранявани в отдел „Счетоводство и финанси“ на самото дружество, тъй като Б. не е имал нито техническа компетентност, нито юридическа такава, а запознаване с нормативната уредба относно реда за съхранение на този вид строителни книжа е сочела на извода, че те е следвало да бъдат търсени в Направление „Архитектура и Градоустройство“ на Столичната община, защото към 2014-2015 г. сградата на НДК не е била нито обект (строеж) с национално значение, нито недвижима културна ценност, т.е. легалното място за пазене на двата технически паспорта от 2009 г. не е било нито в деловодството на НДК, нито в архива на МРРБ, откъдето същите впоследствие са били предоставени.

За съществуването и местонахождението на въпросните документи не са били информирани и св. Л. С. и И. А., чийто две дружества са били групирани в ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК“, избрано за изпълнител на обществената поръчка. Видно е от показанията на първия от тях, че след като дейността по договора им е била възложена, екипът му се е опитал да набави предходни технически документи за сградата, но там където те е трябвало да фигурират – в Н“АГ“ към СО, не е имало нито чертежи, нито паспорт и липсвало дори нанасяне на обекта в кадастралната карта. Така заявеното от свидетеля е напълно достоверно, тъй като в действителност към посочения период паспортите от 2009 г. са били налични в МРРБ, за което към 2015 г. не е имало нито фактическо, нито правно основание, а в тази насока са налице и показанията на св. И. А., който е заявил пред съда, че освен в Столична община и Агенцията по кадастъра, опитал да потърси строителните книжа и в Министерството на културата, но установил, че те не са там, защото обектът не е културен паметник, а до МРРБ изобщо не отправил запитване, защото знаел, че не се касае до „национален обект“. Самият А. е уточнил и причината за това негово поведение – той търсил приоритетно строителните документи в СО, защото именно там установил, че се намира разрешението за строеж на сградата, както и поради факта, че нямало решение на МС за обявяване на НДК за обект с национално значение.

Като се има предвид, че техническите специалисти не са били наясно има ли и къде се съхраняват изготвените през 2009 г. два технически паспорта за сградите на НДК, както и че никой от членовете на СД не е повдигнал този въпрос на проведеното през м. декември 2014 г. заседание, правилен се явява изводът на съда, че няма основания в отговорност на подс. Б. да се вмени фактът, че той е знаел за съществуването и местонахождението им.

Безспорно е установено по делото, че двете страни по инкриминирания договор, № Т-386/08.06.2015 г., са изпълнили насрещните си задължения по т.5 от него – изготвеният от изпълнителя нов технически паспорт и двете платежни нареждания, от 11.06.2015 г. и от 24.07.2015 г., с които дължимата за него сума от 76 798, 80 лв., като част от цялата стойност на договора от 383 994 лв. с ДДС, е била преведена. Налице е и заключението на извършената от в.л. С. експертиза, според което към момента на нейното изготвяне въпросният технически паспорт не може да бъде считан за част от строителното досие на сградата, тъй като не е бил заверен от органа, пред който е бил представен – Н“АГ“ към СО. По отношение на твърденията на обвинението за провеждане на процедурата по

сключването на договора със „Студио Х Дигитъл“ ООД, неговите параметри и изпълнение, посочените в обвинителния акт факти са установени от писмените доказателства- договор Т-124/08.03.2012 г. между „НДК КЦС“ ЕАД и „Три Уеб България“ ЕООД за изработване на уеб-сайт, писмо – справка от „НДК КЦС“ ЕАД за липса на постъпвали от „Три Уеб България“ ЕООД допълнителни писмени оферти, протокол от проведените заседания на комисията, назначена със Заповед от 29.05.2015 г. на изпълнителния директор, Протокол № 88/02.07.2015 г. от заседание на СД, с т.3 от който е разрешено сключването на договор със „Студио Х Дигитал“ ООД, договор № Т-451/21.07.2015 г., справка от счетоводния отдел на „НДК КЦС“ ЕАД за плащания по договора и приемо-предавателен протокол за извършената работа от 09.09.2015 год.

Значими за правилното решаване на делото, независимо от видното вътрешно противоречие на самата обвинителна теза, което не е убягнало на първостепенния съд и с която, от една страна, се твърди, че договорът със „Студио Х Дигитъл“ ООД е сключен без необходимост и в същото време, че всъщност, ако е било необходимо „осъвременяване“ на сайта, това е трябвало да стане чрез възлагане на дейността на „Три Уеб България“ ЕООД, се явяват свидетелски показанията и изготвените експертни изследвания, които подробно са анализирани от решаващия съд и към който анализ въззивният съд изцяло се присъединява. Така, от показанията на св. С., която към инкриминирания период е оглавявала отдел „Външни комуникации“, е видно кое е налагало интернет-сайтът на дружеството да бъде обновен, като тази идея е била лансирана от самата нея пред ръководството и пред колеги в отдела. Потвърдила е, че уеб-страницата от 2012 г. е била морално остаряла, статична, непозволяваща надграждане, „качване“ на видеоматериали, галерии, снимки, а евентуален нов сайт би могъл да поеме целия обем от работа, така че всички продукти да бъдат представени адекватно и дейността на НДК да бъде презентирана пред аудиторията по подобаващ начин. Това становище на св. С. е в синхрон с изложената в обясненията на подс. Б. теза, според която същият считал за нужно технологичното осъвременяване на интернет-сайта.

Във връзка с поддържаното от държавното обвинение, че целеното обновяване е можело да стане чрез възлагането му на автора на първоначалния сайт – „Три Уеб България“ ЕООД и че поради решението нещата да не се случат по този ред, а чрез обществена поръчка, на „НДК КЦС“ ЕАД били причинени имуществени вреди, съдът аргументирано е приел, че липсват доказателства за подобен извод, като е обсъдил задълбочено относимите към този пункт от обвинението доказателствени източници.

На първо място са налице показанията на св. С. С., управител на „Три Уеб България“ ЕООД, според който в периода на действие на договора няколко пъти е изпращал до администрацията на НДК съобщения с предложения за „определена актуализация“, на които не е получавал отговор, както и че самият договор с „Три Уеб България“ ЕООД е предвиждал в чл. 7 възможността по всяко време занапред възложителят да иска от изпълнителя извършване на промени по заданието на софтуерния продукт срещу възнаграждение, чийто размер зависел от етапа и сложността на исканата промяна, на което

обаче се противопоставя обективно установеното по делото, че според писмо-отговор от „НДК КЦС“ ЕАД относно водена деловодна кореспонденция между двете дружества ,такава свързана с оферти за актуализация изобщо не е била регистрирана и не е налична и също така,че от нито едно доказателство по не се обоснова задължението на ръководството на „НДК КЦС“ ЕАД да потърси предходния изпълнител „Три Уеб България“ ЕООД за новата обществена поръчка.Несъмнено е също така от приетия протокол, в който комисията по обществената поръчка е отразила хода на процедурата, постъпилите оферти и класирането на избрания участник, че самата обществена поръчка е била проведена чрез публична покана и публикувана на портала за обществени поръчки под № ID 9041831, т.е. не е имало никакви пречки и ограничения дружеството „Три Уеб България“ ЕООД да кандидатства на общо основание в конкурентна среда с останалите фирми, заявили участие,но оферта от него не е постъпила.

Избраният изпълнител „Студио Х Дигитъл“ ООД е осигурил интернет-сайт с по-модерна и осъвременена визия,изводимо от заключението на Компютърно-техническата експертиза и от устните разяснения на в.л. Х..Във връзка с направения от експерта анализ на съдържанието на двата договора (с „Три Уеб България“ ЕООД и със „Студио Х Дигитъл“ ООД) ,според който не е имало формална, техническа, пречка актуализацията да бъде извършена от първата фирма , чрез „анекс или допълнителна процедура, следва да се сподели извода на съда, че това е обстоятелство, което никой по делото не е оспорил,но за каквато и дейност да е могло да бъде търсено дружеството „Три Уеб България“ ЕООД, то също е следвало да се съобразява с правилата на Закона за обществени поръчки.Не без значение са и показанията на св. Г. Л., управител на „Студио Х Дигитъл“ ООД,според който техническото ниво на стария сайт е било такова, че много по-трудна задача за която и да е фирма би било да надгражда него, вместо да изработи изцяло нов софтуерен продукт.

По отношение на п.4 от обвинението срещу подс.Б.,който касае фактическото описание на 15 сключени от него сделки в периода от 16.12.2014 г. до 04.01.2017 г., квалифицирани от СГП като неизгодни поради твърдяната липса на необходимост от тяхното уговаряне за оперативните нужди на „НДК КЦС“ ЕАД,съдът уместно ги е обособил в две групи, първата от които е свързана с т.нар. шест „медийни договора“ - с „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД, № Х-643/16.12.2014 г., с „Медия продукт" ЕООД, № Т-260/20.04.2015 г., с „Ем Енд Марк“ ЕООД, № Т-473/04.08.2015 г., с „Биг-5“ ООД, Р-00187/01.03.2016 г. и с „Ту Майндс Ахед“ ЕООД, №№ Т-00259/21.03.2016 г. и Т-00002/04.01.2017 г.), при които тезата на държавното обвинение е, че не е трябвало да бъдат сключвани, тъй като по същото време отдел „Външни комуникации“ на дружеството е разполагал с необходимия кадрови ресурс (ръководител, експерт по ПР, експерт „прес-клуб“ и технически сътрудник) да извърши възложените на външни фирми рекламни, медийни, комуникационни и технически дейности ,а втората група е отнесена към общо 9-те договора, по силата на които „НДК КЦС“ ЕАД е възложило на две адвокатски кантори дейности по процесуално представително по конкретни дела -5 договора с АД „Й., И., И.", с № № Т-417/29.06.2015 г., Т-592/30.09.2015 г., Т-614/07.10.2015 г., Т-703/28.10.2015 г. и Т-939/23.12.2015 г. и 4

договора с АД „М. и Партньори“, с № № Т-452/23.07.2015 г., Т-470/03.08.2015 г., Т-786/11.11.2015 г. и Т-787/11.11.2015 г.), при условие, че отново се касае за работа, която е следвало да бъде извършена от щатните юрисконсулти срещу получаваното от тях трудово възнаграждение в процесното дружество.

В съответствие и със становищата на страните, фактите по този пункт са приети за безспорно установени от писмените доказателства, касаещи техния предмет, стойност и срок, отчетената дейност по изпълнението им и заплатените от възложителя средства. В тази връзка са приложените таблични и писмени справки за щатното разписание в „НДК КЦС“ ЕАД в периода от 16.12.2014 г. до 04.01.2017 г., касаещи отдел „Външни комуникации“, заетите и вакантни в него места, длъжностни характеристики за позициите „Ръководител сектор Връзки с обществеността“, „експерт ПР“, „експерт прес-клуб“, оферти за сключване на договор от дружествата „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД, „Бизнес ПР“ ЕООД и „Ем Енд Марк“ ЕООД, докладна записка – предложение от Вера Б. от 09.12.2014 г., Заповед на подс. Б. № IV-126/10.12.2014 г. за назначаване на комисия по избор на изпълнител, протокол за класиране на кандидатите от 10.12.2014 г., договор № Х-643/16.12.2014 г. с „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД, фактура № 125/14.01.2015 г., приемо-предавателен протокол от 07.12.2015 г., представени от св. Костова книжни материали за медиен мониторинг, договор № Т- 260/20.04.2015 г. с „Медия Продукт“ ЕООД, писмо-справка от Инспекцията по труда за назначени в дружеството „Медия Продукт“ ЕООД служители, отчет по изпълнението на договора с „Медия Продукт“ ЕООД и премо-предавателен протокол от 15.04.2016 г. за извършената по него работа, договор с „Ем Енд Марк“ ЕООД № Т- 473/04.08.2015 г., приемо-предавателен протокол от 08.01.2016 г., представени от св. Стоев извлечения от дигиталният архив „Ем Енд Марк“ ЕООД относно изпълнението на договора, оферта за сключване на договор с „Биг 5“, докладна записка (предложение) от св. Г. от 29.02.2016 г., договор с „Биг 5“ ООД за медийно партньорство № Т-00187/01.03.2016 г., преводно нареждане от 02.03.2016 г., писмо-предложение за прекратяване на договора с „Биг 5“ ООД от 05.08.2016 г., споразумение за прекратяване от 18.08.2016 г., протокол и материали за отчет на изпълнените дейности, писмо-справка от МК относно статута на „Театър Азарян“, договори с „Ту Майндс Ахед“ ЕООД № Т-00259/21.03.2016 г. и № Т-2/04.01.2017 г., приемо-предавателни протоколи по договора от 21.03.2016 г., писмена оферта от св. Д. Д. за сключване на втори договор, докладна записка с предложение на св. Г. от 04.01.2017 г., приемо-предавателни протоколи за извършената работа по договора от 04.01.2017 г.

По делото е приета комплексна медийно-стопанска експертиза, изготвена от в.л. П. и М.а, която е анализираща спецификата на уговорените по описаните 6 сделки дейности, преценила е съвпадат ли те с трудовите задължения на служителите в отдел „Външни комуникации“, инкриминирани по съответните пунктове на отделните обвинения, как са били отчетени, кога и в какъв размер са били заплатени от „НДК КЦС“ ЕАД. Позовавайки се на изброената дотук относима документация и на свидетелските показания, съдържащи необходимата информация, експертите са изготвили заключение, което обосновано е кредитирано от първия съд, тъй като икономическата част на въпросната експертиза е

съобщила всички финансово-счетоводни документи, отразяващи извършените от възложителя плащания (авансови, окончателни, или в някои случаи – еднократни) и е дала отговор за техния размер и период, а медийният раздел на изследването е анализиало щатното разписание на отдел „Външни комуникации“, съдържанието на длъжностните характеристики на служителите там, предмета на самите договори и отчетната документация по изпълнението им, като е дало мотивирани отговори в три насоки: 1) за цялостно съвпадение между предмета на договорите с „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД и „Медия Продукт“ ЕООД с част от функционалните задължения на служителите в отдел „Външни комуникации“ при договора с „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД – с длъжностите „ръководител сектор Връзки с обществеността“, „експерт ПР“ и „експерт прес-клуб“; при договора с „Медия Продукт“ ЕООД – с длъжностите „ръководител отдел Външни комуникации“, „ръководител сектор Връзки с обществеността“ и „експерт ПР“; 2) за частично съвпадение между предмета на двата договора с „Ту Майндс Ахед“ ЕООД с някои от функционалните задължения на служителите в отдел Външни комуникации, където съвпадение е констатирано с функциите на „ръководител отдел Външни комуникации“ и „експерт ПР“, но не и с тези на техническия сътрудник, които също са инкриминирани в обвинението и 3) за липса на съвпадение (идентичност) между предмета на договорите с „Ем Енд Марк“ ЕООД и „Биг 5“ ООД с длъжностните позиции, които СГП е инкриминирала в съответните пунктове на обвиненията при договора с „Ем Енд Марк“ ЕООД – с длъжностите „ръководител отдел Външни комуникации“, „Ръководител сектор Връзки с обществеността“ и „експерт ПР“ и при договора с „Биг 5“ ООД – с длъжностите „ръководител отдел Външни комуникации“, „ръководител сектор Връзки с обществеността“, „експерт ПР“ и „експерт прес-клуб“.

На следващо място съдът е подложил на пълен и детайлен анализ свидетелските показания, относими към въпросите около сключването и изпълнението на сделките, условно включени в коментираната група, към който въззивния съд се присъединява изцяло.

Установено е от св.Д., че увеличеният обем от работа през м. декември 2014 г. е бил основна причина за привличането на външната фирма „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД, която до подпомогне контактите с медиите при организирането и отразяването на Новогодишния музикален фестивал. Същата недвусмислено е заявила, че и тя е считала, че има „нужда от външна помощ“, защото след постъпването на подс. Б. на работа, обемът на културните събития е нараснал. От приложените като писмени доказателства Заповед на подс. Б. № IV-126/10.12.2014 г. и протокол от заседание на комисията за избор на фирма-изпълнител от 10.12.2014 г. е видно съдът, че дружеството „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД е било селектирано измежду няколко кандидата, подали оферти, според най-ниската предложена цена, а св Костова е разяснила извършените от нейната фирма „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД дейности по изпълнение на инкриминирания договор, свеждайки същите до търсени медийни партньори, изготвяни рекламни текстове, изпращани прессъобщения и провеждана комуникация с журналисти.

Фактите по сключване на договора с „Медия Продукт“ ЕООД от 20.04.2015 год. и мотивите

на подс. Б. да стори това, се извеждат от неговите обяснения, според които към посочения период ежедневните задължения на служителите в отдел „Външни комуникации“, като разработването на пространствата, организирането на пресконференции, анонси на предстоящи събития, разработването на видеоклипове, комуникация с медии непрекъснато нараствали, а съответният им ръководител предложил наемането на външна фирма за медийен мониторинг спрямо проявите в НДК, сведен (най-общо) до следене, преглеждане и събиране на всички относими публикации. В корелация със заявеното от подсъдимия е изготвената от „НДК КЦС“ ЕАД служебна справка, в която е отразено, че в действителност към м. април 2015 г. в отдел „Външни комуникации“, независимо от утвърденото щатно разписание, реално са работили само трима души - свидетелите С., Д. и С., а св. А. С. е потвърдила, че е лансирала пред подс. Б. необходимостта медийният мониторинг да се осъществява от външно дружество, тъй като се касае за обем работа, непосилен за оглавявания от нея отдел. За натовареността на служителите в отдела е свидетелствал и св. Ц. С., който е заявил, че е уплътнявал изцяло работното си време, което не е стигало за изпълнение на поставените му задачи, както и че му се е налагало да остава и след него поради работата на по-високи обороти. Правдиви са и показанията на св. В. Д., която не само е потвърдила информацията за натовареността в отдел „Външни комуникации“, но е и пояснила, че преди привличането на външната фирма „Медия Продукт“ ЕООД, дейността по медийния мониторинг е била осъществявана от хората в отдела. Изяснен от св. С. и Д. е и начина, по който се е процедирало с постъпващите справки за медийни публикации, ежедневно изпращани от „Медия Продукт“ ЕООД, като става ясно, че мониторингът, който съдържал и аналитична част, идвал в суров вид в електронен вариант, след което бил проверяван от двамата за „изчистване“ на ненужната информация и предоставян за по-нататъшно архивиране на св. С. като ръководител на отдела. Отчетени са и допълнителните подробности по случая, внесени от св. М. Г., управител на „Медия Продукт“ ЕООД, която е уточнила, че възложената на фирмата дейност на практика била извършвана от двама, от общо четиримата, нейни служители.

С оглед на горното се налага извода на първостепенния съд, че тезата на обвинението е опровергана доказателствено и не би могло да се приеме, че към м. април 2015 г. служителите в отдел „Външни комуникации“ са били в състояние адекватно да изпълнят и дейността, която ръководството на дружеството е възложило на фирма „Медия Продукт“ ЕООД. Показанията на свидетелите С., С. и Д., които са в пълен синхрон с обясненията на подсъдимия Б., са еднопосочни относно множеството ежедневни задачи, с които отделът е следвало да се справя. Тук не следва да се пренебрегва и начина на формулиране на обвинението в този му пункт, с което подс. Б. не е упрекнат в сключване на договор за дейност - периодичен медийен мониторинг, която е била ненужна за дейността на дружеството, а за дейност, която е можело да се извърши от щатните му служители срещу трудово възнаграждение.

Аналогична е тезата на обвинителната власт и при договора с „Ем Енд Марк“ ЕООД - че е платено за дейност, изразяваща се в поддържане на профили на „НДК – КЦС“ ЕАД в

социалните мрежи – „Facebook“, „Tweeter“, „Youtube“; захранване със съдържание, публикации, изготвяне на концепции за изграждане на публичен имидж в интернет, която е можело да се извърши от тримата назначени ПР-експерти и от ръководителя на отдел „Външни комуникации“, поради което сключването на сделката е било при липса на необходимост.

По този пункт от значение по делото е заключението на Комплексната медийно-стопанска експертиза, според която предметът на договорените услуги изобщо не е идентичен с трудовите задължения за длъжностите „Ръководител отдел Външни комуникации“ и „експерт ПР“, а само тези две позиции са инкриминирани като несъобразени от подсъдимия. Ирелевантно е установеното от вещото лице, че има идентичност между възложената на външната фирма дейност и задълженията по длъжностна характеристика за позицията „експерт прес-клуб“, тъй като те в конкретния случай не са предмет на обвинението. Правилно първият съд е изтъкнал и обстоятелството, отразено във финалната част на писмения документ, материализиращ договора с „Ем Енд Марк“ ЕООД, че той също е бил съгласуван от подс. Б. със св. А. С., в която връзка св. С. е дала показания, че идеята да се потърси „външна помощ“ е възникнала поради факта, че никой от подчинените й служители не е бил персонално ангажиран с поддържането на профила на НДК в различните социални мрежи. В подкрепа на заявеното от нея са и показанията на св. С. Д. - Й., ръководител на отдел „Стратегическо развитие, продуцентски център, маркетинг и реклама“, която е потвърдила в хода на съдебното следствие, че С. нееднократно е изтъквала нуждата да се поддържа активността на профилите, за което да се привлече външна фирма, въпреки че в някои случаи, когато е трябвало по спешност да се публикува конкретна информация, това е било правено от служителите в отдела, които са имали достъп до профилите, но с уточнението, че тъй като се касаело за нова по вид дейност – дигитален маркетинг, а не PR – задължения по нея не били конкретно вменени на никой от работещите в отдел „Външни комуникации“. Съпоставени, показанията на св. С. с тези на св. С. и Д., се разкрива, че това е единственият договор, за който служителите в отдела не са били уведомени, като последните двама са заявили, че те са поддържали профилите на НДК във „фейсбук“ и че не им е известно въпросната дейност да е извършвана от външна фирма. Тук следва да се отбележи обаче, че дори подобни задачи да са им били възлагани от прекия им ръководител, те не са били част от задълженията им по трудова характеристика. На последно място са налице и показанията на св. А. С., управител на „Ем Енд Марк“ ЕООД, който, макар и да не дал сведения за спецификите на изпълнената по договора дейност, е разкрил, че тя е била осъществена от други двама служители на фирмата - Ч. В. и В. А. и е предал за нуждите на делото лично заверени от него извадки от информацията в дигиталния фирмен архив, отразяваща с какво са били захранвани профилите на „НДК КЦС“ ЕАД в социалните мрежи.

По отношение на договора за медийно партньорство с „Биг 5“ ООД, за който се твърди, че е бил сключен при липса на необходимост, поради наличието на трима назначени ПР-експерти, един технически сътрудник и един ръководител отдел Външни комуникации е

изяснено от заключението на в.л. П., че предметът на тази сделка не е идентичен по форма и съдържание с инкриминираните в обвинението задължения в длъжностните характеристики за въпросните позиции. Отделно от това предложението за извършването на тази дейност не е от ръководството на дружеството, а от самата фирма – изпълнител, установено от офертата за публикуване на реклама на събитията в НДК на сайта на „Биг 5“ ООД и според приетата като доказателство по делото докладна записка на св. Г., в качеството си на ръководител отдел „Маркетинг, реклама и разпространение“, отправена до подс. Б. и датирана от 29.02.2016 г., е видно, че инициативата за сключването на договора е нейна и е обоснована от идеята организирани от НДК публични събития да бъдат популяризирани, в синхрон с която са показанията ѝ, с които подробно мотивира становището си, че договор за подобен вид реклама е бил необходим и как дейността по същия е била отчитана.

На следващо място, по същият начин /за липса на необходимост/ е формулирана тезата на обвинението и относно договорите с „Ту Майндс Ахед“ ЕООД за предоставяне на на ПР-услуги и експертна помощ за популяризиране на създадените „ДНК-пространство“ и „Театър Азарян“, доколкото съществуването на длъжностите „ПР-експерт“ (3 позиции), технически сътрудник (1 брой) и ръководител на отдел „Външни комуникации“ за времето между 23.03.2016 г. и 04.01.2017 г. в щатното разписание на „НДК КЦС“ ЕАД е дало повод на държавното обвинение да твърди, че тези договори са неизгодни, тъй като са предприети отново при липса на необходимост, обоснована не от преценката дали изобщо е било нужно дейността на двете културни инициативи да бъде публично афиширана, а от това, че подобна дейност е следвало да бъде извършена от щатните служители на „НДК КЦС“ ЕАД. Фактите по този пункт от обвинението правилно са изведени от първия съд от обясненията на подс. Б., който не е отрекъл, че развитието на т.нар. „Театър Азарян“ и „ДНК-пространство“ са негова идея, чието реализиране и довеждане до знанието на културната публика е изисквало множество популяризиращи инициативи, които обяснения не са опровергвани от нито един доказателствен източник. Установено е в тази връзка, че идеята за конкретните два договора дори не е била лично негова, тъй като св. Д. Д., като управител на „Ту Майндс Ахед“ ЕООД, е заявила, че разбирайки за откриването на двете културни пространства, е преценила, че с професионалния си опит е можела да допринесе за тяхното развитие, поради което е потърсила контакт с техните ръководители – Я. Б. за „Театър Азарян“ и М. Т. за „ДНК-пространството“. Едва след като е презентирала идеите си, е била поканена на среща с подс. Б. в неговия кабинет. А решението да се пристъпи към сключването на двата договора за външна „ПР-помощ“ съдът е съобразил и в контекста на цялостното развитие на събитията в НДК след 2014 г., в която връзка се е позовавал и на показанията на св. Д., която е потвърдила информацията за нарастването на културните инициативи. От значение се явява и обстоятелството, че за втория договор с „Ту Майндс Ахед“ ЕООД от м. януари 2017 г. е имало и писмено предложение от св. И. Г., обективизирано в изготвената на 04.01.2017 г. докладна до изпълнителния директор. От текста на документа е видно, че резултатите, постигнати чрез първия договор за дейността по популяризиране на проявите в театър „Азарян“ и „ДНК-пространството“, ѝ направили добро впечатление и

мотивирала подсъдимия с писмената си теза, че е необходимо да бъде изградена и реализирана комуникационна стратегия за двете пространства, за да се постигне информираност на обществеността и по-голям приход от продажба на билети. С оглед на това правилен е фактическият извод на съда, че експертната констатация на в.л. П., че уговорените в предмета на двете сделки дейности са „относително идентични“ по форма и съдържание, т.е. „тъждествени, аналогични, подобни и сходни“ с част от функционалните задължения в длъжностните характеристики за позициите „Ръководител отдел Външни комуникации“ и „експерт ПР“, по никакъв начин не обосновават обвинителната теза за липсата на необходимост дружеството „Ту Майндс Ахед“ ЕООД да бъде привлечено като външен изпълнител на услуги. Подкрепя в тази насока се извежда и от показанията на св. Д. Д. за многообразието от дейности, извършени от самата нея в хода на изпълнението на договорите - писане и разпространение на текстове и визуални материали за прессъобщения относно предстоящите представления в двете културни пространства, превод на чуждестранни текстове за международни спектакли, медийна комуникация, организиране на интервюта, координиране на всеки подготвен материал с отделите „Стратегическо развитие и маркетинг“ и „Външни комуникации“, редактиране на текстове, графичен и рекламен маркетинг, поддържане на „фейсбук“-страниците и т.н., които дейности са документално отразени в книгата, приети като писмени доказателства по делото.

Доказателственият анализ на източниците, касаещи втората група сделки - 9-те договора, по силата на които „НДК КЦК“ ЕАД е възложило на АД „Й., И., И.“ и АД „М. и Партньори“ дейности по процесуално представително по конкретни административни и съдебни (трудова-правни) производства, които са обединени под общ знаменател с твърдението, че са сключени без необходимост, доколкото се касае за възложена дейност, която е следвало да се извърши от работещите в отдел „Правно обслужване“ служители Ч. А., Ж. Р. и П. М., също се отличава с прецизност и пълнота.

Обективното съществуване на тези 9 договора и възложената по тях, изпълнена и заплатена дейност, са безспорно установени факти по делото, изведени от писмени доказателства – самите договори, предмет на обвинението и съставените във връзка с тяхното заплащане финансово-счетоводни документи, които са били анализирани от ССЧЕ с в.л. М. По отношение на съществения въпрос било ли е изобщо необходимо уговорената с тях юридическа дейност да бъде възлагана на външен изпълнител при наличието на 3-ма щатни юрисконсулти, правилно са кредитирани показанията на св. И. Й., един от съдружниците в АД „Й., И., И.“, че още след 2011 г. в „НДК КЦК“ ЕАД била утвърдена практиката процесуалното представителство по съдебни и други видове процедури да се възлага на външни адвокатски кантори, а неговата била ползвана за дела от трудово-правен характер, т.е. не се касае за дейност, въведена за първи път в мениджърския период на подс. Б. От друга страна са тези и на св. Ж. Р. и Ч. А., според които обемът на служебните им задачи и липсата на професионално самочувствие да се явяват пред съдилища и административни юрисдикции, винаги е налагало този вид процесуално представителство да се извършва от външни кантори, като св. Р. дори е заявил, че лично е посъветвал подс. Б. тази

практика да продължи, защото АД „Й., И., И.“ са доказали успехите си във времето. В подкрепа на заявеното от тях се явява таблична справка, отразяваща резултата на възложеното от „НДК КЦС“ ЕАД процесуално представителство по конкретните трудови дела, инкриминирани в обвинението, съдържанието на която е разяснено от св. С. Б., адвокат в АД „Й., И., И.“ и заявеното от него е в подкрепа на тезата, че по всички дела, възложени на АД „Й., И., И.“, са били постановени решения в полза на „НДК КЦС“ ЕАД, а направените по тях адвокатски разноски – присъдени в полза на дружеството-възложител.

По отношение на договорите с АД „М. и партньори“ са налице показанията на св. П. М., която е изяснила причината с нейната кантора да бъдат сключени 4 отделни договора за процесуално представителство - 2 от тях – пред КЗК и 2 – по образувани впоследствие заповедни производства за събирането на разноските, независимо от сключения чрез обществена поръчка договор от м. януари 2015 г. за текуща консултанска дейност, възможност за което е давал Законът за обществените поръчки, под чийто режим е попадала „консултанската дейност“, но не и процесуалното представителство, последното аргументирано от факта, че зависи от личното доверие между възложителя и изпълнителя.

На последно място, правилен е подхода на СГС да разгледа обоснове фактическите си изводи по обвинението срещу подс. М.Б. по п.5 от обвинителния акт успоредно с фактите, инкриминирани спрямо подс. В.К., доколкото обвиненията срещу двамата подсъдими се базират на логически свързани обстоятелства, относими към проведената обществена поръчка и сключения договор с дружеството „Г. инженеринг“ ЕООД, при които наказателната отговорност на подс. К. е ангажирана за това, че чрез упражнен от него натиск (заплахи) срещу трима от членовете на комисията - свидетелите Б., И.а и Б., е успял да ги принуди да занижат финалните показатели (резултати) на един от кандидатите в лицето на „Главболгарстрой“ АД и да завишат тези на класирания изпълнител „Г. Инженеринг“ ЕООД, а на подс. Б. – за това, че след подписване на договора с избрания изпълнител, без основание превел като аванс към него сума, съответна на 20% от цялата стойност на договора, без да възложи отделни видове и дейности (СМР).

Правилно съдът е отграничил, че обвинителната теза срещу подс. К. е основана предимно на събраните по случая свидетелски показания за неговото поведение спрямо свидетелите Б., Б. и И.а, а деянието на подс. Б. е обективно установено само от анализа на приложената документация.

Относими към тази част на делото са писмените доказателства, касаещи проведената процедура, назначената комисия, избора на „Г. Инженеринг“ ЕООД, сключения договор, възложените по него и предварително заплатени дейности, а именно: Решение № IV-59/21.07.2016 г. за откриване на процедура по възлагане на обществена поръчка с предмет: „проектиране, преустройство и адаптация на основната сграда на НДК за нуждите на Българското председателство на Съвета на ЕС през 2018 г.“ публикуваното обявление към поръчката, Заповед № 63/29.08.2016 г. за назначаване на комисия, протоколите от заседанията на назначената комисия - № 1/29.08.2016 г., № 2/06.10.2016 г. и № 3/07.10.2016 г., представените от св. Й. в досъдебното производство лични бележи, Решение № IV-

80/07.10.16 г. за обявяването на „Г. Инженеринг“ ЕООД за изпълнител на обществената поръчка, договор № Т-859/24.10.2016 г., протокол от заседание на СД от 28.10.2016 г., подписано от подс. Б. възлагателно писмо, изх. № 03542/28.10.2016 г., както и писмо под същия № 03542/28.10.2016 г., съставено от подс. К., издадена от „Г. Инженеринг“ ЕООД фактура № 1000000728/01.11.2016 г. за сумата от 3 971 999.52 лв., съставен от св. Д. П. финансово-контролен лист, преводно нареждане от 01.11.2016 г. за сумата от 3 971 199, 52 лв., приемо-предавателни протоколи № № 1,2 и 3 за извършените по договора дейности, които е съпоставил с гласните доказателствени източници по делото, за да провери поредността, в която са се развили събитията и достоверността на отразените в обвинителния акт обстоятелства.

От съдържанието на цитирания Протокол № 2, отразяващ в последователност конкретните стъпки и действия на комисията, е установено, че документът удостоверява свършеното в периода от 15.09.2016 г. до 06.10.2016 г. В раздел IV от неговото съдържание е отразено, че на 03 и на 04 октомври 2016 г. са били провеждани закрити заседания, на които членовете са обсъждани оценяването на участниците П. К. терия „техническо предложение“, а финализирането на протокола с подписването му от всички участници в комисията е извършено на 06.10.2016 г., видно от отразеното в неговата заключителна част. В подкрепа на това са дадените от св. Б. показания в частта им, в която като член на комисията е разяснил защо в началната част на документа е цитирана датата 15.09.2016 г., а на финала – 06.10.2016 г.

Последователността на събитията е установена от извършената внимателна съпоставка между показанията на свидетелите И. Б., Д. И.а, А. Б., Ю. Й., А. Т. и Б. В., от които е видно, че по време на предварителните закрити заседания членовете на комисията са обменяли помежду си впечатления от показателите на фирмите-участници и че според тях категоричен фаворит в раздела „техническо предложение“ било дружеството „ГБС“ АД. В тази насока са показанията на св. Й., която е потвърдила, че на отделните събирания всеки от колегите ѝ е заявявал на глас колко точки поставя на съответната фирма по конкретния показател, а в деня на последното заседание била крайно изненадана, като разбрала, че междувременно по неясни причини точките на „ГБС“ АД са били намалени от някои от членовете. Й. е потвърдила също достоверността на прочетените ѝ досъдебни показания, според които първоначално, преди 06.10.2016 г., е бил изготвен друг вариант (проект) на подписания по-късно Протокол № 2 с различни (по-високи) оценки за „ГБС“ АД, изведено от предявените ѝ в съдебното заседание копия на лични нейни бележки, предадени по време на разследването. В подкрепа на заявеното от нея са и показанията на св. Д. И.а, която е заявила, че е имала собствено предварително изготвено точкуване, солидарно с това на останалите в комисията и то е сочело, че за изпълнител трябвало да бъде избрана фирма „ГБС“ АД. Данни за предварителен обмен на информация между членовете на комисията е дал и св. И. Б., който е разяснил, че е обсъждал личните си оценки предварително не само със свидетелите Б. и И.а, но и със св. Й., представител на МРРБ, както и че самият той е уведомявал регулярно подс. К. за предварителните точки, поставяни на провежданите

заседания. Според този свидетел, още тогава К. е изразявал несъгласие с начина, по който са формирани оценките и неформално предлагал различно точкуване, което кореспондира с казаното от св. А. Б..

Фактът, че ден преди окончателното подписване на Протокол № 2, подс. В.К. опитал да убеди членовете на комисията да отстранят на формално основание от процедурата участника „ГБС“ АД, е изведен от прочетените досъдебни показания на св. Й., според които на 05.10.2016 г. на електронната ѝ поща бил изпратен от св. К. ,председател на комисията, проект на Протокол № 2 и в него било предвидено отстраняването на въпросното дружество по предложение на лице, което не е член на комисията, а че това лице, макар и неназовано от Й., е именно подс. К., правилно съдът е извел от показанията на св. Б., който без колебание е заявил в хода на съдебното следствие, че в прав текст К. е поискал „ГБС“ АД трябва да бъде отстранен. Достоверността на изложеното се потвърждава от показанията на св. Й. ,която е и допълнила, че тя и колегата ѝ А. П. веднага са депозирали бележки -възражения срещу формалното отстраняване на въпросното дружество – обстоятелство, потвърдено и от Петрова, която е заявила и че все пак комисията е приела тезата им, че „ГБС“ АД не трябва да бъде формално отстраняван до отваряне на техническите и ценови оферти.

Обстоятелствата във връзка с деянието, за което подс. К. е обвинен, са свързани със събитията, случили се в неговия кабинет на 05.10.2016 г., като точната дата и място-каб. № 3.1. в сградата на НДК, на които те са се развили, са установени от прочетените показания на св. Б. от предходната процесуална фаза, в които е казал, че инкриминираният разговор е бил проведен един ден преди оформянето на протокол №2. След като е извършил съпоставка на съдържанието на този разговор и последиците от него с изслушаните в съдебното следствие показания на И.а, Б. и Б. ,вкл. по отношение на частично прочетения досъдебен протокол за неговия разпит от 14.02.2018 г., следва да бъде споделен фактическия извод на съда, че К., който е бил запознат с предварително поставената оценка на „ГБС“ АД в раздела „техническо предложение“, недвусмислено е поискал от тримата свидетели при предстоящото финално подписване на Протокол № 2 да намалят поставените от тях точки на „ГБС“ АД и да увеличат тези на „Г. Инженеринг“ ЕООД, че изказаните от К. указания са били съпроводени от таблици и схеми с предложено от него точкуване в полза на „Г. Инженеринг“ ЕООД, които са били раздадени на тримата свидетел , че в хода на съвместно водения със свидетелите Б., И.а и Б. разговор подс. В.К. е отправил изричната заплаха, че ако указанията му за ново точкуване в полза на „Г. Инженеринг“ ЕООД не бъдат изпълнени, те ще бъдат уволнени, но тази част от думите му е била възприета единствено от Б. и И.а, но не и от св. Б. и че вследствие на така проведения разговор тримата свидетели (от които И.а и Б. възприели непосредствено и заплахата с уволнение) променили първоначалното си убеждение и воля и противно на тях взели решение на следващия ден -06.10.2016 г., при окончателното подписване и оформяне на Протокол № 2 относно раздела „техническо предложение“ да докладват пред комисията промяна в първоначалното си точкуване, да занижат оценката на „ГБС“ АД и да завишат тази на „Г. Инженеринг“ ЕООД. От съдържанието на Протокол №2 става ясна каква е била финалната оценка в коментирания

раздел, която на практика ,поради изместването на „ГБС“ АД“ на 5-та позиция в класирането, е изиграла значителна роля при определянето на дружеството „Г. Инженеринг“ ЕООД за изпълнител, независимо от точките за ценовите оферти, отворени на следващия ден -07.10.2016 г.

И този съд е на становище,че констатираните фактологични разминавания в показанията на св. Б., И.а и Б. са несъществени и могат да бъдат обяснени с изтеклия период от време след процесните събития, както и с факта, че преди изготвянето на Протокол № 2 подс. К. на практика е провеждал с въпросните трима свидетели не един, а няколко последователни разговора (независимо, че по делото е инкриминиран единствено този на 05.10.2016 г.),тъй като изявленията им са практически еднопосочни и последователни за това, че натиск в полза на „Г. Инженеринг“ ЕООД е имало, че той е упражнен от подс. К. и е довел до „преточкуване“ на предварително формираните оценки за фирмите –кандидати.Макар и св.Б. да е отрекъл да е чул при проведения общ разговор с подс. К. последният да е отправял заплаха с уволнение,то това не компрометира заявеното от Б. и И.а,че такава заплаха е била изречена ,като се има предвид еднопосочността на показанията им тази насока.

Аргументирано съдът е отговорил на възраженията на защитата на подс. К. относно достоверността на показанията на св. Б. с мотива, че той е бил непоследователен в твърденията си по време на досъдебното разследване,като е изтъкнал,че тази теза не държи сметка, че изявленията на посочения свидетел кореспондират почти изцяло с казаното от колегите му Д. И.а и А. Б.,като не е без значение и установеното от св. Б. В. ,който е следващият председател на СД на „НДК КЦС“ ЕАД,заявил пред съда, че още докато комисията провеждала заседанията си, И. Б. му е споделял чрез телефонна комуникация за упражнявания от К. натиск в полза на „Г. инженеринг“ ЕООД и това дори е дало повод на В. да публикува на своята „фейсбук“-страница кореспонденцията си със св. Б. и така да я направи достояние на средствата за масова информация.

С оглед на изложеното следва да бъдат споделени мотивите на решаващият съд да не приеме с доверие онази част от обясненията на подс. К., в която той отрича да е заплашвал когото и да е от колегите си и да е злоупотребявал спрямо тях с властта си,тъй като показанията на тримата очевидци представляват пряк доказателствен източник за оказания натиск,неговата цел и резултат и при липса на каквито и да е данни за някакъв мотив да говорят неистина.Единственото различие между изявленията им е твърдението на св. Б., че той не е възприел изречената заплаха с уволнение,което обаче не опровергава казаното от И.а и Б., че такава заплаха са чули, нито останалите факти, свързани с упражненото върху членовете на комисия влияние, довело до подмяна на техните оценки.Съдът акуратно е изтъкнал и показанията на св. Й.,дадени в хода на съдебното следствие и тези от досъдебното производство,според които тя също е била изненадана от поведението на Б., И.а и Б., които при окончателното подписване на протокол № 2 на 06.02.2016 г. неочаквано подменили оценките си в полза на „Г. Инженеринг“ ЕООД и е потвърдила, че пред нея Б. дори е заявил, че се срамува от това, което се случва, а след това самата тя направила пред комисията изявление, че най-вероятно членовете, които са служители на НДК,

предварително са решили коя фирма да бъде избрана за изпълнител. Именно извършеното на 06.10.2016 г. предложение от Б., Б. и И.а за промяна в оценката наложило св. Й. да коригира точките си, които била определила в предварително водените от нея писмени бележки, предадени по делото.

От този доказателствен анализ на СГС, касаещ обвинението срещу подс.К., защитникът е останал недоволен, като е възразил, че той е непълен, показанията на свидетелите са обсъдени превратно и изолирано от писмените доказателства и по същество е налице липса на мотиви.

САС не споделя така отправените упреци, тъй като мотивите на решаващия съд съдържат обстоен, пълен и задълбочен анализ на значимите за този пункт от обвинението доказателства, които са обсъдени подробно и в съответствие с действителния им смисъл. Гласните доказателствени източници по делото са били съпоставени с приетите по делото писмени доказателства относно начина, по който назначената от подс.Б. комисия е оценила показателите на кандидатстващите дружества в раздела „техническо предложение“, последователността на събитията, която е изведена след внимателна и задълбочена преценка на показанията на св.И. Б., Д. И.а, А. Б., Ю. Й., А. Т. и Б. В., дадени от тях в хода на съдебното следствие, а непълнотите и противоречията в тях досежно релевантните за обвинението срещу подс.К. обстоятелства, са отстранени чрез прочитане на заявеното от тях в предходната процесуална фаза посредством процесуалната техника на чл.281, ал.4 във вр. с ал.1, т.2 от НПК. Под черта съдът се е позовал дословно на изявленията на св.Б., И.а и Б. /л.76-77 от мотивите/, които коректно е анализирал и в пълнота е отговорил на възраженията на защитникът относно изразените от него резерви за тяхната достоверност, аналогични на изложените във въззивната жалба, в отговор на които САС няма какво да добави.

След подписването на Протокол №2/06.10.2016 г., на следващият ден бил изготвен Протокол № 3, констатиращ отворените ценови оферти, окончателното класиране на кандидатите, решението на подс. Б. с № IV-80/07.10.16 г., с което „Г. Инженеринг“ ЕООД бил определено за изпълнител и сключеният на 24.10.2016 г. договор с посочената фирма, като фактите във връзка с изпълнението на този договор правилно съдът е отнесъл към повдигнатото срещу подс. Б. обвинение за присвояване на средствата, заплатени с подписано от него платежно нареждане като аванс, равностоеен на 20% от цялостната стойност на сделката. Позовал се е на самия документ, отразяващ договора, че с него са уговорени дейности в три етапа – проектиране, авторски надзор по време на строителството и самото строителство, както и че в действителност, за да се възложат отделни видове и количества СМР е следвало да бъде изготвена писмена заявка от възложителя към изпълнителя, а след нейното изпращане и представена от изпълнителя фактура – да се преведе авансова сума, равна на 20% от стойността на възложените отделни видове и количества работа. От съдържанието на изготвения Протокол № 14 за проведеното на 28.10.2016 г. заседание на СД е изяснено, че по доклад на подс. К. е била дискутирана възможността изпълнението на обекта да бъде възложено в цялост с позоваване на чл. 2.1 от

Договора с „Г. Инженеринг“ ЕООД, въпреки че въпросната клауза била за отделни видове дейности. От този документ ставя ясна и причината, поради която още в рамките на същия ден -28.10.2016 г., подс. Б. е подписал деловодно регистрирано в „НДК КЦС“ ЕАД възлагателно писмо - заявка с изх. № 03542/28.10.2016 г. до изпълнителя за възлагането на обекта в цялост,което е станало именно след решение на СД, който по доклад на подс. К. е дал съгласие да се процедира по този начин. Следователно, възлагането на цялостната дейност е довело до необходимост „НДК КЦС“ ЕАД да заплати 3971 999, 52 лв. (20% от общата стойност на договора), което е извършено и документално отразено на 01.11.2016 г. ,която е именно датата, на която държавното обвинение твърди, че – подписвайки платежното нареждане за инкриминираната сума, подс. Б. е осъществил нейното присвояване.

Във връзка с фактическата теза в обвинителния акт, че подс. Б. разпоредил унищожаване на първоначално изготвеното от него възлагателно писмо - заявка и повторното му съставяне със същия текст и деловоден номер, но с подписа на подс. К., а целта била свързана единствено с желанието за прикриване на конкретно субективно отношение към изготвянето му и последиците, които то предизвиква,съдът е изследвал обстоятелствата около съществуващите два документа с идентично съдържание и правилно е приел,че Б. е подписал първоначалното писмо и то е било заведено с изходящ номер още същия ден, в който по въпроса е заседавал Съветът на директорите,но до фирмата-изпълнител е достигнал вариантът на писмото, подписан от подс. К. и изведен под същия номер,в която връзка е взел предвид показанията на св. К. Т. и М. К. , деловодители в „НДК КЦС“ ЕАД,които еднопосочно са заявили, че подмяната на документите е станала след обаждане на св. К. М.а /личен секретар на подс. Б./, която им казала да унищожат първото писмо и да оставят налично това с подписа на подс. К., върху което било отразено, че се изготвя при условията на заместване поради отсъствие на подс. Б..Съдът правилно е изтъкнал,че такова отсъствие не е имало на 28.10.2016 г.,предвид удостовереното в протокол № 14, че подс. Б. е участвал в проведеното същия ден заседание на СД,поради което и е допуснал, че подмяната на документите е извършена по инициатива на Б. с цел да се удостовери, че възлагателната дейност е реализирана не от него, а от друго лице,но целта за това негово действие може само да се предполага,което е недопустимо по смисъла на чл. 303, ал.1 НПК.

В съответствие със становищата на страните по делото и събрания обем от доказателства,съдът е намерил за безспорен факта, че възложените с договора от 24.10.2016 г. дейности на „Г. Инженеринг“ ЕООД са били изпълнени в цялост и приети без възражения от „НДК КЦС“ ЕАД,които са били не само документираны, но и пряко наблюдавани с посещения на място от последователните вицепремиери, в чийто ресор влизало Българското председателство – свидетелите Л. П., Д. З. и Т. Д.,като св.П. е заявила пред съда, че при вече започнали строителни дейности по изпълнение на договора, представители на „Г. Инженеринг“ ЕООД са я потърсили за съдействие с оплакване, че повече от 7 месеца работят на обекта единствено в рамките на изплатения аванс от 20%,а св.Д. З. също е потвърдила,че договорът е бил регулярно изпълняван, въпреки оплакването на изпълнителя,

че се налага да бъдат извършени и заплатени по-голям обем дейност от първоначално рамкираните в него. В тази насока е и приложената по делото справка-отговор от „НДК КЦС“ ЕАД, от която е видно, че то не е имало съдебни претенции срещу „Г. Инженеринг“ ЕООД за неизпълнение на възложените и заплатени дейности, а единствено отделни оплаквания в процеса на самото изпълнение, които са били надлежно предявявани пред изпълнителя, а неточностите – отстранявани в срок. Фактът, че първоначално заплатеният аванс от 3 971 999.52 лв. е бил впоследствие приспаднал от цялата дължима сума по договора, е потвърден както от показанията на св. Л. Г. ,управител на фирмата – изпълнител, така и от заключението на в.л. М., която е изследвала отчетните и платежни документи по делото.

Прочитът на значителния обем доказателствени материали от страна на въззивния съд, дава основание да сподели изцяло становището на СГС, че извън конкретно цитираните доказателствени източници от страна на последния, останалите са неотносими към предмета на делото, както и показанията на част от разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели, които са възпроизвели общи и абстрактни факти, без никакви детайли, нужни за изследването на процесните събития, към които правилно съдът е отнесъл тези на свидетелите М. Д. ,участвал от името на вицепремиера Т. Д. в работната група, която е трябвало да конкретизира размера на средствата, необходими за дейностите в НДК във връзка с предстоящото Председателство, С. И. ,участник в същата работна група, Л. В. ,член на СД на „НДК КЦС“ ЕАД в инкриминирания период, Т. Д. ,вицепремиер по въпросите на Българското председателство в част от процесния период, С. З. ,бивш служител в отдел „Материално-техническо снабдяване“ в НДК, Р. Д. ,служител на дружеството „Кимтекс – ЛС“ ООД, изготвило през 2009 г. двата предходни технически паспорта за сградите на НДК, И. К. ,определена със заповед на подс. Б. за председател на комисията, класирала като изпълнител „Г. Инженеринг“ ЕООД, която поради образованието и специалността си, изобщо не е била съпричастна към техническите въпроси в хода на процедурата, а единствено е уведомявала периодично подс. К. за случващото се в закритите заседания, С. С. ,бивш главен секретар на Министерството на културата, предходен принципал на „НДК КЦС“ ЕАД, П. З. ,технически озвучител в „Театър Азарян“, В. Р. , бивш Министър на културата и принципал на дружеството, Й. Д. , член на комисията за избор на изпълнител на юридически услуги и К. М.а, бивша секретарка на подс. Б., която най-общо е разяснила как, по какъв ред и какви документи са му били поднасяни за подпис.

Съставът на решаващия съд е анализирал в пълнота показанията на свидетелите, които е съпоставил с писмените доказателства и приетите по делото експертизи и е дал мотивиран и обоснован отговор досежно тяхната достоверност и доказателствена значимост, като правилно е игнорирал част от свидетелските показания, тъй като същите не са дали сведения от значение по изследваните факти и обстоятелства, значими за разкриване на обективната истина, докато доказателствените източници, в които се съдържат релевантни за предмета на доказване сведения, са обсъдени обстойно и правдиво, с който доказателствен анализ САС се съгласява напълно.

При така установената фактическа обстановка,направените от СГС правни изводи са правилни и законосъобразни,а протестът е неоснователен.

В протестът се твърди,че правната оценка на решаващия съд относно всички обвинения е неправилна,доколкото доказателствата са ценени в разрез с действителния им смисъл,което е довело и до неправилно приложение на материалния закон,на възраженията в която насока настоящият съдебен състав ще се спре последователно в изложението по всеки пункт от обвинението.

На първо място подс. Б. е предаден на съд за това, че в периода от 23.08.2016 г. до 26.06.2017 г. в гр. София, като длъжностно лице, в нарушение на бюджетен закон -чл. 1 и чл. 109, ал. 4, т. 1 от Закона за публичните финанси, във връзка с чл. 76, ал. 1 и 2 от Закона за държавния бюджет на Р. България за 2016 г., се разпоредил със средства с целево предназначение в размер на 3 431 146, 06 лв., предвидени за преустройството, модернизацията и адаптирането на основната сграда на „НДК-КЦС“ ЕАД за нуждите на Българското председателство на Съвета на Европейския съюз през 2018 г., не по предназначението им, а именно – за разплащане на текущи и други разходи,несвързани с посочените дейности и така причинил на държавата вредни последици за 3 431 146,06 лв.

По този пункт от обвинението,правилна е правната преценка на СГС,че предявените с разглежданото обвинение факти са изначално несъставомерни и не се обхващат от признаците на чл. 254а НК, под който текст прокуратурата е преценила, че следва да ги квалифицира, защото установеното по този пункт на делото изобщо не попада в обекта на защита по глава VII от особената част на НК ,тъй като нито инкриминираните средства в размер на 3 431 146, 06 лв. могат да бъдат разглеждани като годен предмет на това престъпление, нито цитираните извъннаказателни разпоредби могат да се считат за нарушен бюджетен закон.Обосновано е прието,че развилите се обществени отношения в случая нямат публично-правен (бюджетен) характер, а имат частно-правни (търговски) измерения, защото са типичен пример за случаи, при които държавата като равнопоставен частноправен субект-едноличен собственик и принципал на конкретно юридическо лице, е взела решение чрез парична вноска със средства от държавния бюджет да увеличи капитала на нейно собствено търговско дружество (също субект на частното право), което няма и не може да има статут на бюджетна организация и в този смисъл се споделя извода,че е изначално погрешен подходът - при твърдение за някакви финансови злоупотреби от страна на изпълнителното ръководство на „НДК КЦС“ ЕАД, наказателно-правната реакция да се търси измежду съставите, защитаващи обществените отношения във финансовата, данъчната и осигурителната системи на Р. България по гл. VII от особената част на НК.

Несъмнено компетентността на подс. Б. ,в качеството му на изпълнителен директор, да организира оперативното ръководство на „НДК КЦС“ ЕАД му е придала в инкриминирания период качеството „длъжностно лице“, защото е включвала извършването на „ръководна работа ... в юридическо лице“ по смисъла на чл. 93, т.1, б. „б“ НК,но не всяко длъжностно лице може да е годен субект на престъплението по чл. 254а, ал.1 НК, защото самата конструкция на състава предвижда деецът – освен специалното си качество – да е и лице,

притежаващо правото да се разпорежда с бюджетни средства или със средства с целево предназначение, т.е. на което по силата на нормативен акт могат да му бъдат връчени или поверени целеви средства с бюджетен произход и от там да може да извършва разпореждане с тях в нарушение на закона и с наказателно-правни измерения. Правилно съдът е извел този въпрос пред скоби, защото юридическото лице „НДК КЦС“ ЕАД не е бюджетна организация съобразно дефиницията на пар. 1, т.5 от Закона за публичните финанси (ЗПФ), а регистрирано и функциониращо по правилата на Търговския закон дружество, а физическите лица, които го управляват, не са разпоредители с бюджетни средства по смисъла на чл. 11 ЗПФ. Като последица от това се налага извода, че подс. Б., като изпълнителен директор на процесното дружество, не е адресат на задължения, произтичащи от ЗПФ, чийто разпоредби са му вменени като нарушени в обвинението, който въпрос е решен принципно от законодателя, защото лицата, извършващи управленски функции в търговски дружества с държавно участие, не са сред каталога на субектите по чл. 7 ЗПФ, които участват в бюджетните правоотношения.

Във връзка с тезата на обвинението, че преведените в периода от 23.08.2016 г. до 26.06.2017 г. към множество кредитори на „НДК КЦС“ ЕАД суми в общ размер на 3 431 146, 06 лв. са част от парите (17 000 000 лв.), които са постъпили по сметка на дружеството като „средства с целево предназначение“ и поради това могат да бъдат годен предмет на престъплението по чл. 254а, ал.1 НК, следва да бъдат споделени съображенията на първата инстанция, че независимо, че законодателят е формулирал алтернативно вида на финансовите средства, които са възможен предмет на посоченото престъпление (като „бюджетни средства“ или „средства с целево предназначение“), съдебната практика е еднопосочна в разбирането, че и в двата случая става дума за средства с бюджетен произход, съставляващи бюджетен разход за държавата, в която насока са и цитираните решения на ВКС-р. 282/12-II, 302/11-I, 31/16-III, 413/16-II. В действителност преведената по сметка на „НДК КЦС“ ЕАД сума от 17 000 000 лв. не отговаря на никоя от бюджетните дефиниции в допълнителните разпоредби на ЗПФ, тъй като тя не е нито бюджетна субсидия по смисъла на пар.1, т.3, защото не е трансфер с целево предназначение, предоставен на бюджетна организация, нито бюджетни средства по пар.1, т.6, защото като търговско дружество „НДК КЦС“ ЕАД няма бюджет, по който въпросната сума да е постъпила или да е била трансферирана, нито представлява временен безлихвен заем, защото не е отпусната при условията и между субектите, посочени в пар.1, т.8, в която насока са установените по делото юридически факти. Като правно основание за издаденото от него Постановление № 193/01.08.2016 г., с което е одобрил промени в централния бюджет в размер на 17 000 000 лв., Министерският съвет е посочил разпоредбата на чл. 109, ал.4, т.1 ЗПФ, овластяваща го да процедира по този начин, когато се извършват „операции по придобиване на (...) акции, включително за увеличаване размера на дяловото участие...“ (т.е. за превеждане на суми, с цел увеличаване на капитала и придобиване на съответните акции в конкретно търговско дружество с държавно участие). С приетото два дни по-късно Решение № 641/03.08.2016 г. Правителството е продължило започналата процедура, като е дало съгласие капиталът на „НДК КЦС“ ЕАД да бъде увеличен чрез парична вноска от 17 000 000 лв., отпусната от

бюджета на МС.Тук е мястото да се отбележи,че изпълнението на цитираното по-горе постановление на МС е възложено на Главния секретар на МС и на Министъра на финансите и няма за адресат изпълнителния директор на НДК ,не поражда задължение за него,издадено е въз основа на Закона за публичните финанси и е относимо единствено към взаимоотношенията на органите,посочени в този закон,от което следва,че изпълнителния директор на НДК не е годен субект на престъплението по чл.254а от НК.

Правно дефинираната цел на отпускането на тази парична вноса е била окончателно постигната с приетите точки 1 и 7 по Протокол № 2/17.08.2016 г., с който представителят на принципала -вицепремиерът по европейските фондове и икономическите политики, е взел решение за увеличаване на капитала на дружеството. Следователно, ако коментираните парични средства са били целеви, то единствената възможна и правно-легитимна цел на промените в бюджета в случая е била осигуряването на парична вноса за увеличаване на капитала. Оценката на съда ,че дописаните като уточнение в Постановлението и Решението на МС съображения средствата да се разходват за преустройството и модернизацията на сградата на НДК, е напълно вярна,тъй като нямат нормативно основание и на практика могат да бъдат разглеждани единствено като мотиви, при това противоречащи на законовата разпоредба на чл. 109, ал.4, т.1 ЗПФ, на която се базират двата правителствени акта.

Верен е извода,че и бюджетният, и целевият характер на средствата по чл. 254а НК трябва да произтичат пряко от закона, а не на допълнителни съображения, изложени от конкретни органи, институции, физически или юридически лица,тъй като да се допусне противното,а именно целта на средствата да се определя по усмотрение на конкретно лице, без за това да има нормативна възможност, означава да се игнорира основният принцип за законоустановеност на признаците на съответното престъпление. Поради това и следва да бъде споделено приетото от съда, че целта на отпуснатите от МС 17 000 000 лв. е била постигната с Решението на принципала капиталът на „НДК КЦС“ ЕАД да бъде увеличен чрез превод на парична вноса по сметката на дружеството и от този момент парите по въпросната сметка, които са били в управленско-разпоредителната власт на подс. Б., не са имали статут нито на бюджетни, нито на целеви средства, защото са станали част от патримониума (собствеността) на дружеството и са могли да бъдат предмет на всякакви други престъпни злоупотреби,като присвояване, безстопанственост и т.н., но не и на такава по чл. 254а НК.

С юридически усет първия съд е съзрял,че в случая с отпуснатите 17 000 000 лв. държавата е направила необходимото да осигури за „НДК КЦС“ ЕАД средства за предстоящите ремонтни дейности, но тъй като за това не е имало легитимно основание нито в ЗПФ, нито в Закона за държавните помощи, самата тя е „заобиколила“ закона, прикривайки трансфера на средствата чрез предприетото увеличаване на капитала.В подкрепа на това съждение на съда се явява и изложеното от преедставителя на САП в съдебните прения пред настоящата инстанция,че увеличението на капитала на дружеството е било използвано доколкото е налице забрана ,според европейските правила,държавата да субсидира своите дружества или

и самото обвинение приема, че увеличението на капитала е извършено от правителството при заобикаляне на закона, тъй като е отпуснало недопустима държавна помощ. С оглед на това правилно първия съд е отбелязал, че ако това може да се разглежда като житейски оправдана или фактическа цел на отпуснатите средства, не може в юридически аспект да им се придаде законен „целеви“ характер и да ги превърне в годеен предмет на престъплението по чл. 254а НК след постъпването им по сметката на „НДК КЦС“ ЕАД.

Незащитена юридически се явява и тезата на обвинението, че плащанията към доставчици на „НДК КЦС“ ЕАД в периода от 23.08.2016 г. до 26.06.2017 г. в размер на 3 431 146, 06 лв. са извършени в нарушение на бюджетен закон или подзаконов акт по прилагането му, каквото е следващото изискване относно бланкетно формулираното изпълнително деяние в обективния състав на чл. 254а, ал.1 НК, тъй като сочените от прокуратурата като нарушени разпоредби са неотносими към правния статут на преведените 17 000 000 лв. и не могат да бъдат адресирани към личността на подсъдимия. Твърденията, че той е нарушил чл. 1 ЗПФ, който регламентира единствено предмета на действие на въпросния нормативен акт); чл. 109, ал.4, т.1 ЗПФ, който регламентира правомощието на МС да одобрява промени в държавния бюджет с цел извършването на операции по придобиване на дялове и акции и увеличаване размера на дяловото участие чл. 76, ал.1-2 от ЗУДБ за 2016 г., който регламентира задължението средствата за обезпечаване на Българското председателство да бъдат предвидени в централния бюджет и отпуснати с акт на Министерския съвет, не държат сметка, че подс. Б. не би могъл в качеството си на изпълнителен директор на „НДК КЦС“ ЕАД да наруши цитираните разпоредби, тъй като тяхното предназначение е съвсем друго и отнесено към правоотношения между други субекти. Несъмнено, по силата на чл. 76, ал.1-2 ЗУДБ за 2016 г. Държавата е била задължена да предвиди средства за бъдещото Председателство, които впоследствие да се отпуснат с акт на МС, но въпросната норма никъде не указва, че предоставянето им е следвало да стане точно в полза на търговското дружество „НДК КЦС“ ЕАД, нито чрез процедура по увеличаване на капитала на това юридическо лице. И ако тук може да се приеме, че допускайки с част от преведената сума от 17 000 000 лв. да се заплащат дейности, невключени в плана за адаптиране и модернизация на сградата на НДК, подс. Б. не се е съобразил с фактическите съображения, залегнали в цитираните вече ПМС № 193/01.08.2016 г. и РМС № 641/03.08.2016 г., а именно че средствата за увеличаване на капитала всъщност трябва да се разходват за преустройство, модернизация и адаптиране на основната сграда на НДК, то на това противостои природата на тези два правителствени акта, които нямат нормативен характер и освен, че не са посочени като нарушени в обвинението, не могат да бъдат и разглеждани като „подзаконов акт по прилагането...“ на бюджетен закон. Така е, защото „по дефиниция“ решенията на МС са изключени от кръга на нормативните актове и в повечето случаи представляват индивидуални административни актове, а правното основание да се издаде ПМС № 193/01.08.2016 г., с което на практика са упражнени изпълнително-разпоредителни правомощия по чл. 6, ал.2 ЗНА, не е свързано с финансирането на ремонтните дейности в НДК, а с разпоредбата на чл. 109, ал.4, т.1 ЗПФ (с увеличаването на капитала).

Така изложените съображения съдържат в себе си отговор на наведените във въззивния протест доводи относно характера на отпускнатите средства и тяхната цел. Търговското дружество не е бюджетна организация, независимо от собствеността на капитала. Средствата на търговските дружества не са публични финанси, за да е приложим Закона за публичните финанси, адресат на който са Министерски съвет, Министъра на финансите, ВСС и първостепенните разпооредители с бюджетни средства, Председателя на Народното събрание, органите за управление на НОИ и НЗК, кметовете и ръководителите на бюджетни организации извън така изброените, т.е. изпълнителният директор на търговското дружество не е адресат на тези норми или не може да бъде субект на това престъпление.

Несъстоятелен е упрекът на държавното обвинение, че извън фокуса на решаващия съд е останала инициативата на подс. Б. за изначалното отпускане на процесните финансови средства, започнала по негово искане с отчет по пера, обосновка и посочване на конкретна необходимост и начин на разходване, което доказва неговото знание, че тези средства за отпускнати с конкретна цел. Последното е ирелевантно предвид обективната несъставомерност на обвинението по чл. 254а от НК, инкриминираните средства по което не са имали статут нито на бюджетни, нито на целеви средства, защото са станали част от патримониума на дружеството и в този смисъл са могли да бъдат предмет на присвояване, безстопанственост и др., каквото обвинение няма. На позоваването на показанията на св. П., П., Д., З., В. и Ш., насочено към доказване на целта на отпускането на тези средства и тяхното отчитане противостои посоченото по-горе относно начина на отпускането на средствата - посредством увеличаването на капитала на дружеството и правните последици от това, породени от решение № 643 от 03.08.2016 год. на МС, с което е увеличен капитала на търговското дружество с увеличаване дела на едноличния собственик срещу направена парична вноска от 17 000 000 лв. с издаването на нови акции. В патримониума на търговското дружество средствата са влезли като част от неговия капитал и са изгубили бюджетния си характер, а разходването им не накърнява обществените отношения, свързани с финансовата, данъчната и осигурителната система. Те са предоставени за увеличаване на капитала и капиталът е увеличен, а по-нататъшното им разходване е извън обхвата на бюджетното законодателство.

С оглед на изложеното правилен се явява извода на решаващия съд, че престъплението по чл. 254а НК не може да бъде отнесено към установените факти по делото нито откъм своя субект - длъжностно лице, оправомощено да се разпорежда с бюджетни средства, нито откъм своите предмет - бюджетни средства или средства с целево предназначение и изпълнително деяние, изразяващо се в нарушение на бюджетен закон или подзаконов акт по прилагането му.

Не е настъпил и твърденият в обвинението общественно-опасен резултат - вредните последици за държавата по чл. 254а, ал. 2 НК в размер на 3 431 146, 06 лв., представляващ сбора от сумите по множеството разплащания, извършени към кредитори на „НДК КЦС“ ЕАД в периода от 23.08.2016 г. до 26.06.2017 г.

Обоснована съдът е приел, че в случая не се касае за средства, разходвани от подсъдимия без

основание и без получаване на насрещна престация, а за негово управленско решение част от постъпилите по сметката в „Уникредит Булбанк“ ЕАД 17 000 000 лв. да бъдат ползвани за покриване на обективно съществуващи (ликвидни и изискуеми) задължения, както и че в гражданското право погасяването на дълга е правомерен юридически факт, а нелогично е точно обратното поведение – при наличие на достатъчно финансови средства по разплащателната сметка на дружеството – длъжник, то да забавя издължаването си, защото именно оттук биха произтекли реални вредни последици като натрупването на лихви, завеждането на иски или изпълнителни дела от кредиторите, спирането на подаваната електроенергия. Противопоставянето на прокурора на тези съображения с доводи, че този правомерен юридически факт по смисъла на гражданското право, в настоящото производство не се явява правомерно, тъй като същото е в разрез с решението на МС за отпускането на средствата и обективира изпълнителното деяние на престъплението по чл.254а от НК, не държи сметка за липсата на елементите от обективната страна на това престъпление, коментирано по-горе, а самото разходване на процесните средства, както е приел решаващият съд, е част от управленската компетентност на изпълнителния директор.

Извън посоченото в началото на настоящото изложение в контекста на релевираното от прокурора основание по чл.29, ал.2 от НПК, САС напълно споделя правния извод на решаващия съд за изначална несъставомерност на обвинението по чл.254а, ал.2 във вр. с ал.1 от НК поради недостатък в начина на формулиране на обстоятелствата, относими към това обвинение. Видно е, че в обстоятелствената част на обвинителния акт са описани отделно контрагентите, дата на фактурите и размер на сумите единствено за финансовите трансфери от сметката в „Уникредит Булбанк“ АД в 24-часовия период от 23 до 24 август 2016 г., за които прокуратурата поддържа, че съставляват неправомерно разпореждане с целеви бюджетни средства, а останалите плащания до края на целия инкриминиран период - 26.06.2017 г. не са посочени отделно, а по обобщителни критерии (за осигуровки, данъци, банкови такси, телефонни сметки и т.н.) и обща финална калкулация, базирана на счетоводната експертиза, сочеща, че целият размер на извършените плащания, определени като нецелеви, с постъпилите средства за увеличаване на капитала на „НДК КЦС“ ЕАД от 17 000 000 лв. възлиза на 3 431 146,06 лв., от които: 1 905 743,35 лв. от сметката в „Уникредит Булбанк“ АД; и 1 525 402,71 лв. – от сметката в „Райфайзенбанк“ ЕАД. И тук се явява правилна преценката на съда, че така предложената конструкция на обвинението продължава да е порочна, доколкото СГП не е отстранила недостатъците съобразно указанията на съда в разпоредителното заседание по предходно прекратеното НОХД № 2521/18 г., които недостатъци обаче, предвид оправдаването на подс.Б. по този пункт на обвинението поради изначална несъставомерност на инкриминираните с него факти, не накърняват неговото право на защита на подсъдимия, което е реализирано в много по-пълна степен, отколкото при евентуално връщане на делото за изготвяне на нов обвинителен акт. Верни са съображенията на съда и че дори всяко едно от наредените плащания с целеви, според обвинението, средства към кредитори на „НДК КЦС“ ЕАД да е пунктуално индивидуализирано откъм дата, основание, размер, фактура и платежно нареждане, вместо избрания от СГП обобщителен подход, това не би придало на фактите наказателна

съставомерност и би довело до същия резултат – оправдаване на подсъдимия поради това, че не са изпълнени признаците относно субекта и обективната страна на престъплението по чл. 254а НК.

На следващо място правилно съдът е подвел под общ знаменател обвиненията срещу подс. Б. по пунктове от II до IV, тъй като се основават на аналогична помежду си правна конструкция и на сходни по своето естество факти, като общото твърдение е, че подсъдимият е сключил всеки от инкриминираните договори без да е налице такава необходимост и това е довело до заплащане от страна на „НДК КЦС“ ЕАД на средства за дейности, които дружеството е можело да извърши със своя кадрови ресурс или за активи, с каквито то е разполагало, т.е. поддържаната обвинителна теза не е за вреди, причинени от цената, на която са били договорени самите сделки (т.е. от това, че те са били ненужно оскъпени и е било възможно сключването им при конкретни по-изгодни икономически условия), а за вреди, настъпили от сключването им без изобщо те да са били необходими за дейността на предприятието. Като последица от това закономерно СГС, при изследване на въпроса съставомерни ли са предявените факти, се е ограничил от рамките на самото обвинение и при всеки един от инкриминираните договори не е анализирал вредоносна ли е неговата стойност (заплатена цена за съответната услуга).

Извел е пред скоби и другата обща линия, прокарана в обвинителната теза относно въпросните договори, че при сключването им подс. Б. не е изпълнил вмененото му от Устава на „НДК КЦС“ ЕАД задължение да осигурява стопанисването и опазването на имуществото на дружеството или текстът на чл. 35, ал.4, т.7 от процесния Устав е посочен като конкретно правило за поведение, което подсъдимият не е спазил (не е изпълнил) и което е довело до съответно инкриминирания вредоносен резултат, независимо дали същият е настъпил при условията на чл. 219 или чл. 220 НПК. Както за първия съд, така и за настоящия съдебен състав са непонятни логиката и критериите, по които е извършено групирането на сделките, които са 21 на брой, от страна на прокуратурата, включвайки ги в различни продължавани престъпления: първото – от 2 деяния, съответстващи на двата договора с „Мото ПФое“ ЕООД; второто – осъществено с 4 деяния, съответни на 4 сключени договора – два с АД „М. и Партньори“, и по един с „Обединение дигитално заснемане на НДК“ и „Студио Х Дигитъл“ ООД и третото – реализирано с 15 деяния, съответни на общо 15 отделни договора с „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД, „Медия продукт“ ЕООД, АД „Й., И., И.“, АД „М. и Партньори“, „Ем Енд Марк“ ЕООД, „Биг-5“ ООД и „Ту Майндс Ахед“ ЕООД, при условие, че абсолютно аналогични факти и твърдения за липса на необходимост от сключването на всеки от процесните договори в обвинителния акт са подведени под съставите на различни престъпления и в този смисъл каква е логиката твърдяната липса на необходимост от съответните сделки при част от тях да е довела до квалифицирането им като неизгодни по смисъла на чл. 220 НК по пункт IV от обвинението, а при останалите по пунктове II и III – като действия, чрез които подс. Б. е проявил умишлена безтопанственост в съответните й разновидности по чл. 219, ал.1, ал.3 или ал.4 НК.

По същество без съмнение е налице общият съставомерен признак, предявен с обвиненията

по пунктове II-IV, който касае длъжностното качество на подс. Б., който като изпълнителен директор на „НДК КЦС“ ЕАД, в инкриминирания период е изпълнявал ръководна работа в юридическо лице, арг. от чл. 93, т.1, б. „б“ от НК и поради това е годен субект на престъпленията по чл. 219-чл.220 НК.

Не са изпълнени обаче признаците относно обективната страна на посочените състави, правните доводи за който извод изцяло се споделят от САС.

Видно е, че по п. II подс. М.Б. е обвинен в умишлена и продължавана (с две деяния) безстопанственост по чл. 219, ар. 3 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, която е извършена чрез сключването на два последователни лизингови договора с „Мото Пфое“ ЕООД от 18.09.2015 г. и от 27.09.2016 г., по силата на които - без да е налице необходимост, на „НДК КЦС“ ЕАД бил предоставен за временно ползване л.а. „Лексус“, модел ЛС 600, с ДК № *****, а за платените за него последователни лизингови вноски за периода до 01.09.2017 г. в общ размер на 28 399, 61 лв. са инкриминирани като значителни щети за дружеството-лизингополучател.

По същество, обвинителната теза е, че сключвайки двата договора при наличния автопарк на „НДК КЦС“ ЕАД и при адресирано от него искане до МС за безвъзмездно отпускане на още превозни средства, подс. Б. е реализирал изпълнителното деяние на чл. 219, ал. 1 НК, защото не положил достатъчно грижи за управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество, съгласно задълженията му чл. 35, ал. 4, т. 7 от Устава.

Установените по делото факти дават основание на САС да възприеме изводите на СГС, че те не попадат под изпълнителното деяние на чл. 219, ал. 1 от НК, като освен това е неяснота и на обвинителната теза, изразяваща се в това, че при началното описание на релевантните обстоятелства прокурорът е посочил, че през м. април 2015 г., което е повече от 5 месеца преди сключването на първия лизингов договор Съветът на директорите на „НДК КЦС“ ЕАД е констатирал необходимост от допълване на автопарка на дружеството с още три, а не с един автомобил, като е приел това да стане чрез обществена поръчка за наемането им, а не чрез лизинг, както е предложила св. Г. или висшият управленски орган на „НДК КЦС“ ЕАД е приел, че такава необходимост съществува, при това за бройка на превозните средства, надвишаваща осигурения впоследствие с договора с лизинг „Лексус“ и безвъзмездно предоставения от МС л.а. „Пежо“, с рег. № *. Според обвинението обаче липсата на необходимост не се изразява в липса на нужда автопаркът да бъде попълнен, а в това, че подс. Б. не го е направил по указания начин – чрез възлагане на обществена поръчка за наема на три леки автомобили предвид формулирана теза, че в случая „...изпълнителното деяние се е проявило в неоткриването и провеждането на обществена поръчка, респ. не провеждането на пазарни консултации, без търсене на съвети от експерти, или органи, или от участници на пазара за установяване на реалните цени за наем на автомобили за служебни нужди...“

В случая решаващият съд е прав, че е налице смесване на две твърдения, нямащи нищо общо помежду си и се касае за несполучлив опит те да бъдат включени в

изпълнителното деяние на престъпната безстопанственост по чл. 219, ал.1 НК, тъй като твърдението, че са били сключени два последователни договора за лизинг на автомобил, без да има нужда от него няма общо с това, че неполагането на достатъчно грижи всъщност се изразява в непровеждането на процедура по ЗОП за наемането на три (не на едно) превозни средства. Прочитът на диспозитива на обвинителния акт дава яснота, че всъщност поддържаната теза е именно за липсата на необходимост от инкриминирания „Лексус“.

Фактите по делото сочат, че нуждата от три автомобила не е хрумване на подс.Б., а констатация, приета с решение на СД, че чрез двата лизингови договора подс. Б. е осигурил, макар и без обществена поръчка, само едно превозно средство, а чрез договора с МС – още едно, безвъзмездно и че въпросният „Лексус“ е бил ползван както за превоз на изпълнителния директор, така и за всякакви други оперативни нужди на дружеството. Същественото в случая се явява дали е сключен договор за лизинг на ненужна вещ.

Тезата на прокурора, заявена и във въззивния протест е, че при оперативния лизинг става въпрос за краткосрочен договор, при който се предоставя само правото на ползване на актива и не е предвидено прехвърляне на собствеността върху лизинговата вещ, както и че в периода от 24.11.2014 год. до 01.06.2017 год. дружеството е разполагало с л.а.

„Хюндай“, върнат на „Индустриал Комерс“ на 16.09.2015 год. - два дни преди сключването на първия договор за оперативен лизинг на л.а. „Лексус“, микробус „Хюндай“, л.а. „Ситроен С5“ и л.а. Пежо 607“, който по-малко от месец след сключването на първия договор за оперативен лизинг е бил предоставен на НДК-КЦС“ЕАД безвъзмездно за срок от една година, т.е. наличието на посочените автомобили изключва спешната необходимост от разходване на средства за осигуряване на други автомобили и освен това л.а. „Лексус“ е обслужвал единствено и само подс.Б., в която връзка се позовава на показанията на св.М., Г., В. и данните от пътните книжки. Поставен е акцент и върху обстоятелството, че решението за вземане на автомобил на лизинг, е било изцяло на подс.Б. и в противоречие с решението на Съвета на директорите и това е довело до значителни щети за предприятието.

В отговор на това правилно СГС е приел, че няма никаква пряка причинна връзка между действията на подс. Б. да не наеме възмездно по реда на ЗОП три леки автомобила, съгласно решението на Съвета на директорите и твърдените щети, изразяващи се в заплатените в периода до 01.09.2017 г. лизингови вноски за възмездно осигурения без обществена поръчка един лек автомобил. Необосновано е твърдението, че са налице престъпни щети от лизинговото ползване на един автомобил и че такива не биха настъпили от заплащането на наема на три такива превозни средства, още повече, че щети по смисъла на чл. 219, ал.1 НК не би имало и в двата случая, защото при наличие на необходимост от увеличаване на автопарка, чрез договор се осигурява услуга, която е реално получена и е нормално да бъде заплатена.

Установените по делото факти опровергават твърдението на прокурора, че наличието на посочените по-горе автомобили изключва спешната необходимост от разходване на средства за осигуряване на други автомобили и освен това л.а. „Лексус“ е обслужвал

единствено и само подс.Б..На първо място е доказателствено подкрепена необходимостта от три допълнителни превозни средства,изводима от решението на Съвета на директорите за наемане на три автомобила,а действията на подс.Б.,с които не е изпълнил това решение,а е сключил договор за лизинг за този лек автомобил,не са наказателно съставомерни.Не е вярно и твърдението,че л.а. „Лексус“ е обслужвал само подс.Б.,в противовес на което са показанията на св.М. П.,че в дружеството никога не е имало персонален автомобил само и единствено за изпълнителния директор и че л.а. „Лексус“ е ползван за превозване на кореспонденция и служители,за транспорт на чуждестранни и български артисти и музиканти.Наличното противоречие на заявеното от нея с отразеното в пътните книжки ,че автомобила е ползван само за курсове на подс.Б.,САС приема за привидно такова,разгледано наред с даденото от нея разяснение,че никога в пътните книжки не е отбелязвано поименно кой артист се посреща и кой се превозва,както и че не е имало практика да се отбелязват персонално гостите.Показанията на св.П. са в синхрон с тези на шофьорите на автомобила св.М. и Т.,че с него са транспортирани кореспонденция,хора,които са участвали в мероприятията на НДК и служители.Прокурорът неудачно се позовава и на показанията на св.Г.,за да обоснове тезата си за липса на необходимост от този автомобил,тъй като е установено по делото,че О. Г.,която е била втори изпълнителен директор,шест месеца преди сключването на инкриминирания договор,е предложила на Съвета на директорите автопаркът на дружеството да бъде увеличен с три транспортни средства ,които да обслужват оперативните нужди на последното,а едно от тях да бъде предоставено за нуждите на изпълнителния директор.Показанията на св.М. и В. също не обслужват обвинителната теза,тъй като предсрочното прекратяване от тяхна страна на договора с „Мото Пфое“ЕООД представлява тяхна индивидуална преценка и не опровергава обстоятелството,че в инкриминирания период е имало нужда от служебни автомобили.

С оглед на така изложеното е правилен извода на СГС,че двата лизингови договора с „Мото Пфое“ ЕООД, сключени на 18.09.2015 г. и на 27.09.2016 г. за възмездното ползване на л.а. „Лексус", модел ЛС 600, с ДК № *****, не съставляват престъпление по чл.219,ал.3 във вр. с ал.1 във вр. с чл.26,ал.1 от НК,тъй като не е установено по делото, че във връзка с тях подсъдимият не е положил достатъчно грижи за управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество,като липсата на годно изпълнително деяние прави безпредметно обсъждането на наличието на значителни щети и умишлена форма на вина, довела до квалифициране на престъплението по по-тежко наказуемия състав на чл. 219, ал.3 НК.

На последно място,САС държи да изтъкне и че обвинителния акт страда от недостатъци,които съществено засягат правото на защита на подс.Б.,тъй като не са посочени за всяко едно от твърдените деяния какви точно грижи е следвало да бъдат посочени от него и по силата на кой нормативен акт.Това съществено процесуално нарушение обаче е загубило своето значение с оглед оправдаването му.

Пункт III от обвинението срещу М.Б. касае квалификация на продължавано престъпление с общо четири деяния във връзка с четири сключени договора в периода от

16.01.2015 г. до 24.01.2017 г., за които се твърди, че съставляват особено тежък случай на умишлена безстопанственост в особено големи размери, по чл.219, ал.4 във вр. с ал.3 във вр. с ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 от НК, поради твърдението, че платеното по тези договори от страна на „НДК КЦС“ ЕАД в общ размер на 402 024,72 лв. следва да се разглежда и като значителни щети. Общото в четирите сделки е твърдението, че те не са били необходими за оперативните дейности на „НДК КЦС“ ЕАД и сключвайки ги, подс. Б. е възложил на външни изпълнители дейности или услуги, чието заплащане е увредило управляваното от него дружество, което е станало в нарушение на задължението му да осигурява стопанисване и опазване на дружественото имущество съгласно чл. 35, ал.4, т.7 от Устава.

По отношение на двата последователни договора с АД „М. и Партньори“ с № Т-027/16.01.2015 г. и № 35/24.01.2017 г. тезата е, че наличието на щатни юрисконсулти в отдел „Правно обслужване“ на „НДК КЦС“ ЕАД изначално е сочело на липса на необходимост уговорените дейности да бъдат възлагани на външна кантора; при договора със „Студио Х Дигитъл“ ООД се твърди, че той бил ненужен не само защото „НДК КЦС“ ЕАД вече имал изработен интернет-сайт, а и защото осъвременяването на уеб-страницата можело да стане чрез възлагане на тази дейност на първоначалния изпълнител - „Три Уеб България“ ЕООД, а при договора с ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК“ с № Т-451/21.07.2015г. обвинителната позиция е, че включената в него т.5 -съставяне нов технически паспорт не е била необходима, респ. се явява ненужно заплатена, тъй като още през 2009 г. в МРРБ имало входящ технически паспорт.

В основата на тезата на обвинението за двата договора, които подс. Б. сключил на 16.01.2015 г. и на 24.01.2017 г. с АД „М. и Партньори“ и по силата на които конкретни юридически дейности, изразяващи се в текущо правно обслужване, подготовката на документация за обществени поръчки и провеждането на процедури за възлагане на обществени поръчки, участие в комисии за възлагане и провеждане на обществени поръчки и т.н. били възложени на външен изпълнител, е твърдението, че щом в „НДК КЦС“ АД е имало двама щатни юрисконсулти, то всяко заплащане за юридически услуги на адвокатски кантори е съставлявало ощетяване на дружеството, тъй като с него подс. Б. двукратно не е положил достатъчно грижи за управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество.

Тази теза се поддържа и във въззивния протест, като се изразява съмнение, че за съвсем краткото време -11 дни след встъпването му в длъжност, на подс. Б. е било достатъчно да се ориентира в начина на функциониране на дружеството и начина на работа на служителите в него, така че да докладва пред Съвета на директорите спешна необходимост от възлагане на външен изпълнител на юридически услуги, свързани с текущото правно обслужване на НДК, подготовка и провеждане на процедури по възлагане на обществени поръчки, поради фрапиращи нарушения в работата на наличните щатни служители, както и предстоящото откриване на редица големи поръчки, изискващи сериозна професионална подготовка. Прокурорът не отрича, че това представлява ръководно-организационно решение, но отнесено към задължението на изпълнителния директор в чл.5.2 от Договора за

възлагане на управлението на НДК-, „Да управлява и стопанисва имуществото на дружеството с грижата на добрия стопанин и в интерес на едноличния собственик, като следи за недопускане на разхищения и злоупотреби“ ,наред с цената на договора и липсата на необходимост от подобно възлагане, твърди, че с действията си подс. Б. е изпълнил състава на вмененото му престъпление, като са последвали значителни щети в размер на 227 520 лв.

Както СГС, така и настоящият съдебен състав счита тази теза на обвинението за несъстоятелна, тъй като няма правна забрана ръководители на бюджетни организации, публични дружества и други правноорганизационни форми да сключват договори с адвокатски кантори за юридическо съдействие (консултанска дейност или процесуално представителство), независимо, че щатното им разписание включва длъжностните „юрисконсулт“. Видно е, че при обосноваване на обвинението прокуратурата не твърди, че провоотношенията с АД „М. и Партъри“ са били учредени в нарушение на закона, но се релеева неизпълнение на задълженията по чл. 35, ал. 4, т. 7 от Устава на „НДК КЦС“ ЕАД (последното – във връзка с допусната в раздел I от П-7/76-Пл. възможност източници на задължението за полагане на достатъчно грижи да бъдат и т.нар. „ненормативни“ правила). Задълженията на изпълнителния директор да осигурява стопанисването и опазването на имуществото на дружеството, обаче, сами по себе си, не съдържат изначална и формална забрана той да сключва договори за правно обслужване с външни изпълнители.

На предложената формална обвинителна теза, според която при двама назначени юрисконсулти привличането на външна адвокатска кантора е престъпно, успешно се противопоставят публично известните много случаи, при които държавни институции и дружества наемат срещу заплащане персонални адвокати или адвокатски дружества за консултации или процесуална дейност. Тази практика е добре позната именно защото не е забранена от закона и е подчинена на целта съответното юридическо лице да получи максимално компетентно и професионално правно съдействие и тя е била прилагана и в „НДК КЦС“ ЕАД далеч преди подс. Б. да бъде избран за изпълнителен директор.

На следващо място, правилно първостепенния съд е обърнал внимание и на съществения момент, който следва да бъде преценяван във връзка с изпълнителното деяние на чл. 219, ал. 1, предмет на разглеждане и в Постановление № 7/76-Пл. на ВС и според който, за да се прецени дали положените грижи са достатъчно или не, зависи от условията, при които е действало длъжностното лице, времето, мястото и обстановката, при които е работило. Несъмнено, изследването на този момент е задължително, защото характерът, обемът и сложността на конкретно правно съдействие никога не могат да бъдат изначално отмервани по количество и качество и формално вменявани в задължение на щатните юрисконсулти, тъй като се касае за дейност, която е строго специфична, многообразна и в много случаи извън профилираната юридическа компетентност на конкретните служители. Затова, е отбелязал СГС, че необходимостта от тяхното външно подпомагане не може да се изключва „a priori“, а следва да бъде анализирана във всеки конкретен случай.

В съответствие с доказателствата по делото съдът е приел, че така именно е процедирал и подс. Б., когато е предложил на вниманието на Съвета на директорите откриване на

процедура за обществена поръчка за външни юридически услуги, тъй като обемът на работа в правния отдел на „НДК КЦС“ ЕАД е уплътнявал изцяло служебното време на юрисконсултите, в която насока са показанията на св. Р. и А., че те не са имали самочувствието и опита да се явяват пред съдилища и административни органи, че подготвянето на документите и процедурите за обществени поръчки не е дейност, с която отделът му е бил добре запознат, защото тя била провеждана от работещата в друго звено свидетелка М. В., според показанията на Р. В този смисъл и вярна се явява преценката на решаващият съд, че при конкретните условия и обстановка недоволството на подсъдимия от начина, по който В. (която нямала юридическо образование) изпълнявала тези свои задължения, наложило закриването на нейната щатна бройка и привличането на външно правно съдействие. Показанията на цитираните свидетели обосновават извода, че към момента на сключването на двата договора с АД „М. и Партъри“ е съществувала фактическа необходимост част от дейността, която служители А., Р. и М. са извършвали, да бъде възложена на външен изпълнител, като се има предвид и момента, в който броят на възлаганите обществени поръчки значително е нараснал и легитимното им провеждане е налагало профилирано професионално съдействие.

На последно място, преценката как да се организира оперативната дейност на едно предприятие е въпрос на конкретен мениджърски подход, сведен до управленските решения кои отдели или длъжности да се закриват и какви дейности да бъдат „изнасяни“ (изцяло или частично) към външни изпълнители. Като се има предвид обстоятелството, че въпросната дейност няма противоправен характер, е прав съдът да приеме, че разглеждането ѝ като вид престъпна безстопанственост не е нищо повече от опит със средствата на наказателното право да се кадрува в търговски дружества, изводимо и от начина, по който прокуратурата е обосновала тезата си по обвинението си по чл. 219 НК, с излагане на аргументи, че той е могъл да предвиди назначаването на повече служители, с оглед необходимостта от увеличен административен капацитет или че недоволството му от работата на св. В. и правния отдел в областта на обществените поръчки е трябвало да повдигне пред него въпроса за подмяна на щатния състав, а не сключване на договор с търговско дружество. Успешна или не, една кадрова и мениджърска дейност, провеждана под санкцията на управителния орган на дружеството (в случая – Съвета на директорите), не може да бъде автоматично подвеждана под състава на чл. 219 НК, само поради решението да дееца по конкретни съображения да закрие (съкрати) едно звено или да възложи частично някои дейности чрез сключвани граждански договори. В този смисъл и напълно несъстоятелно се поддържа и във въззивния протест тази теза, обоснована с показанията на св. М. и Г., според които, най-общо казано, е било нецелесъобразно да се сключва договор с външна правна кантора, при наличие на цял юридически отдел, в който е могло да бъдат назначени и нови служители, тъй като опитите да се изчислява колко би струвало на „НДК КЦС“ ЕАД извършването на въпросната дейност от евентуално новоназначени щатни служители и размерът на трудовите им възнаграждения да се съпоставя с платеното по двата договора с АД „М. и Партъри“, не само е извън рамките на обвинението, но не съответства и на други общоприети стандарти, който извод намира подкрепа в цитираното от СГС решение на ВКС №58/2017

год. на I-во н.о., според което цената на правната помощ не може да бъде определяна по средна пазарна стойност, тъй като се касае за специфичен предмет на договора за поръчка (адвокатска защита и съдействие), който не може да има осреднена цена.

Обстоятелството, че в конкретния случай се касае за оперативна самостоятелност на управляващия орган, упражнена в пределите на закона, изключва компетентността както на прокуратурата, така и на съда да преценява неговата целесъобразност, поради което и изложените във въззивния протест доводи в тази насока за липсата на добър мениджърски подход и за неправилност на управленското решение, подплатени с доводите, че работещите в НДК юристи са били достатъчни и поради това договорът с адвокатската кантора е бил излишен, не могат да имат за последица ангажиране на наказателната му отговорност.

Като последица от изложеното следва да бъде споделен правния извод на решаващия съд, че при договорите с АД „М. и Партъри“ от 16.01.2015 г. и от 24.01.2017 г. подс. Б. не е реализирал двукратно (по смисъла на чл. 26, ал. 1 НК) изпълнителното деяние на безстопанствеността, защото взетите от него решения да сключи сделките след разрешение на СД и проведена обществена поръчка, както и конкретните условия и обстановка, в които е действал, не разкриват неполагане на достатъчно грижи за управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество. Двете деяния са резултат от конкретна мениджърска дейност и прилагана регулярна практика и те нямат престъпен характер. Няма как да се твърди и че са довели до значителни щети като обществено-опасен резултат, измерими с платеното от възложителя по двата договора, защото в случая те са двустранни и възмездни, с възникващи права и задължения и за двете страни, сведени до това, че срещу заплащания месечен абонамент „НДК КЦС“ ЕАД е получавал реална насрещна услуга, т.е. касае се за две изпълнени насрещни престации.

Правилно СГС е отбелязал, че няма връзка с изследваните деяния и твърдението на прокуратурата, също поддържано във въззивния протест, че подсъдимият не е изпълнил задължението си от своя мениджърски договор да уведоми писмено принципала на дружеството за предприетите промени в щатното разписание и сключените договори, защото то засяга единствено неговата дружествена отговорност към възложителя на управленската работата. Да се твърди и че липсата на необходимост от втория договор, сключен на 24.01.2017 г., се доказва от поведението на следващия изпълнителен директор – св. А. М., който инициирал неговото прекратяване и назначил двама юрисконсулти, означава да се допусне възможност наказателната отговорност на дееца да зависи не от пределите на закона, а от конкретно предприето поведение на трети лица.

По отношение на договора с ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК“ от 08.06.2015 г. правната теза на прокурора е, че подс. Б. умишлено не положил достатъчно грижи за управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество, тъй като уговорил без необходимост изготвянето на нов технически паспорт, при наличието на два актуални такива от 2009 г. (за двете отделни сгради на НДК) и при заплащането на извършената от изпълнителя дейност на „НДК КЦС“ ЕАД били причинени значителни щети в размер на 76 798, 80 лв.

Поддържа се в протеста, че по силата на чл.35, ал.4, т.7 от Устава подс.Б. е бил длъжен да осигурява стопанисването и опазването на имуществото на дружеството и е сключил посочения договор, без предварително да е извършена преценка относно необходимостта от изготвянето на такъв паспорт.

Установено е по делото, че в действителност дружеството е разполагало с регистриран, годен и актуален към 2015 г. технически паспорт, изготвен още през 2009 г. и всички преустройства на сградата при подготовката ѝ за бъдещото Българско председателство е следвало да бъдат отразени именно в него.

Правилно обаче СГС е преценил, че същественият въпрос по делото е дали в действителност подс. Б. е положил или не достатъчно грижи, за да констатира липсата на необходимост от изготвяне на нов технически паспорт, при условие, че в обстоятелствената част на обвинителния акт не се твърди фактът, че той е знаел за съществуването му към момента на провеждането на заседанието на СД на 05.12.2014 г., на което е било взето решението да се извърши паспортизация на сградата, т.е. във фактическите рамки на обвинението липсва твърдение, че Б. е знаел за вече наличния паспорт и във вреда на дружеството е решил да се изготви и заплати нов такъв, като прокурорът е изложил единствено, че към момента, в който е била предприета обществената поръчка по обявление № 201570119/24.02.2015 г., в МРРБ вече бил архивиран и регистриран такъв паспорт, поради което не е имало необходимост от нов. Като последица от това, СГС обосновава е приел, че щом самото обвинение не претендира неизгодни за подсъдимия факти, няма как от съда да се иска да „надскача“ неговите рамки и да изследва въпроса знаел ли е Б. за съществуването на актуалния технически паспорт, още повече, че по време на пледоариите си представителите на СГП са аргументирали умисъла в поведението му не със знанието за извършената през 2009 г. предходна паспортизация, а с бездействието му да положи старание и усърдие при установяване на обстоятелството налага ли се изобщо съставянето на нов технически паспорт, което се поддържа и във въззивния протест, като се твърди, че не е била извършена предварителна преценка за необходимостта от изготвяне на такъв паспорт.

От фактическа страна е установено, че изготвените от „Кимтекст ЛС“ ООД два технически паспорта - УТП-01-07-73/13.11.2009 г. – за главната сграда и УТП-01-07-32/16.05.2009 г. – за административното тяло, не са били съхранявани на регламентираното място – при главния архитект на Столичната община в съответствие с чл. 15, ал.2, т.3 от Наредба № 5/28.12.2006 г., поради което наличието им не е било установено дори от технически специалисти като свидетелите С. и А. , представители на изпълнителя ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК“, които е трябвало да прегледат строителните книжа на обекта. Така, след като на проведеното на 05.12.2014 г. заседание никой от членовете на СД не е повдигнал въпроса има ли нужда договорът с ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК“ да включва и паспортизацията на сградата, при условие, че предходната е актуална, и при извода, че двата паспорта не е трябвало да бъдат съхранявани в МРРБ, доколкото сградата на НДК не е била категоризирана като обект/строеж с

национално значение, се поставя въпроса какво е трябвало да извърши, какви свои задължения е следвало да изпълни подс. М.Б., за да установи, че намиращият се в МРРБ технически паспорт на основната сграда от 2009 г. съществува и че той е бил актуален към 2015 г. Именно в тази част и този съд приема, че е налице недостатък на обвинителния акт, тъй като за да обоснове изпълнителното деяние на чл. 219, ал.1 НК, освен с абстрактното позоваване на текста на чл. 35, ал.4, т.7 от Устава, прокуратурата изобщо не е конкретизирала в какво се е изразявало неправомерното поведение на подсъдимия, а описанието на деянието е сведено до проследяване на самата процедура по сключване на договора, съчетано с финалната констатация, че новият технически паспорт бил ненужен, поради наличието на такъв по същото време в МРРБ. В този смисъл и САС се съгласява, че съдът е поставен в положението да преценява дали въпросното деяние има престъпен (безстопанствен) характер единствено в рамките на така поднесените факти, в които обаче не се твърди Б. да е знаел за това обстоятелство и как той е трябвало да постъпи в случая, какво не е изпълнил, какво бездействие спрямо дължимата грижа е проявил, като например да отправи писмени запитвания към компетентните държавни или общински институции, да внесе въпроса за повторно обсъждане в СД преди приключване на обществената поръчка, да изиска информация от самия архив на „НДК КЦС“ ЕАД, да откаже сключването на тази част от договора в разрез с параметрите на приключилата обществена поръчка.

С оглед на това правилен и обоснован се явява извода на решаващия съд, че описаните в обвинението факти относно договора с ДЗЗД „Обединение дигитално заснемане на НДК“ не сочат нито на умишлена, нито на непредпазлива безстопанственост, защото липсват твърдения подс. Б. да е знаел за съществуващия технически паспорт, нито какви действия е трябвало да предприеме, за да установи този факт и да блокира изпълнението на взетото колективно решение на Съвета на директорите. Твърдението в протеста, че същият не е изпълнил общите си задължения по чл.35, ал.4, т.7 от Устава да осигурява стопанисването и опазването на имуществото на дружеството, съвсем не е достатъчно, така че да внесе яснота какво конкретно е следвало да извърши или да не извърши, за да бъде осъществен състава на инкриминираното деяние. Необходимо е да се посочи и това, че установеното по делото относно мястото на съхранение на техническия паспорт на сградата и заключението на техническата експертиза, което е в насока, че предвидените мероприятия по адаптация на основната сграда на НДК за нуждите на българското председателство на Съвета на Европейския съюз, е трябвало да се отразят-допълнят в съставените, заверени и съхранявани в архива на МРРБ два технически паспорта, не могат да доведат до искания от държавното обвинение резултат, тъй като в досъдебното производство изобщо не е бил изследван въпросът дали МРРБ е мястото, на която коментираната строителна документация е следвало да бъде съхранявана и в този смисъл няма как съда да допълва внесеното обвинение с допълнително инкриминирани факти, защото по този начин би се стигнало до съществено изменение на неговата обстоятелствена част. От друга страна, САС споделя становището на първостепенния съд, че не са били налице основания за връщане на делото на прокурора при условията на чл.248, ал.1, т.3 от НПК въпреки пестеливото описание на фактите, тъй като на практика те са били такива, с които прокурорът обективно е разполагал

на досъдебното производство и които по своя преценка е подвел под състава на умишлената безstopанственост, а институтът на чл. 249, ал.2 НПК е свързан с правото на защита на подсъдимия, като с неговото оправдаване в рамките на фактите, инкриминирани по това деяние на обвинението, правото му на защита е реализирано в пълен обем.

Досежно сключения от подс. Б. договор с дружеството „Студио Х Дигитъл“ ООД от 21.07.2017 г. ,като проява на безstopанствено поведение, липсата на необходимост от въпросната сделка се аргументира с това, че към посочената дата „НДК КЦС“ ЕАД е имал свой разработен уеб-сайт, датиращ от 2012 г. и че ако се е налагала неговата актуализация (осъвременяване), е следвало да бъде потърсено дружеството, което го е разработило – „Три Уеб България“ ЕООД, при това с въпросната фирма да бъде проведена процедура „под праговете“ на ЗОП.

Във въззивния протест прокурорът не оспорва необходимостта от осъвременяването му, но поддържа, че това е следвало да стане от дружеството, което първоначално е разработило уеб-сайта, а не чрез сключването на договор с друга фирма, по който начин е обосновано умишленото неполагане на достатъчно грижи за управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество ,което е довело до настъпване на значителни щети в размер на 65 991.60 лв., т.е. наличието или липсата на престъпна безstopанственост в случая е зависела от това коя фирма –изпълнител е следвало да бъде предпочетена за създаването на новия софтуерен продукт.

Установено е от фактите по делото, че предметът на сделката, дефиниран като „разработване на уеб-сайт“, е целял осъвременяването на интернет-визията на дружеството и на неговия публичен образ и същият е част от управленската политика, следвана от подс. Б. в инкриминирания период. От заключението на приетата по делото експертиза е видно, че новата интернет-страница е значително по-подробна като подстраници и информация и променена като архитектура, визуализация и дизайн, т.е. че сключеният договор на практика е постигнал преследваната от Б. цел. Прочитът на договора с „Три Уеб България“ ЕООД не съдържа задължение за възложителя да търси за осъвременяването на сайта именно предходния изпълнител „Три Уеб България“ ЕООД, защото уговореното в чл. 7 от договора с посочената фирма е предвиждало единствено правна възможност при необходимост страните по сделката отново да договорят възмездно извършване на промени по заданието на софтуерния продукт, което всъщност е напълно резонно, доколкото разработчикът на един сайт е най-добре запознат с неговите специфики и възможности за актуализация.

На тезата на обвинението , че подс.Б. е следвало да осигури новата интернет-визия на НДК именно по този ред, а не чрез публична и конкурентна процедура по възлагане на обществена поръчка, каквато всъщност е била проведена, успешно се противопоставя залегналото в чл. 7 от Договора с „Три Уеб България“ ЕООД, че не е имало фиксирана цена, срещу която изпълнителят да дължи промени по заданието на продукта, защото стойността им е зависела от етапа и сложността на исканата промяна и тук се поставя въпроса как именно държавното обвинение е стигнало до извода, че евентуална повторна уговорка с „Три Уеб България“ ЕООД би струвала на „НДК КЦС“ ЕАД по-евтино и би позволила

цената да се определи „под прага“, предвиждащ задължителна обществена поръчка, като съвсем не е без значение и обстоятелството, че стойността на договора със „Студио Х Дигитал“ ООД всъщност не е елемент на обвинението. Значимо е и установено по делото, че подс. Б. е създал изцяло конкурентни условия за участие в обявената обществена поръчка, в която на общо основание кандидат е можело да бъде и дружеството „Три Уеб България“ ЕООД.

И тук са относими съображенията на САС, изложени по-горе, че в случая се касае за решение по целесъобразност, което не подлежи на наказателно-правна оценка, още повече, че е налице и решение на колективния орган в лицето на Съвета на директорите, с което е дадено разрешение на изпълнителния директор да сключи инкриминирания договор.

По п. IV обвинението срещу подс. М. Б. отново е налице твърдението, че включените в него 15 сделки били уговорени без да е налице необходимост от тях, но този път прокуратурата е квалифицирала предявените факти като извършено в периода от 16.12.2014 г. до 04.01.2017 г. продължавано престъпление по чл. 220, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК, а аргументите за тяхната неизгодност са сведени отново не до тяхната цена, а до обстоятелството, че те са били ненужни, защото са за дейности, които е можело да бъдат изпълнени с кадровия ресурс на възложителя „НДК КЦС“ ЕАД.

Една част касае условно наречените „медийни договори“, които са общо шест и по силата на които конкретни рекламни, популяризиращи, ПР и други подобни дейности са били възложени на външни изпълнители - „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД - № Х-643/16.12.2014 г., „Медия продукт“ ЕООД - № Т-260/20.04.2015 г., „Ем Енд Марк“ ЕООД - № Т-473/04.08.2015 г., „Биг-5“ ООД - Р-00187/01.03.2016 г. и „Ту Майндс Ахед“ ЕООД - № Т-00259/21.03.2016 г. И № Т-00002/04.01.2017 г., за които се твърди, че подс. Б., като длъжностно лице, е реализирал изпълнителното деяние „сключване на неизгодна сделка“, тъй като те не били нужни за оперативната дейност на дружеството, поради което заплатеното по всеки от договорите следва да се разглежда като значителна вреда.

Безспорно е, че подс. М. Б. се явява годен субект на престъплението по чл. 220, ал. 1 и 2 НК, тъй като в този период той е притежавал не само длъжностно качество по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „б“ НК, като изпълняващ ръководна функция в юридическо лице, но е отговарял и на допълнителното съставомерно условие да разполага с представителна власт за сключване на сделки от името на дружеството, в който смисъл е ППВС № 7/76 год.

Правилен е извода на съда, че формалното наличие на заети щатни бройки в отдел „Външни комуникации“ за позициите „ПР-експерт“, „ръководител отдел“, „ръководител сектор Връзки с обществеността“, „експерт прес-клуб“ и „технически сътрудник“ не означава „по дефиниция“, че възложените с 6-те договора дейности са били ненужни, каквато е тезата на обвинението, поддържана и във въззивния протест, тъй като преценката за тяхната необходимост е чисто фактическа и зависи от конкретните условия и обстановка, в които са били сключени – обема на работа в отдела, възможността в рамките на работното си време служителите в него да изпълнят възложените им трудови задължения, мнението на оперативното ръководство за качеството, с което са били изпълнявани

съответните задачи и освен това сключването на договори за представителни, рекламни и ПР-дейности с външни изпълнителни, въпреки наличието на щатни ПР-специалисти, е установена практика, наложена далеч преди времето, в което подс. Б. е бил назначен за изпълнителен директор на „НДК КЦС“ ЕАД. Касае се за явление, което е популярно и в държавната администрация, и в частния сектор, което не е забранено от закона. Преценката на СГС, че въздигането му в престъпление по чл. 220 НК в случаите, в които се получава дублиране на дейности между щатни служители и външни изпълнители, би разширило така предметния обхват на посочения състав, че под неговото действие да попаднат ръководителите на множество държавни и общински органи, публични търговски дружества, фондации, бюджетни организации и т.н. и да се приеме за вярна и приложима лансираната от СГП правна теза, означава да бъде наказателно преследван всеки случай, при който длъжностно лице на управленска позиция е възложило чрез граждански договор изпълнението на работа, включена в трудовата функция на подчинените му щатни служители, както и че подобна тенденция би довела до юридическия абсурд през призмата на наказателното право да се преценява каква кадрова политика е трябвало да следва съответният стопански ръководител - какви служители е трябвало да назначи (за да може, например, нарастващият обем от работа да не налага търсене на външна помощ); кой отдел е следвало да закрие (съкрати), или какво звено е следвало да открие; кой служител каква конкретна дейност е бил длъжен (без право на преценка) да извърши и т.н.

Също така правилно съдът е извел пред скоби, че преценката необходим ли е бил за дейността на „НДК КЦС“ ЕАД всеки от посочените 6 договора няма как да бъде извършена формално и според никакви предварително зададени критерии от органите на наказателното производство, защото касае управленската компетентност на изпълнителния директор и неговата, а и на екипа му, конкретна мениджърска преценка как да организира популяризирането на публичния образ на дружеството и на провежданите в основната му сграда прояви, които от десетилетия са значима част от културния живот в страната ни, като за всичките 6 деяния е установено, че тази преценка не е била лансирана еднолично от подсъдимия, а след съгласуване със служителите, ръководещи съответните ресори, вкл. и чрез документално отразяване на това съгласуване във финалната част на писмените договори и освен това при никоя от разглежданите 6 сделки не се твърди тя да е останала неизпълнена и срещу заплатеното от страна на възложителя гражданско възнаграждение да не е била получена насрещна престация, който въпрос освен това е извън пределите на обвинението, което е засегнало единствено проблема с необходимостта от договорите.

От доказателствата по делото е установено, че по отношение на договора с „Ес Ти Би Комюникейшънс“ ЕООД от 16.12.2014 г. за близо едномесечно ПР-обслужване, въпреки съвпадането на предмета му с трудовите на задължения на длъжностите „ръководител сектор Връзки с обществеността“, „експерт ПР“ и „експерт прес-клуб“, същият е бил сключен по конкретни съображения, налагащи необходимостта му - увеличеният обем от работа през м. декември 2014 г. в отдел „Външни комуникации“ и нуждата да бъде професионално подпомогнато организирането и отразяването на провеждания по това време

в сградата на НДК Новогодишен музикален фестивал, поради което и и заплатеното от възложителя възнаграждение за изпълнената работа в размер на 4800 лв. не може да бъде разглеждано като значителна вреда за предприятието.

До договора с „Медиа Продукт“ ЕООД от 20.04.2015 г. за 12-месечен периодичен преглед и анализ на медийната среда срещу сумата от 23 400 лв., независимо от дублирането на неговия предмет с функционалните задължения на ПР-експерта и ръководителите на отдел „Външни комуникации“ и сектор „Връзки с обществеността, се е стигнало след конкретната управленска преценка на подс. Б., че обемът на публикациите, споменаващи инициативи с участие на „НДК КЦС“ ЕАД, е огромен и не може да бъде следен единствено от служителите в отдел „Външни комуникации“ – теза, която е била лансирана от самия ръководител на въпросния отдел.

Договорът с „Ем Енд Марк“ ЕООД от 04.08.2015 г. на стойност 19 200 лв. за поддържане на профили на „НДК – КЦС“ ЕАД в социалните мрежи – „Facebook“, „Tweeter“, „Youtube“, не само че касае дейност, която не е била включена в трудовата функция на сочените в обвинението длъжности - „Ръководител отдел Външни комуникации“ и „експерт ПР“, е също и резултат от мениджърската преценка на подсъдимия, който е споделил виждането на екипа си в лицето на св. А. С., че този вид работа следва да бъде възложен на външен изпълнител, тъй като става дума за „дигитален маркетинг“, а не за PR – задължения.

При договорът за медийно партньорство от 01.03.2016 г. с „Биг 5“ ООД, по който е била заплатена сумата от 10 000 лв., липсва застъпване между уговорените с него дейности и задълженията на инкриминираните в обвинението длъжности - ПР-експерти, технически сътрудник, ръководител отдел „Външни комуникации“, а и същият е сключен по убеждение на подс. Б., че е необходим за популяризирането на организирани в НДК публични събития, теза, която е била предварително лансирана пред подсъдимия от св. И. Г., ръководител отдел „Маркетинг, реклама и разпространение“.

Подобна е и ситуацията с двата последователни договора между „НДК КЦС“ ЕАД и „Ту Майндс Ахед“ ЕООД от 21.03.2016 г. и от 04.01.2017 г., необходимостта от които подс. Б. е преценил във връзка с идеята да се даде по-широка популярност на мероприятията и инициативите в създадените „ДНК – пространство“ и „Театър Азарян“.

Отново следва да се напомни, че управленската преценка на подсъдимия не може да бъде подлагана на съдебен контрол по отношение на нейната целесъобразност, защото за добрите или лоши резултати от нея той е следвало да отговаря пред Съвета на директорите, като в същото време, независимо че дейностите по двата договора са идентични с част от задълженията на ПР-експертите и ръководителя на отдел „Външни комуникации“, сделките са били преценени като необходими по конкретни съображения, изложени пред самия изпълнителен директор от св. Г. и съчетани с принципно нарастващия по същото време брой на културните събития в НДК.

Бланкетното позоваване във въззивния протест на практиката на ВКС, която е константна, че сделката е неизгодна, когато е сключена без да е необходима за функциониране на

структурата на засегнатата страна и когато нейните клаузи са неизгодни и не водят до постигане на целения икономически ефект, няма как да доведе до целения от прокурора резултат, като се има предвид, че липсва каквато и да е фактическа обосновка от прокурора в тази насока, която да е и доказателствено обезпечена, а освен това и в самия обвинителен акт липсват твърдения, че тези сделки не са довели до целения икономически ефект или че са били излишно оскъпени.

С оглед на това правилен и законосъобразен се явява извода на СГС, че и 6-те сделки не са неизгодни и вредоносни, поради което и не е осъществен състава на престъплението по чл. 220, ал. 1 от НК.

Предмет на разглеждане са и 9 деяния, осъществени чрез сключените от подс. Б. договори за процесуално представителство на „НДК КЦС“ ЕАД по конкретни производства: пет с АД „Й., И., И.“ - с № № Т-417/29.06.2015 г., Т-592/30.09.2015 г., Т-614/07.10.2015 г., Т-703/28.10.2015 г. и Т-939/23.12.2015 г. и четири с АД „М. и Партньори“ с № № Т-452/23.07.2015 г., Т-470/03.08.2015 г., Т-786/11.11.2015 г. и Т-787/11.11.2015 г., за които прокуратурата твърди, че са неизгодни по смисъла на чл. 220 НК и отново обосновава позицията си с липсата на необходимост от сключването им поради възможност този вид процесуална дейност да се осъществи от служителите в отдел „Правно обслужване“ на „НДК КЦС“ ЕАД.

Сведенията, дадени от показанията на св. А. и Р. са еднопосочни, че разпределението на задачите им в отдела и обема на задълженията, които изцяло са уплътнявали работното им време, не са им позволявали да се явяват пред съдилища и административни органи по трудови и други производства, което опровергава тезата на обвинението, че договорите с АД „Й., И., И.“ са били ненужни. Те не са имали нито подготовката и професионалното самочувствие, нито времето за това. Както правилно е отбелязал контролирания съд от друга страна, ползването на услугите на посочената адвокатска кантора не е новост и събитие, което е настъпило за първи път в периода на управление на подс. Б., защото се касае за утвърдена без никакви възражения практика още от 2011 г. Установеното от доказателствените източници дава основание и на този съд да приеме, че разглежданите договори са били необходими, защото са дали възможност юристи, специализирани в трудово-правната материя, да осигурят качествено юридическо съдействие на „НДК КЦС“ ЕАД по заведени от негови служители иски и всички водени от тях съдебни дела са били спечелени с присъждане на разноските за адвокатските възнаграждения, което прави несъстоятелно твърдението за настъпили значителни вреди по смисъла на чл. 220, ал. 1 НК по въпросните шест договора, измерими според конструкцията на обвинението, с платеното по тях възнаграждение.

Със същите съображения следва да бъде споделен и извода на СГС за несъставомерност по чл. 220 НК сключените от подс. Б. четири отделни договора с АД „М. и Партньори“ за процесуално представителство, по които „НДК КЦС“ ЕАД е заплатил общо 3120 лв, като се има предвид установеното по делото, че се касае за специфичен вид юридическа дейност, а юрисконсултите в правния отдел изначално са абдикирали от нея с

доводите, че нямат време и не са вещи във въпросната материя. Налага се извода, че именно посочената кантора е било необходимо да бъде привлечена за процесуалната защита на дружеството пред КЗК, защото предмет на обжалване пред въпросната административна юрисдикция са били проведени с нейното консултанско съдействие процедури по обществени поръчки и освен това те са били извършени законосъобразно, защото и двете решения на КЗК са потвърдили избора на съответните изпълнители, а това е довело до присъждане на разноските в полза на „НДК КЦС“ ЕАД. С оглед на това САС споделя извода на първостепенния съд, че в случая нито може да се твърди, че е нямало необходимост от 4-те договора, т.е. че са неизгодни, нито че те са значително вредоносни, доколкото срещу платените по тях 3120 лв. възложителят е получил професионална квалифицирана правна помощ, чието възнаграждение впоследствие е било присъдено в негова полза.

Напълно голословни са твърденията във въззивния протест, че в хода на съдебното следствие не са установени приемливи причини за сключването на инкриминираните договори, който извод се налага от финансовото състояние на дружеството, което не само не е предполагало необходимост от тях, но и обективно не се е налагало извършването на тези сделки. Поддържа се в тази насока, че в компетенциите на подс. Б. е било да назначава и уволнява служители и щом е приел, че същите не притежават нужната професионална квалификация, е следвало да бъдат сменени с такива, които да отговарят на изискванията му, което е част от управленските решения и добрия мениджърски подход, който подс. Б. е дължал.

В отговор на така поддържаното е излишно отново да се напомня, че изначално е извън компетентността на държавното обвинение да дава оценка на целесъобразността на взетото от подс. Б. управленско решение, като не е нужно дори да се коментира, че в противовес на твърдението за липса на т.нар. от прокурора приемливи причини, то те са установени от доказателствените източници, в частност от показанията на юристите в правния отдел на дружеството.

На последно място е деянието по п. V от обвинителния акт, квалифицирано от прокуратурата като особено тежък случай на длъжностно присвояване в особено големи размери 3 971 999, 42 лв., явяващо се престъпление по чл. 203, ал. 1 във вр. чл. 201 от НК.

Обвинителната теза тук е, че следвайки решението на СД от 28.10.2016 г., подс. Б. е възложил на дружеството „Г. Инженеринг“ ЕООД цялостното изпълнение на дейността по обекта и на 01.11.2016 г. е разпоредил авансирането на изпълнителя със сумата от 3 971 999, 42 лв., представляваща 20% от цялата стойност на договора, вместо – по силата на чл. 1.2. и чл. 2.2.1. от сключения договор за обществена поръчка – да възложи отделни видове и количества дейности и да авансира единствено тях в рамките на дължимите 20%. По същество, наличието на присвоително деяние е аргументирано с обстоятелството, че плащането на инкриминираната сума е било разпоредено без правно основание – в нарушение на договорните клаузи и с умисъл за престъпно присвояване, проявен чрез желанието на Б. впоследствие подписаното от него възлагателно писмо от 28.10.2016 г. да бъде унищожено.

Пред скоби следва да се изтъкне, че състава на длъжностното присвояване предполага деецът да се е разпоредил неправомерно фактически или юридически с връчено или поверено му, чуждо имущество, това разпореждане да е вредоносно за собственика на имуществото и от субективна страна да е осъществено със съзнанието, че причинява ощетяване.

Приетите за установени факти сочат, че на 01.11.2016 г. подс.Б. е разпоредил изплащането на сумата по обвинението, което разпореждане нито е неправомерно като осъществено без правно основание, нито вредоносно или реализиран със знание, че се причинява ощетяване на „НДК КЦС“ ЕАД.

Правилен е извода на съда, че цитираната в обвинението норма на чл. 1.2. от Договора между „НДК КЦС“ ЕАД и „Г. Инженеринг“ ЕООД е уговорка между страните по сделката и охранява единствено техните интереси, тъй като тя не създава права и задължения за трети лица, нито възможност евентуалното отклонение от нея при еднопосочно съгласие на страните да се третира като вредоносно за една от тях и е вярно даденото тълкуване, което е в насока, че с нея се регламентира редът за възлагане на отделните видове и количества СМР чрез изрични писмени заявки, а забрана да се възложи цялостното изпълнение на обекта не е съществувала – нито на законово, нито на договорно ниво, независимо от използването в чл. 1.2. прилагателно „отделни“.

В този смисъл и този състав приема за погрешна тезата на обвинението, че правното основание за заплащането на възложените дейности е именно цитираната разпоредба, за която се твърди, че е била нарушена от подсъдимия, което не е така, защото тя регламентира единствено вида на акта, с който следва да се извършва възлагането, а същинското основание за авансовото плащане, т.е. за имущественото разпореждане към изпълнителя е наличието на вече издадено възлагателно писмо за видове и количества дейности, по които след предявена от изпълнителя фактура „НДК КЦС“ ЕАД е дължало заплащане на 20% от тяхната стойност. Вследствие на това се налага и извода, че основанието за разпореждане в случая е както правно, изведено нормата на чл. 2.2.1 от договора, така и фактическо-изготвено писмо-заявка за възлагане и насрещно издадена фактура, без което финално фактическо основание е нямало как да се извърши самото авансиране, а това сочи, че негова основна предпоставка е именно обемът на възложените дейности (20% от тяхната стойност) и фактурирането им от изпълнителя или каква сума подсъдимият да разпорежи за плащане към изпълнителя е зависело не от нормата на чл. 1.2. на договора, а от реално възложените с писмената заявка дейности, от което пък следва, че решението на Б. на 01.11.2016 г. да нареди превод на сумата от 3 971 199, 52 лв. е било негово задължение, а не право, доколкото е произтичало от валидно развили се до този момент юридически факти и правоотношения. А съдържанието на самото възлагателно писмо от 28.10.2016 г. е следвало изцяло волята, обективизирана в решението на СД, взето при проведеното същия ден заседание. Именно този орган е преценил, че изпълнението на обекта следва да бъде възложено в цялост и е овластил за това изпълнителния директор с формулировката „дава съгласие“. Очевидно е, че такава е била и волята на насрещната страна по договора, която

не е възразила, давайки друго тълкуване на включените в него норми на чл. 1.2. и чл. 2.2.1.

Не би могло да се приеме и че разпоредителният акт в случая е вредоносен, защото насрещната страна по договора е изпълнила всички свои задължения по възложените СМР, които са приети с няколко последователни протокола, а при окончателното заплащане на цялата договорена стойност, преведеният на 01.11.2016 г. аванс е бил приспаднал. В случая се касае за аванс, предварително плащане на част от договореното възнаграждение и след като договорът е изпълнен не би могло да се приеме, че е настъпила щета за юридическото лице. Фактическото основание на договора е основанието за плащане и при условие, че работите са извършени, то всички плащания по договора са дължими. Налице е добросъвестно изпълнение на договор от двете страни, поради което и инкриминирането на авансовото плащане е несъставомерно.

Липсата на обективните признаци на длъжностното присвояване е довела и до правилния извод, че е безпредметно детайлното обсъждане на субективната страна на това престъпление, за която е необходимо деецът да съзнава, че с извършения от него разпоредителен акт уврежда патримониума на собственика, както и че се осъществява плащане без да се получава адекватна насрещна престация, което не може да се изведе от доказателствата по делото и при липса на обвинително твърдение, че подс. Б. е превел инкриминираната авансова сума със съзнанието, че договорът няма да бъде изпълнен, така че тя да остане единствено като щета за „НДК КЦС“ ЕАД.

Неоснователна е и тезата, че разпореждайки унищожаване на първото възлагателно писмо от 28.10.2016 г. и преиздаването му с подпис на подс. К., М.Б. субективно е целял да прикрие последиците от въпросното възлагане, тъй като тези последици нямат престъпен характер. При условие, че деянието е обективно несъставомерно, няма как деецът да бъде упрекван, че субективно с него е преследвал криминална престъпна цел. И тук е прав съдът да посочи, че ако държавното обвинение приема, че разпореждането да се унищожи цитираното писмо-заявка и на негово място деловодно да се регистрира друг документ има престъпен характер, то е разполагал с правомощието да ангажира наказателната отговорност на подсъдимия и за деяние по чл. 319 НК.

С оглед на така изложеното подадения въззивен протест срещу атакуваната присъда, в частта, с която подс. Б. е оправдан, следва да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен.

Неоснователна се явава и въззивната жалба на подс. К., недоволството в която е насочено срещу изводите на съда, че той е осъществил две деяния по чл. 143, ал. 1 от НК.

Твърди се превратен доказателствен прочит на заявеното от св. Б. и И. а и изолирането им от останалия доказателствен материал. Акцентира се върху това, че според показанията на св. Б., заплахата не е била конкретизирана и освен това е бил наясно, че подс. К. не е разполагал с възможността да уволнява когото и да било и че всъщност е препредал думи на подс. Б. във връзка с евентуалното му уволнение. Поддържа липса на анализ от страна на първоинстационния съд на показанията на св. И. а, като твърди, че последната изобщо не споменава за заплахата, отправена към нея от подс. К., а само мъгляви формулировки, че върху

нея е било упражнено влияние, без да казва какъв е характерът на това влияние и конкретно какви са били изразите, използвани от подс. К., за да отправи заплахата за уволнение към нея. Противопоставя също така на изводите на съда, установеното по делото от други свидетели, че последният е бил коректен, добронамерен, отзивчив и неконфликтен и никога и по никакъв повод не се е случвало да заплашва някой от служителите на НДК с уволнение или с дисциплинарно наказание във връзка с работата му, от което прави извод за недостоверност на показанията на св. Б. Релевира и липсата на данни какви са били предварителните оценки на Б., И.а и Б. за „ГБС“, за да може да се говори, че е имало необходимост от тяхната промяна, тъй като са обективирани единствено оценките в Протокол №2 от 06.10.2016 год. На последно място се изтъква, че К. не може да бъде субект на това престъпление, тъй като съобразно длъжността, която е заемал – председател на Съвета на директорите, не е имал нито правната, нито фактическа възможност да уволнява служители на НДК.

Срещу подс. В.К. е повдигнато и поддържано обвинение за три престъпления по чл. 143, ал. 1 от НК, извършени спрямо свидетелите И. Б., Д. И.а и А. Б., който с едно деяние, осъществено едновременно спрямо присъстващите лица Б., И.а и Б., на 05.10.2016 г. ги е заплашил с уволнение, ако при окончателното съставяне на протокол № 2/06.10.2016 г. откажат да завишат оценката в раздел „Техническо предложение“ на „Г. Инженеринг“ ЕООД и да понижат тази на „ГБС“ АД, и вследствие на отправената заплахата ги е принудил противно на волята им да постъпят именно по този начин, като подписват изготвения на следващия ден Протокол № 2/06.10.2016 г., в който отразили оценяване, несъответстващо на тяхната воля – поведение, което прокуратурата е квалифицирала като извършени в идеална съвкупност три отделни престъпления по чл. 143, ал. 1 НК.

Приетите за установени факти по делото са в насока, че на съвместно проведения на 05.10.2016 г. от подс. К. със свидетелите Б., И.а и Б. разговор последният от тях не е възприел словесно отправена към него заплахата от подсъдимия с уволнение, макар тримата свидетели да са били повикани заедно в кабинета на К., а изречената от него реплика за уволнението е била възприета единствено от Б. и И.а, поради което е правилна преценката на СГС извършено ли е престъпление по чл. 143, ал. 1 НК да се сведе единствено до личностите на въпросните двама свидетели, а за св. А. Б. е приел обвинението за недоказано. Намерил е, че в действителност, и спрямо него от страна на подс. К. е имало открито лобиране и психическо въздействие да подмени вижданията си за начина, по който следва да бъдат оценени техническите показатели на кандидатите „ГБС“ АД и „Г. Инженеринг“ и той, също противно на убежденията си, се е съобразил с желанието на К. при окончателното оформяне на Протокол № 2/06.10.2016 г., но липсата на конкретно възприета от този свидетел заплахата, която е задължителен елемент от механизма на престъплението по чл. 143, ал. 1 НК, му е дал основание да заключи, че спрямо него посоченият състав не е бил легитимно изпълнен.

Няма основания за ревизия на така постановения съдебен акт в тази част доколкото не е налице протест на прокурора срещу оправдаването на подс. К. за обвинението по чл. 143, ал. 1

от НК, насочено срещу св.Б. и в това отношение е недопустимо утежняване на положението на подсъдимия.

По отношение на поведението на подс. В.К. спрямо свидетелите И. С. Б. и Д. И. И. правилни и законосъобразни са съображенията на съда, че от обективна страна, с едно изпълнително деяние, при условията на идеална съвкупност по чл. 23, ал.1, предл. 1 от НК, К. е осъществил две отделни престъпления по чл. 143, ал.1 НК, всяко от които е насочено към съответното пострадало лице. Като се има предвид предвид заявеното от него при едни и същи условия на време, място и обстановка пред свидетелите Б. и И.а, в качеството им на членове на комисията за избор на фирма-изпълнител по обществената поръчка:

„Проектиране, преустройство и адаптация на основната сграда на НДК...“, че ще бъдат уволнени от работа, ако не занижат оценката по показателя „техническо предложение“ на предварително очерталия се в процедурата победител „Главболгарстрой“ АД и не повишат дадената от тях предварителна оценка по същия критерий на друг от участниците - „Г. Инженеринг“ ЕООД, на 05.10.2016 г., се налага извода, че подс. В.К. е употребил спрямо тях заплашване, с което е реализирал изпълнителната дейност по чл. 143, ал.1 НК. Упражненото спрямо двамата свидетели психическо въздействие е довело и до обективния съставомерен резултат – като пряка последица от него, те са били едновременно принудени, противно на действителната им воля, да изпълнят устното разпореждане на К. и при окончателното съставяне на Протокол № 2/06.10.2016 г. в раздела „техническо предложение“ - да занижат оценката на „ГБС“ АД и завишат тази на „Г. Инженеринг“ ЕООД.

Липсата на конкретика колко точно точки Б. и И.а са искали да поставят в процесния раздел и колко от тях (като брой) са редуцирали спрямо „ГБС“ АД и завишили спрямо „Г. Инженеринг“ ЕООД, не прави деянието на подс. К. несъставомерно. Тези подробности не са били отразени в обвинението и респ. не се е налагало задълбоченото им изследване от съда, но и двамата свидетели категорично са заявили, че намесата на К. е довела до цитираната промяна във финалните резултати, повишени – за единия участник, и занижени – за другия кандидат. В тази насока с показанията на св. Й. и Б., които са потвърдили, че до преди окончателното съставяне на Протокол № 2/06.10.2016 г. фаворит според „точкуването“ е било дружеството „ГБС“ ЕАД и очертаващата му се първа позиция, П. К. терия „техническо предложение“, е била изненадващо променена след докладваните от Б., Б. и И.а нови техни оценки.

С оглед на това законосъобразно съдът е приел, че е осъществен механизма на престъплението по чл. 143, ал.1 НК предвид поставеното от дееца условие, скрепено със заплаха от уволнение, мотивирането на адресатите на заплахата да предприемат конкретно желано от извършителя поведение и реализирането на самото поведение. И този съдебен състав е на становище, че за без значение обстоятелството, че в случая служебният статус на подсъдимия К., като председател на СД на „НДК КЦС“ ЕАД, не му е давал възможност да прекратява трудовите правоотношения със служителите на дружеството, защото употребената спрямо Б. и И.а реплика е била възприета в смисъл, че те ще бъдат уволнени, без конкретизация от кого и без изтъкване, че това ще стане лично от подс. К. и защото

отразеният в обвинението и приет за установен начин за изразяване на заплахата е достатъчно ясно дефиниран, а за обективната съставомерност на престъплението по чл. 143, ал.1 НК не е необходимо деецът в действителност да е можел да реализира реално отправената заплаха, а нейният адресат да я е възприел и вследствие на нея да е предприел противно на волята си указаното му действие или бездействие.

От субективна страна деянието на подс.К., насочено спрямо св. Б. и И.а, е осъществено при пряк умисъл, тъй като е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си-че отправя към двамата пострадали заплаха за уволнението им и че поставя пред тях за изпълнение условия, противно на тяхната воля, предвиждал е настъпването неговите общественотоопасни последици -че действията му ще бъдат непосредствено възприети от тях и ще доведат до психическа принуда те да изпълнят устните му разпореждания и е искал настъпването на този противоположен резултат, на което сочи цялостното демонстрирано от него поведение, вкл. и осъщественият на 05.10.2016 г. опит да убеди членовете на комисията да отстранят от процедурата на формално основание „ГБС“ АД. И тук е прав първоинстанционния съд, като е приел, че поведението на подс. К. в случая е преследвало не просто престъпния резултат по чл. 143, ал.1 НК, а далеч по-значима фактическа цел, която на практика е била реализирана – премахването на конкурента „ГБС“ АД и класирането на първо място в процедурата на избрания изпълнител „Г. Инженеринг“ ЕООД, т.е. деянието му не се изчерпва с това да е принудил свидетелите Б. и И.а да променят оценките си „по точки“, защото неговите последици са надскочили чисто съставомерните признаци на чл. 143, ал.1 НК и на практика са повлияли върху цялостните резултати в процедурата по обществената поръчка.

Деянието е извършено при условията на идеална съвкупност по чл. 23, ал.1, предл.1 НК, като деецът е извършил две самостоятелни престъпления по чл. 143, ал.1 НК. Засегнати са правата на две отделни личности и в този смисъл са налице два самостоятелни предмета на посегателство, като деянието не позволява квалифицирането му като едно престъпление, защото то изисква наличие на повече от едно деяние и защото института на продължаваното престъпление по чл.26, ал.1 от НК се изключва при престъпления против личността на различни граждани –арг. от чл. 26, ал.6 НК.

Няма основания за ревизия на постановения съдебен акт и в частта за индивидуализация на наказанието на подс.К., тъй като правилно СГС е определил за всяко от престъпленията на подс. К., включено в идеалната съвкупност, отделно наказание, съответно на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства и в рамките на санкционната част на разпоредбата на чл.143, ал.1 от НК, предвиждаща наказание лишаване от свобода до шест години.

Като е отчел като смекчаващи отговорността обстоятелства добросъвестното процесуално поведение на подс.К., необременото му съдебно минало и трудовата му ангажираност от една страна, но от друга- редица отегчаващи факти, които завишават обществената опасност на деянието и характеризират дееца в негативна светлина, изразяващи се упоритото му поведение, насочено към манипулиране на членовете в комисията, която е трябвало да избере изпълнител на обществената поръчка, несъставомерният резултат от това поведение -

отпадането на първоначалния „фаворит“ „ГБС“ АД и класирането на първо място на друго дружество – „Г. Инженеринг“ ЕООД, дръзката му намеса в събития с голям обществен и материален интерес ,като се има предвид определената първоначална цялостна стойност на обществената поръчка – 19 859 997, 59 лв.,правилен се явява извода,че размера на наказанието лишаване от свобода следва да бъде отмерено около средата на предвиденото в нормата на закона,а именно три години,който размер би способствал за постигане на целите не само на индивидуалната,но и на генералната превенция, доколкото извършеното от него е ярък пример за зачестилите в обществото ни напоследък случаи на „нагласени“ обществени поръчки, предварително известни „победители“, ползването на комисии като „параван“ за прокарване на предизвестени резултати и т.н.

Наличието на извършени в условията на идеална съвкупност две престъпления е предопределило на подс. К. да бъде наложено общо най-тежко наказание измежду отделно определените по чл. 23, ал.1 НК в размер на три години лишаване от свобода,изпълнението на което е отложено на основание чл.66,ал.1 от НК за срок от пет години.Съдът правилно е приложил института на условното осъждане,тъй като са налице предпоставките за това- подс.К. не е осъждан и наложеното му наказание не надвишава три години,а целите на чл.36 от НК могат да бъдат постигнати и без изолирането му от обществото.

Присъдата е правилна и законосъобразна и в частта,с която са отхвърлени предявените срещу подс.Б. граждански искиове за сумата от 503 757, 56 лв., претендирана като имуществени вреди от деянията по пунктове II, III и IV на обвинението и от Държавата, чрез Министъра на финансите - за сумата от 3 431 146, 06 лв., припокриваща се с вредните последици, инкриминирани по пункт I от обвинението ,тъй като не са налице елементите на непозволеното увреждане по чл. 45 ЗЗД – противоправно деяние, настъпила от него вреда, пряка причинна връзка между двете и виновно отношение на деликвента.

Предвид изложеното атакуваната присъда като правилна и законосъобразна,постановена без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон следва да бъде потвърдена.

РЕШИ:

Така мотивиран, Софийски апелативен съд

Р Е Ш И :

ПОТВЪРЖДАВА присъда,постановена на 31.03.2021 год.,по НОХД № 4023/18 год. по описа на Софийски градски съд,НО,30 състав.

Решението подлежи на обжалване и протест в 15-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____